

தாயகம்

கலை இலக்கிய சமூகவிஞ்ஞான இதழ்

நவம்பர் - டிசம்பர் 2019

ரூபா 150/-

கிருபா லேர்னர்ஸ் KIRUBAA LEARNERS

**D.S 589 அரசு அங்கீகாரம் வற்ற கனரக (A) தர
சாரதிப் பயிற்சி பாடசாலை**

**இல.226, கஸ்தூரியாற் வீதி, யாழ்ப்பாணம்.
021 222 4353, 021 492 3200, 071 4546 960**

**விரைவான சாரதி அனுமதிப்பத்திரம்.
இரவு நேர வாகனப் பயிற்சி.
தவணை முறைக் கட்டணங்கள்.
சகல கிளைகளிலும் வாகனப் பயிற்சி.
விசேட பரிட்சை ஒழுங்குகள்.**

**L No.1
Driving School**

யாழ்ப்பாணம்

- ▶ 227/6 கே.கே.எஸ் வீதி, கன்னாகம். (மதவழி அருகில்)
021 224 2022, 071 4546 956
- ▶ மதவழி கட்டிடச்சந்த, பருத்தித்துறை.
021 492 3201, 071 4546 961
- ▶ 36, கச்சேரி நல்லூர் வீதி, யாழ்ப்பாணம். (கச்சேரி அருகில்)
021 222 6699, 076 722 5292
- ▶ ஓம்பிளாசா, பருத்தித்துறை வீதி, ஆவரங்கால்.
021 222 6688, 071 777 6969
- ▶ கே.கே.எஸ் வீதி, தெல்லிப்பளைசந்த, தெல்லிப்பளை.
021 224 3737, 071 4546 959
- ▶ கண்டி வீதி, சாவகச்சேரி, (நீதிமன்றம் அருகில்)
021 227 0700, 071 4548 957

- ▶ பிரதான வீதி, போன்ஸ் நிலையம் (முன்பாக) நெல்லைப்பாடி.
021 300 6550, 071 4546 958
- ▶ இராமநாதன் வீதி, திருநெல்வேலி. (பல்கலைக்கழகம் முன்)
021 221 4488, 077 722 7740
- ▶ காரைநகர் பிரதான வீதி, சீத்தங்கோண்டி.
021 225 2500, 076 2121 299

வவுனியா

- ▶ 216, 99 வீதி, வவுனியா. (வசந்தி திரையரங்கம் முன்பாக)
024 222 7777, 0777 100 444

மன்னார்

- ▶ 94, பிரதான வீதி, மன்னார்.
023 225 1656, 077 847 2732

கிளிநொச்சி

- ▶ 99 வீதி, கிளிநொச்சி. (கச்சேரி முன்பாக)
021 228 5505, 071 4546 955
- ▶ புளிப்பாச்சந்த, மல்லை வீதி, விகவாடு.
021 320 1515, 077 8585 263
- ▶ நாச்சிக்கடா சந்த, மன்னார் வீதி, முழங்காவில்.
021 300 6544, 070 333 6161
- ▶ வாரணாடி சந்த, புநகரி.
021 320 1818, 070 333 7171

புதிய ஜனநாயகம் புதிய வாழ்வு புதிய பண்பாடு

தாயகம்

கலை இலக்கிய சமூக விஞ்ஞான இதழ்
இதழ் 98
நவம்பர்- டிசம்பர், 2019

பிரதம ஆசிரியர் :

க. தணிகாசலம்

தொலைபேசி : +94 765283003

நிர்வாக ஆசிரியர்:

சு. சத்தியதேவன்

ஆசிரியர் குழு :

சி. சிவசேகரம்

குழுந்தை ம சண்முகலிங்கம்

சோ. தேவராஜா

அழ. பகீரதன்

தெ. ஞா. யீநிலங்கோ

வே. தினகரன்

லோ. நிலா

க ஆதித்தன்

பக்க வடிவமைப்பு :

சிவ பரதன்

அட்டை படம் :

இணையத்திலிருந்து

ஓவியங்கள் :

நன்றியுடன் இணையத்திலிருந்து

படங்கள், அட்டை வடிவமைப்பு:

எஸ். ரி. அனுஜன்

தொடர்பு :

ஆசிரியர்,

ஆடியபாதம் வீதி,

கொக்குவில்

மின்னஞ்சல் :

thajaham@gmail.com

ISSN NO : 2335-9492

அச்சுப்பதிவு :

JS PRINTERS
SILLALAI ROAD
PANDETHERUPPU

உள்ளடக்கம்

கவிதைகள்

சிவசேகரம் 30

சிவ இராஜேந்திரன் 14

மலைவேந்தன் 26

தம்பா 24

அதீதன் 36

றொபின் 36

அழ. பகீரதன் 29

சுகன்யா ஞானசூரி 24

சு. தவச்செல்வன் 25

மகிழ்ச்சி ஆ ராம்குமார் 25

எஸ். சிவசேகரன் 20

சா. கா. பாரதி ராஜா 54

சிறுகதைகள்

க. கோபாலப்பிள்ளை 15

ந. கிருஷ்ணசிங்கம் 27

மு. அநாதரட்சகன் 43

சிவ இராஜேந்திரன் 05

க. சிவகரன் 51

கட்டுரைகள்

எம். ஏ. நு.:மான் 04

பேராசிரியர் கேசவன் வேலுநாட் 11

பேராசிரியர் க. கைலாசபதி 21

சிவ. இராஜேந்திரன் 37

தெ. ஞாலசீர்த்தி யீநிலங்கோ 55

சி. ஓசாநிதி 31

எஸ். உதயசூரியன் 47

தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை

தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை

இல: 62, கொக்குவில் சந்தி,

கொக்குவில்

நிதி அனுப்புதல்களுக்கு :

தாயகம் ஆசிரியர் குழு
Editorial Board of Thayakam

S/A NO : 0072361444

BANK OF CEYLON, CHANKANAI

SWIFT CODE NO : BCEYLKX

தேர்தல்களும் மக்களின் தெரிவுகளும்

ஐனாதிபதித் தேர்தல் நடந்து முடிந்துள்ளது. வெற்றி தோல்விகளுக்கு அப்பால் எமது நாட்டில் எழுபது ஆண்டுகளுக்கு மேலாக மாற்றமின்றித் தொடரும் இனமைய அரசியலின் இறுகிப்போன முடிவாகவே அது அமைந்துள்ளது. தேர்தல் பரப்புரைகளில் முனைப்படுத்தப்பட்ட இரு பக்க 'அச்சங்கள்'. நாட்டின் பாதுகாப்புப் பற்றிய அச்சத்தில் பெருந் தேசிய இனமும், ஏனைய தேசிய இனங்கள் தமது பாதுகாப்புப்பற்றிய அச்சத்திலும் பிரிந்து நின்று வாக்களிக்கும் நிலையை ஏற்படுத்தியது. இதனை தமிழ்ச் சொல்லாடலில் அதிகார வர்க்க அரசியலின் 'விடாக் கொண்டன், கொடாக் கொண்டன்' அரசியல் தொடர்ச்சியின் விளைவு எனலாம். எனவே இத் தீர்வற்ற நீண்ட இழுபறி நிலையிலிருந்து மீள்வதற்கு விட்டுக் கொடுப்பும் ஒருவரது உரிமையை ஒருவர் மதிக்கும் பண்பு உள்ள மாற்று அரசியலின் தேவை இன்று பலராலும் உணரப்படுகிறது. பாராளுமன்றத் தேர்தல், மாகாணசபைத் தேர்தல் என தேர்தல் களங்கள் தொடர்ந்து திறக்கப்பட இருப்பதால் மக்கள் நலனுக்கான மாற்று அரசியல்பற்றி அனைவரும் சிந்திக்க வேண்டிய நிலை இன்று உருவாகி உள்ளது.

மக்கள் தம்மைத்தாமே ஆள்வதற்காக மட்டுமல்ல, தாமும் தமக்குப் பின்வரும் தலைமுறையினரும் தாம் வாழும் பூமியும் கூட உயிர்ப்புடனும், செழிப்புடனும் வாழ்வதற்கு எத்தகைய சமூக பொருளாதார அறிவியல் பண்பாட்டுச் சூழலை ஏற்படுத்த வேண்டுமோ, அதனை மக்களே ஏற்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும். அத்தகைய சூழலை உருவாக்குவதிலும், பாதுகாப்பதிலும் மக்களுடன் ஒன்றிணைந்து செயற்படவல்ல பிரதிநிதிகளை தேர்வு செய்யும் தேர்தல்களாகவே இத் தேர்தல் முறைகள் அமைய வேண்டும். ஆனால் நடைமுறையில் அவை அவ்வாறு மக்கள்நலன் சார்ந்தவையாக அமைவதில்லை. காரணம் மக்கள் இத்தகைய தெளிந்த நோக்குடன், அரசியல் விழிப்புடன் வாக்களிக்கும் நிலை உருவானால், காலம் காலமாக அரசியல் அதிகாரத்தை தமது கைகளில் வைத்திருக்கும் எண்ணிக்கையில் மிகச்சிறிய அதிகார வர்க்கத்தினரின் ஆட்சி அதிகாரம் யாவும் மக்களின் வாக்குச் சீட்டுக்களாலேயே தகர்ந்துவிட ஆரம்பித்துவிடும். அதற்காகவே மக்களிடையே இன, மத, சாதி, பால், வர்க்க வேறுபாடுகளை வளர்த்துப் பாதுகாத்து தமது அதிகாரத்தைப் பாதுகாத்து வருகின்றனர்.

மனிதகுல வரலாற்றில் அதிகார வர்க்க அரசுகள் உருவாகியபோதே பெரும் எண்ணிக்கையான மக்களின் எழுச்சிகள், எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகளில் இருந்து தம்மை பாதுகாத்துக் கொள்ள ஆயுதப் படைகள் மட்டும் போதாதென்பதை உணர்ந்திருந்தனர். அதற்காக மக்களை மத, பண்பாட்டு ஆதிக்கத்தால் அறியாமையில் ஆழ்த்தியதுடன், வர்ணப் பாசுபாடுகள், சாதிப் படிமுறைகளால் மக்களைப் பிரித்து தமது ஆட்சிகளை தக்க வைத்தனர். காலனித்துவ ஆட்சிகளும், முதலாளித்துவ சிந்தனைகளுடன் பழமைவாத பிரபுத்துவ வழிமுறைகளையும் பாதுகாத்து, இன மத ரீதியாக மக்களைப் பிரித்து ஆளும் தந்திரத்தை மேற்கொள்கின்றனர். மக்கள் அறியாமையில் ஆழ்ந்திருந்த இருண்ட யுகத்துக்கு இவை சாத்தியமானதாக இருக்கலாம். இருபத்தோராம் நூற்றாண்டில் இலத்திரனியல் தகவல் தொழில்நுட்பமும், சமூக விஞ்ஞான அறிவும் மேம்பட்டு வளர்ந்து வரும் இச்சூழலில் இவை தொடர்ந்தும் சாத்தியமாகப் போவதில்லை.

எமது நாட்டில் மட்டுமல்ல உலகநாடுகள் பலவற்றிலும் இத்தகைய அதிகார வர்க்க ஆட்சிகளுக்கு கெதிராக மக்கள் வீதிகளில் இறங்கிப் போராடுகின்றனர். ஜனநாயகத்தின் பாதுகாவலர்களாகக் கூறிக்கொள்ளும் அமெரிக்காவில் சிலவருடங்களுக்கு முன் 'வோல் ஸ்ரீற் முற்றுகையில் (occupy Wall

Street uprising) பெரும் எண்ணிக்கையான மக்கள் அணிதிரண்டு முன் வைத்த பிரசித்திபெற்ற கொள்கை முடிக்கம் “நாங்கள் தொண்ணூற்று ஒன்பது வீதம் (We are 99%)” என்பதுதான். இன்றும் நவதாராளவாத பொருளாதார அமைப்புக்கு எதிரான அதன் எதிரொலியும் எழுச்சிப் போராட்டங்களும் உலகெங்கும் தொடர்கின்றன.

எமது சமூகமும் ‘நிமிர்த்தமுடியாத நாய்வாலாக’ என்றும் இருந்ததில்லை. மாற்றங்கள் மெதுமெதுவாகவும், எழுச்சிகள் ஏற்படும் போது மிக வேகமாகவும் மாறும் இயல்பு எமது சமூகத்தில் இருந்துவருகிறது. “நடைமுறைச் சாத்தியமற்றவை” என எண்ணிய நடைமுறைகள் பல மக்களின் விழிப்புணர்வால் எழுச்சிகளாய் நடைமுறைக்கு வந்துள்ளன. அதுபோன்றே நீண்டு இறுகிப்போன இனவாத அரசியலுக்கும் ஒரு எல்லை உண்டு. இதற்கூடாக வழிநடத்திச் செல்லப்படும் மக்களிடமும் பெரும் எண்ணிக்கையான உயிர்ப்பலிகளும் இரத்தமும் தோய்ந்த அனுபவங்களுக்கூடாக மக்களின் கருத்துக்களில் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டு வருகின்றன. தென்னிலங்கை அரசியலில் மாற்றங்களை ஏற்படுத்துவதன் மூலம் பேரினவாதத்தின் மீது தாக்கத்தைச் செலுத்தமுடியும் என்ற எண்ணப்பாங்கும் நடந்து முடிந்த தேர்தலின் வெளிப்பாடாக உள்ளது. இதனை அரசியல் விழிப்புணர்வுடன் அணுகி சரியான திசையை நோக்கி நகர்த்துவதன் மூலம் மாற்றங்களைக் கொண்டு வரமுடியும்.

அரசியல் விழிப்புணர்வுடன் கூடிய அறிவுபூர்வமான மாற்று அரசியலுக்கான தளத்தை தமிழர்கள் மத்தியில் மட்டுமல்ல, ஏனைய இனங்கள் மத்தியிலும் ஏற்படுத்த வேண்டிய தேவை இன்று எழுந்துள்ளது. அந்நியக் கடன் சுமைகளும், பொருளாதார வாழ்க்கைச் சுமைகளும், நுகர்வுக் கலாசாரத்தின் தாக்கங்களும் இதுபோன்று மக்கள் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகள் யாவும் அனைத்து இன மக்களுக்கும் பொதுவானவையாக உள்ளன. குறுகிய இனவாத அரசியலில் இருந்து விடுபட்டு, முற்போக்குத் தேசிய அரசியலை முன்னெடுப்பதன் மூலம் இனங்களுக்கிடையிலான ஒருமைப்பாட்டைப் பேணவும், பேரினவாதத்தை சிங்கள மக்கள்மீது திணிக்க முடியாத சூழலையும் ஏற்படுத்த முடியும். எனவே அவற்றைப் பெறுவதற்கான அனைத்து இன மக்களின் ஒன்றுபடுத்தல் மூலம் ஏனைய பிரச்சினைகளுடன் இனப்பிரச்சினைக்கான முடிச்சுக்களையும் அவிழ்த்து இலகுவாக்கி, தீர்வுக்கான வழிகளைத் திறக்க முடியும்.

அதற்கான மாற்று அரசியல் என்பது அரை நூற்றாண்டுக்கு மேலாக முடிவற்றுத் தொடரும், பேரினவாதமும், அதற்கு எதிரான முற்போக்குத் தேசிய நிலைப்பாடற்ற குறுந்தேசிய வாதமும் அல்ல. ‘குண்டுச் சட்டிக்குள் குதிரை ஓடும்’ அதே அரசியலையே மேலும் அடுத்த நூற்றாண்டு வரை தொடர்வதற்கு தலைகளை மாற்றும் அரசியலாக அது இருக்க முடியாது. கடந்த அரசால் திறக்கப்பட்டதாகக் கருதிய “ஐனநாயக வெளிக்குள்” வலிமையாக உரையாடப்பட்ட விடயங்களும் அவையாகவே இருந்தன. அதன் விளைவே நடந்துமுடிந்த தேர்தலின் முடிவாகும்.

எனவே அரசியல் விழிப்புடன் கூடிய அறிவுபூர்வமான, மக்களின் துயர்களுக்கு காரணமாக அமையும் நவகொலனித்துவ நவதாராளவாத பொருளாதார அமைப்புக்கு எதிரான மாற்று அரசியலுக்கான தளத்தை உருவாக்கவேண்டும். அதனைத் தமிழர்கள் மத்தியில் மட்டுமல்ல, ஏனைய இனங்கள் மத்தியிலும் ஏற்படுத்த வேண்டிய தேவை இன்று எழுந்துள்ளது. அந்நியக் கடன் சுமைகளும், அதனால் ஏற்படும் பொருளாதார வாழ்க்கைச் சுமைகளும், நுகர்வுப் பண்பாட்டின் தாக்கங்களும், தொடர்ந்து இருந்து வரும் சாதி, இன, மத, பால், வர்க்க ஒடுக்குதல்களும் பெரும்பாலான மக்களைப் பாதிக்கின்றன. இதனால் மக்களின் வாழ்வாதாரத் தேவைகளை சலுகைகளாக அல்ல, உரிமைகளாகப் பெறுவதற்கான வெகுஜனப் போராட்டங்களில் மட்டுமல்ல, ஐனநாயகத் தேர்தல்களிலும் கூட அனைத்து மக்களும் ஒன்றுபடுவதற்கான சூழல் உருவாகி வருகிறது. இத்தகைய மாற்று அரசியலே பேரினவாதத்தை மக்களிடமிருந்து தனிமைப்படுத்தி ஏனைய பிரச்சினைகளுடன் தேசிய இன, மதப் பிரச்சினைகளும் தீர்வதற்கான தடைகளை அகற்றி ஐனநாயகம், சமத்துவம், சுதந்திரத்துடன் அனைத்து மக்கள் வாழ வழி வகுக்கும்.

○

இலக்கியமும் வியர்வையும்

தமிழில்: எம். ஏ. நுஃமான்

வூசன்

ஒரு ஷங்காய் பேராசிரியர் இலக்கியம் பற்றி விரிவுரையாற்றுகையில், இலக்கியம் நிலைத்து வாழவேண்டுமானால் நிரந்தரமான மனிதப் பண்புகளை விபரிக்கவேண்டும் என்று கூறினார். உதாரணமாக, இங்கிலாந்தில் ஷேக்ஸ்பியரும் வேறு இரண்டொருவருமே நிரந்தரமான மனித இயல்பு பற்றி எழுதினர். அதனால் அவர்கள் இன்னும் படிக்கப்படுகின்றனர். ஏனைய எழுத்தாளர்கள் இதனைச் செய்யத் தவறினர். அதனால் அவர்களது படைப்புக்கள் மறைந்துவிட்டன.

இது உண்மையில் 'நீ எவ்வளவுக்கு விளக்குகின்றாயோ நான் அவ்வளவுக்கு மூடனாவேன்' என்ற கதைதான். அநேக ஆங்கில இலக்கியங்கள் அழிந்திருக்கும் என்றே நான் நினைக்கின்றேன். ஆனால் நிரந்தரமான மனித இயல்பை விபரிக்கத் தவறியதால்தான் அவை அழிந்தன என்று நான் ஒரு போதும் கூறமாட்டேன். அந்தப் படைப்புக்கள் அழிந்துபோயிருந்தால், அவற்றைப் படித்து அவற்றுள் ஒன்றுமே நிரந்தரமான மனித இயல்புகளைச் சித்திரிக்கவில்லை என்று கண்டறிய இப் பேராசிரியரால் எவ்வாறு முடிந்தது என்பதை என்னால் விளங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை.

எது வாழ்கிறதோ, அது சிறந்த இலக்கியம்; எது மறைந்துவிட்டதோ, அது மோசமானது. வானத்தின் கீழ் உள்ள அனைத்தையும் எவன் கைப்பற்றுகிறானோ அவன் ஒரு அரசன்; எவன் கைப்பற்றத் தவறுகிறானோ அவன் ஒரு கொள்ளைக்காரன். வரலாறு பற்றிய இச்சீனக் கோட்பாடு, இலக்கியம் பற்றிய சீனக் கோட்பாட்டுக்கும் பொருந்தும் என்று என்னிடம் சொல்லவேண்டாம்.

மனித இயல்புகள் உண்மையில் ஒருபோதும் மாறுவதில்லையா?

ஆதிக் குரங்கு, குரங்கு - மனிதன், புராதன மனிதன், பண்டைய மனிதன், நவீன மனிதன், எதிர்கால மனிதன்... வாழும் உயிர்கள் உண்மையில் பரிணமிக்க முடியுமானல் மனித இயற்கையும் உண்மையில் மாறாமல் இருக்க முடியாது. குரங்கு மனிதனின் உணர்வுகளை விட்டுவிட்டாலும் புராதன மனிதனின் உணர்வுகளையென்றாலும் நம்மால் யூகிக்க முடியுமா என்பது எனக்குச் சந்தேகமே. இதுபோல் எதிர்கால மனிதர்கள் பெரும்பாலும் எங்களைப் புரிந்துகொள்ளமாட்டார்கள். நிரந்தரமான மனித இயல்புகள் பற்றி எழுதுவது என்பது நிச்சயமாகச் சிக்கலானது.

உதாரணமாக வியர்வையை எடுத்துக்கொள்வோம்.. மனிதர்கள் மிகப் பழங்காலத்திலேயே வியர்வை சிந்தினார்கள். அவர்கள் இன்றும் வியர்வை சிந்துகிறார்கள். இனி வருங்காலத்திலும் அவர்கள் வியர்வை சிந்துவார்கள். ஆகவே, இது ஒப்பீட்டளவிலே நிரந்தரமான மனிதப் பண்பாடு என்று கணிக்கப்பட வேண்டும். ஆனால் அழகுமிகுந்த இளம் சீமாட்டிகளின் வியர்வை இனிப்பானது. அதேவேளை எருமைகள் போன்ற தொழிலாளரின் வியர்வையோ துர்நாற்றம் வீசுவது. ஒருவன், தான் ஒரு எழுத்தாளன் என்ற வகையில் தனக்கு என்றும் அழியாத ஒரு இடத்தைப் பெற்றுத்தரக்கூடிய ஒரு படைப்பைப் படைக்க வேண்டுமானால் அவன் இனிப்பான வியர்வையை விவரிப்பது சிறந்ததா? அல்லது துர்நாற்ற வியர்வையை விபரிப்பது சிறந்ததா? இந்தப் பிரச்சினை தீர்க்கப்படும்வரை இலக்கிய வரலாற்றில் ஒரு எழுத்தாளனின் நிலை பயங்கர அபாயத்திலேயே இருக்கும்.

உதாரணமாக, இங்கிலாந்தில் பெரும்பாலான ஆரம்பகால நாவல்கள் சீமாட்டிகளுக்காகவே எழுதப்பட்டன என்று நான் அறிகிறேன். அவ்வகையில் இயற்கையாகவே இனிப்பான வியர்வை முதன்மை பெற்றது. ஆயினும் 19ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிப்பகுதியில் இருந்து ரஷ்ய இலக்கியத்தின் செல்வாக்கினால் துர்நாற்ற வியர்வையின் மணம் கணிசமாக வீசியது. எது எதை அழிக்கும் என்பதைக் கூறுவதற்கு இன்னும் காலம் இருக்கிறது.

சீனாவில் தாஓ வாதிகள், தாஓ பற்றிக் கூறுவனவற்றையோ அல்லது விமர்சகர்கள் இலக்கியம் பற்றி நீட்டி முழுக்குவதையோ கேட்பதே உன்னை அச்சுறுத்துவதற்குப் போதுமானது. வியர்வை சிந்த யாருக்கு இயலும்? ஆனால் சிலவேளை இதுவே சீனர்களின் நிரந்தரமான மனித இயற்கையாக இருக்கலாம்.

தாயகம் மீள்பதிவு

சுயம் யாவருக்கும் சமனல்ல

சிவ. இராஜேந்திரன்

சர்வதேச தின நிகழ்வுகள் எந்தெந்த விடயங்களுக்காக இடம் பெறுகின்றனவோ அதற்கு நேர் எதிரான சம்பவங்கள் மலையகத்தில் நடப்பது ஒன்றும் ஆச்சரியப்படுவதற்கான விடயமல்ல. சர்வதேச சிறுவர் தின நிகழ்வின் போது வீட்டு வேலைக்குச் சென்ற பிள்ளைகள் கொல்லப்படுவதும், பெண்கள் தினத்தன்று உடலுறுப்பை இழந்த பெண்களின் உடல் வெளிநாட்டிலிருந்து கொண்டுவரப்படுவதும், சுற்றாடல் தினத்தில் ஆயிரக்கணக்கான மரங்கள் வெட்டி லொரிகளில் ஏற்றப்படுவதுமென எல்லாமே மாற்றமாகத்தான் நிகழ்வுகள் நடைபெறும். சர்வதேச வீடமைப்பு ஆண்டில் தோட்டலயக்குடியிறுப்புகளின் முன் பக்கத்தில் கட்டப்பட்ட தற்காலிக குடிசைகள் உடைத்து தரைமட்டமாக்கப்பட்டது இனவாதிகளுக்கு வேண்டுமென்றால் மகிழ்ச்சிக்குரிய நிகழ்வாக இருக்கலாம். ஆனால் தொழிலாளர்களுக்கு...

சின்ன மல்லியப்பூ தோட்டம் ராகலைப் பகுதியிலுள்ள உயர் ரகத் தேயிலை விளையும் இடமாகும். மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் அற்புதமான உழைப்பின் சாராம்சத்தை இங்கு காணலாம். கீழ் கணக்கு, நடுக் கணக்கு, மேல் கணக்கு ஆகிய மூன்று பிரிவுகளை உள்ளடக்கிய தோட்டம் சரியாக நாற்பத்தைந்து ஒரு பக்க லயக்காம்பிராக்களைக் கொண்டது. கீழ் கணக்கிலுள்ள 'டனா' லயம் மட்டும் இருபது காம்பிராக்களைக் கொண்டது.

ஆயிரத்து தொள்ளாயிரத்து பத்தாம் ஆண்டு கட்டப்பட்ட துரை வங்காள தோட்டங்களின் வயதைக் குறிப்பாகக் காட்டும் முக்கிய வரலாற்று ஆவணமாகும். அக்காலத்தில் கெமரன் என்னும் துரை இருந்து சென்றமைக்கான ஆதாரங்களை வங்காளாவில் காண முடியும். கெமரன் 1911—1930 என கல்லில் செதுக்கியுள்ள ஆதாரத்தை அழிக்க வேண்டுமென இதற்கு முன்னர் இருந்த பெரிய துரை

வனிகரத்தனா பெரும் முயற்சி எடுத்தும் சரிவரவில்லை.

“அதி... வெள்ளக்காரன்... எழுதுனது... அதி தேவயில்லதானே... தலவரு” அடிக்கடி சொல்வான்.

“வத்து தெமமுண்ட இதிகாசயக் தியண்ட ஹொந்த நே பாங்..பஸ்லே தனி ரட்டக் இல்லாய். உத்துரத் எக்க சட்டன் கரண்ட புளுவங்... மேக்க பப்பு” இனவாதிகளோடு சேர்ந்து பார்ட்டி போடும் போது கை நீட்டி கோபமாகச் சொல்வான்.

அடுத்து வந்தவன் தான் கொப்பேகடுவ அவன் 'இனவாதத்துக்குப் பிறந்தவன்' என்று சகலரும் பேசிக் கொள்வார்கள். காலி பக்கம் பிறந்தவனாம் தமிழ் என்பது அவனுக்கு சுட்டுப் போட்டாலும் வராது. கலவர காலங்களில் தமிழர்களை அழித்து ஒழிக்க வேண்டும் என்ற வெறியோடு வீடுகளுக்குத் தீ வைத்த குடும்பத்தில் பிறந்தவன். கண்களில் இனவாத தீ எப்போதும் கனலாய்ப் பறக்கும்.

“பெரிய தொர வங்களாவுக்கு... ஆமி... பொலிசு...எல்லாம் அடிக்கடி வந்து போகுதே.. என்னாவா இருக்கும்” பலரின் கேள்விகளுக்கு பதிலே கிடைக்கவில்லை. தெரிந்துக் கொள்ள விரும்பியவர்கள் வங்காளா காவல்காரன், மரக் கறி தோட்டத்தில் வேலை செய்யும் 'ஆளுக்' எல்லாரையும் கேட்டும் விசயத்தை எடுக்கவே முடியவில்லை.

'தீவாளி' முடிந்து அடுத்து வந்த புதன் கிழமை தோட்டத் தலைவர்மார்களை எல்லாம் 'ஒப்பிசுக்கு' வர சொல்லி தகவல் அனுப்பினான் பெரியதுரை. எல்லோருக்கும் ஆச்சரியம் தனித் தனியே தலவர்மார்களை வரச்சொல்லி சண்டை இழுத்துவிடும் துரை ஏன் ஒரே நேரத்தில் எல்லாரையும் வரச் சொல்லி இருப்பான்?

“தோட்டம் நஸ்டம் போவது.. வேல பத்தாது.. கொழுந்த... கூடுதலா எடுக்கலும்னு

தாயகம்

நவம்பர்-டிசம்பர், 2019 05

சொல்லுறதுக்கு தான் கூப்பிடுறாரு போல இருக்கு" ஒரு தலைவரின் கனவு.

"ஆத்து தண்ணிய மறைச்ச.. நாட்டுக்கு எடுக்கனுமுனு... மந்திரி கேட்டாரு இல்லை.. அது சம்பந்தமா பேச தான் கூப்பிடுறாருன்னு நெனைக்கிறேன்... சும்மா போற தண்ணிய குடுத்தான் தான் என்ன" இன்னொரு தலைவர்.

மற்றைய இரண்டு தலைவர்களுக்கும் இந்த கற்பனை கூட இல்லை.

"தொர கூப்பிட்டா போவ வேண்டியது தானே ஏன் வீண் கதயெல்லாம்...தோட்டம் அவுகவுட்டு என்னமும் செய்வாங்க" என்றார்கள் சிலர் அவர்களும் தொழிற் சங்கத் தலைவர்கள் தான்.

மூன்று நாற்பத்தைந்துக் கெல்லாம் தலைவர்மார்கள் ஒப்பீசுக்குப் போய் விட்டார்கள். நாலரை தாண்டியும் பெரிய துரை வரவில்லை. ஐந்து மணிக்குத்தான் வந்தான். அவனோடு ஐந்து தடியன்களும் வந்திருந்தார்கள். ஜீப்பை விட்டு இறங்கி ..அங்குமிங்கும் நோட்டம் விட்ட படி இருந்தார்கள். துரை 'டங்கு ...டங்கு' என பூமி நடுங்க காலடி வைத்து வேகமாக வந்தான்

"சலாமுங்க"

சின்ன துரையும் ஒபிசிலிருந்து வேகமாக வெளியே வந்து விட்டான். அவனும் ஒரு இனவாதிதான் கண்டி பக்கம் என்பதால் 'கொஞ்சங் டமிழ்' தெரியும்.

"மே கொல்லண்ட கியப்பாங்..." என்று சொல்லி தொடர்ந்தான் பெரிய துரை

"இவரு வர சொன்னது... ஒரு இம் போர்டன் ..மெசேஜ்.. சொல்றதுக்கு சரியா..."

"சரிங்க சேர்"

பெரிய துரை தொடர்ந்தான்

"ஆளுக எல்லாங்... லயத்தக்கு முன்னுக்கு.. பக்கங்...வீடு கட்டி இரிக்கிறதாங்" சின்ன துரையின் டமிழாக்கம்

.....

"அதுகன ஓடச்சி போட சொல்லி... கம்பனியில ஓடர் பண்ணி இருக்கிறது"

"வீடு இல்லங்க ..ஆளுக சும்மா..குடிச தானுங்க கட்டி இருக்கங்க...லயத்துல சின்ன காம்புறா தானுங்களே... சின்ன குசினி தானுங்க.. மண்ணுல கட்டி இருக்குறமுங்க"

"மொக்கத கியான்னே"

"பொடி காம்பரயக்ளு"

பெரிய துரைக்கு கோபம் வந்து விட்டது. கத்தத் தொடங்கி விட்டான். கால்களைத் தரையில் தூக்கி உதைத்தவாறு சொன்னான்.

"சத்திய எத்துலட.. ஓக்கம். கடலா தாப்பாங்... உறரி.. நெத்தாங்...மம்..கடலா..குடு கரணவா ..கியப்பாங்" இவர்களின் பதிலைக்

கேட்காமலே கோபமாக ஓபிஸ் உள்ளே போனான்.

"இந்தா தலவரு... அதெல்லாங் பேச வேணாமாங்... ஒன்னு கெலம தாரதாங் ஓடச்சி போடனுங்... சரியா.. ஏங் பெர்ச்சன... ஓடச்சி போடுறது... இவரு..ஒரு மாதிரி...ஆளு தெரியுங் தானே. வீங்.. பிரஸ்..எ எபா... அவருக்கு கோவம் போனது... பாத்ததிங் தானே"

சின்ன துரையும் போய் விட்டான். அவனது செய்தியோடு தலைவர்கள் வீடுகளுக்குச் சென்றார்கள். விசயம் தீ போல் எங்கும் பரவியது.

"இது என்னாடா அநியாயமா இருக்கு... நாங்க என்னா வங்களாவா.. கட்டி இருக்குறோ... சின்ன குசினி .. அதுவும் ஒழுக்கு" பெண்கள் மலையில் பேசிக் கொண்டார்கள்.

"இந்த சின்ன காம்பிராவுக்குள்ள எத்தன பேரு இருக்கிறது?... நம்ம..மகனுங்க ரெண்டு பேரும் ..முன்னுக்கு கட்டுன குசினியிலதான் படுத்துகிறாக. அதயும் ஒடைக்கனுமாமே.. நாங்க எங்க போவோ..."

"இந்தா பாரு புள்ளகளா... தோட்டங்கள.. கம்பனிகாரேன்... நூறு வருச வத்தைக்கு எடுத்துட்டானுங்க... கம்பனியவும் தொரயவும் பக்ச் சிக்கிட்டு ஒன்னும் செய்ய முடியாது... பொலிசு காரங்க... கோடு எல்லாம் அவுங்க பக்கம் தான் பேசும் தெரிஞ்சிக்கங்க" கங்காணியின் விளக்கமாக அவ்வாறு இருந்தது.

இரண்டு மூன்று நாட்களாக வேலைக் காடு எங்கும் இதே பேச்சாக இருந்தது. தோட்டத்தில் பிறந்து வளர்ந்த சந்திரகுமார், சுரேந்திரன், தேவகி ஆகிய ஆசிரியர்களும், ராகலை டவுனிலிருந்த கடைகளில் வேலைக்குச் சென்றவர்களும் லயங்களின் முன் பகுதியில் கட்டப்பட்டுள்ள தற்காலிக குடிசைகளை உடைப்பதற்கு எதிராக கருத்துகளைக் கூறி வந்தார்கள்.

அதிகமான அங்கத்தவர்களைக் கொண்ட தொழிற்சங்கத்தின் தலைவர் கறுப்பையா இவற்றை உடைப்பது சரியானது என்றும் அதைத்தான் தங்களது தலைவர்கள் சொல்வதாக தொழிலாளர்களுக்கு எடுத்துச் சொன்னார்.

ஏனைய இரண்டு சங்கங்கள் இவற்றை உடைப்பதற்கு ஒப்புதல் கொடுக்கக் கூடாது என்றும் தோட்டத்து காணியிலேயே இன ரீதியான குடியேற்றம் நடைபெற்று கிராமங்கள் முளைத்துள்ளதால் அதை வைத்து நியாயம் பேசலாம் என்றும் விளக்கம் கூறினர்.

ஆளும் கட்சியின் ஒரு பகுதியாக இயங்கும் பச்சை சங்கத்தினர் 'பெரிய தலைவர்களைக்' கேட்டுச் சொல்கிறோம் என்பதோடு நிறுத்திக் கொண்டார்கள்.

ஞாயிற்றுக் கிழமை கோயில் மண்டபத்தில் பொதுக் கூட்டம் நடைபெற்றது. கடுமையான வாதப்பிரதிவாதங்கள். 'சேர் மார்களின்' கருத்துகளும் அமைதியுடன் செவி மடுக்கப்பட்டது.

"நம்ப லயங்கள் எல்லாம் வெள்ளைக் காரன் காலத்துல கட்டுனதுன்னு ஒங்களுக்குத் தெரியும்...ஒரு வசதியும் இல்ல..எங்க வீட்டுல ஏற்கனவே ரெண்டு குடும்பம்.. அக்கா குடும்பம் உள் காபிராவுல.. அண்ணன் குடும்பம் முன் பக்கம் உள்ள குசினியில ..நானும் அம்மா அப்பாவும் வெளியில கட்டியுள்ள குடிசையில் தான் இருக்குறோம்... அதையும் உடைச்சா எங்க போவது சொல்லுங்க..." சந்திரகுமார் உணர்ச்சியுடன் பேசினார்.

நாட்டுப் பகுதியில் மாதிரிக் கிராமங்கள் கட்டப்படுவதையும் அங்குள்ள வசதிகளையும் துல்லியமாக எடுத்துப் பேசினார் சுரேந்திரன். ராகலை கடைப்பகுதியிலுள்ள வீடுகள் பற்றி அங்கு வேலை செய்பவர்கள் தெளிவாக எடுத்துக் கூறினார்கள்.

"நம்ம லயங்கள் எல்லாம் கொழும்பில உள்ள தொரமார்கவுட்டு நாய் கூட்டவுடமோசமாகத் தானே இருக்கு... என்னா தொரே... வெளக்கம் வேணுமுனா கொழும்புக்கு வந்து பாருங்க.." கடந்த பத்து வருடங்களாக வெள்ளவத்தை இரும்புக் கடையொன்றில் வேலை செய்கின்ற சுதாமல்லி என அழைக்கப்படும் பாலகுரு சிங்களம் கலந்த தமிழில் விளக்கம் கொடுத்தான்.

இறுதியில் தற்காலிகக் குடிசைகளை உடைப்பதில்லை என்ற முடிவுடன் அனைவரும் வெளியேறினர்.

"என்னாடா நம்ம பாட்டன் பூட்டன் கஸ்டப்பட்டு உருவாக்குன தோட்டத்துல... நம்ம ஒரு குடிச கட்டக் கூடாதா? என்ன அநியாயமா இருக்கு. எல்லாம் அந்த தடிமாதேன் செஞ்ச வேலயா தான் இருக்கும்.... மத்த தோட்டங்களுல இப்புடி அநியாயம் நடக்குதா ...சரி பார்ப்பமே" பேச்சை விட ஏச்சு தான் அதிகமாக இருந்தது.

அடுத்த புதன் கிழமை எல்லோரும் வேலைக்குப் போயிருந்த 'சமயம்' பார்த்து கம்பி லயத்தின் முன் பகுதியில் கட்டப் பட்டிருந்த குடிசைகளை உடைத்துத் தரை மட்டமாக்குவதற்காக பெரிய துரை நேரடியாகவே வந்து விட்டான். அவனோடு சேர்ந்து ஐந்து பேர் அலவாங்குகள், பிக்காசு, மண்வெட்டி ஆகியவற்றுடன் வந்திருந்தனர்.

"கடலா தாப்பாங்...முட்ட...காமரத ஓனே... குடு கசப்பாங்" நவீன கிட்லரைப் போல காட்சியளித்தான்.

அவன் சொன்னது தான் 'தாமுசம்' பட பட வென குடிசைகளை உடைக்கத் தொடங்கி விட்டனர். அவர்கள் முகத்திலும் கொலை

வெறி.. மூன்று குடிசைகள் தரை மட்டமாகின. முன்னாலிருந்த 'லைசன் கற்களில்' அமைந்திருந்த வயதானவர்கள்.

"நாசமா போனவர்களே" எனத்திட்டிக் கொண்டே பயந்து ஒதுங்கினர். சின்ன பிள்ளைகள் தகவல் சொல்ல மலைக்காடுகளுக்கு ஓடினர். வளர்ப்பு நாய்கள் இனவாத மனித மிருகங்களைப் பார்த்து குரைத்த வண்ணமே இருந்தன.

பெருமாள், தலைவர் கறுப்பையா, செவம் பரம் ஆகியோரின் குடிசைகள் வரிசையாக இருந்தன. பெருமாள் கட்டியிருந்த குடிசை தகரத்தால் ஆனது. படார் படார் என அடித்த அடியில் தகரங்கள் வளைந்து கீழே விழுந்தன. பகல் சாப்பாட்டுக்கு சமைத்து வைத்திருந்த வாழைக்காய் கறி அடுப்புக்குள் னேயே கொட்டியது. தகரம் முழுவதும் படிந்திருந்த புகைக் கரி நிலத்தில் கொட்டத் தொடங்கியது.

அடுத்தது கறுப்பையா தலைவரின் குடிசை அலவாங்கினால் இரண்டு குத்து குத்தி அப்படியே தூக்க ஒரு பகுதி மண் 'செவுரு' பொல பொலவெனக் கொட்டியது. மேலிருந்து விழுந்த பழைய கருப்பந்தேயிலைக் கம்புகள் மண் சட்டிகளை சுக்கு நூறாக்கின. பருப்புக் கறி, சோறு எல்லாம் மண்ணோடு மண்ணாகின.

அடுத்த குடிசை சிவனாண்டி கட்டியது. அரவது மாமா ராசப்பன் இரும்புப் பொருட்களைச் சேகரித்து விற்பவர். அவரிடமிருந்து பெற்றுக் கொண்ட இரும்புக் கம்பிகளால் குடிசை கட்டப்பட்டிருந்தமையால் லேசாக உடைக்க முடியவில்லை. இரும்பை ஒங்கி ஒங்கி அடித்த சத்தம் மலைகளில் பட்டு எதிரெலித்தது.

"என்னா இது இரும்பு போட்டு அடிக் கிறானுங்க...பெரிய சத்தா கேட்குதே...லயத்த ஓடைக்குறானுங்களோ." கல்வாத்து மலைகளில் வேலை செய்த ஆம்பிளைகள் ஓரளவு விசயத்தை விளங்கிக் கொண்டனர். கல்வாத்துக் கங்காணி செல்லையாவிடம் சொல்லாமலே கீழே இறங்கினர். அவர்களது கைகளிலிருந்த கத்திகள் காலையில் நன்றாகத் தீட்டப் பட்டவை என்பதால் பள பளவென மின்னின.

"ஏய்... எல்லாரும் எங்கடா போரீங்க... கணக்கப்பள்ள வந்தா... என்னாடா சொல் லுறது" மேலே இருந்தவாறே சத்தம் போட்டார் ராக்கன் கங்காணி.

"ஆடு வெட்டப் போறோம்..." யரோ ஒருத்தன் கோபமாகப் பதில் சொன்னது கேட்டது. விறு விறு என கீழே இறங்கி லயத்துக்கு வந்து விட்டனர்.

பள பளக்கும் ஐம்பத்தைந்து கத்திகளைக் கண்டதும் இனவாத தடியன்களுக்கு சற்று

பயம் ஏற்படத்தான் செய்தது ஆனாலும் அதைக்காட்டிக் கொள்ளவில்லை.

“அபே...காமர. கடாண்ட எபா...மொவத கரன்னே... ஒக் கொல்லோன்கே... கெவல் கெடுவோத்.. நிகங் இன்னவாத..” சிவனாதன் சற்றுக் கோபமாக கேட்டான்.

கறுப்பையா தலைவரும் வந்து சேர்ந்தார். கோபத்தில் அவரது உடல் நடுங்கியது.

“சாப்பாடு...எல்லாம் வீணாப்.. போச்சி... இந்த மாதிரி அநியாயம் பண்ணி வச்சி இருக்குறானுங்களை... இவனுங்க நல்லா இருப்பானுங்களா நாசமா போக..” மண்ணாகிப் போன சாப்பாட்டைப் பார்த்து அவருக்குக் கண்ணீரே வந்து விட்டது.

“சலாங்க... அப்பிட்ட கியான் நெத்துவ மகே...காமற கெடுவா...ஏக்க அரித?... மொக்கத மாத்தியா கரன்னே...மங் பொலிசியட்ட யனவா” தலைவருக்குரிய மிடுக்குத் தெரிந்தது.

“பொலிசியட்ட யண்ட... தலவரு...பொலிசியங் அபே கட்டிய தமாய் இன்னே.. மொன பம்புத் கொராண்ட பே...உறரி...” கை மேல் கை வைத்து அடித்து எதையோ காட்டிச் சொன்னான் பெரிய துரை. அவன் கைகளில் தூசணம் செய்து காட்டுவது அசிங்கமாக இருந்தது. தலைவருக்கு மேலும் கோபம் அதிகரித்தது. தனது மகன் வயதில் இருக்கும் துரை பல பேருக்கு முன்னால் இப்படி நடந்துக் கொள்வதைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை.

தலைவரது வேலைக்காட்டுக்; கால்சட்டை ஊத்தையாகத் தான் இருந்தது. அரைக் கை சேட்டும் தோள் பகுதியில் கிழிந்து தான் காணப்பட்டது.

“சங்க தலைவருக்கு சொல்லிட்டு...அப்புடியே பொலிசுககும் போயிட்டு வாரேன்... ரெண்டுல ஒன்னு...பாக்குறது தான்... நீங்க மத்த வேலைகளப் பாருங்க... சாப்பாட்ட கூட நாசம் பண்ணிட்டானுங்களே. சத்தம் போட்டு சொல்லி விட்டு வேகமாகக் கீழே இறங்கி நடந்தார்.

பெண் தொழிலாளர்களும் வந்து விட்டனர். பெரியதொரு கூட்டம். சமைத்து வைத்த சாப்பாடு எல்லாம் வீணாகப் போனதைப் பார்த்து கவலையடைந்தனர். ஒரு வேலை சாப்பாட்டுக்குப் படும் பாடு இந்த இனவாத வெறி பிடித்த மிருகங்களுக்குத்; தெரியுமா?

எல்லோரும் திரண்டு இருந்தமையாலும் கவ்வாத்துக் கத்திகள் மின்னிக் கொண்டிருந்தமையாலும் தடியன்களுக்கு ஒன்றுமே செய்ய முடியாமல் போனது. எல்லோரும் சத்தம் போட்டுக் கொண்டிருந்தனர். அனைவரும் கோபமுடன் இருப்பதை துரையும் தடியன்களும் உணர்ந்துக் கொண்டனர்.

“மங் தெங் யனவா... ஆய எனவா...” துரை ஆவேசமுடன் சொன்னான். மற்றைய தடியன்களுக்குச் சாடைக் காட்டினான் அனைவரும் ஜீப்பில் ஏறினர். ஜீப் கூட இனவாதம் பேசுவது போல மக்கள் இருந்த பக்கத்துக்கு மண்ணை வாரி இறைத்தவாரே பாய்ந்து சென்றது. மண் ரோட்டில் இருந்த புழுதிகள் எல்லாம் மேலே எழுந்து மக்களின் முகத்தில் படிந்தன.

“நாசமா போக...எங்க வயிறு எரியிற மாதிரி எரிஞ்சி போவீங்க...” எல்லேரும் மண்ணை அள்ளி வீசி சாபமிட்டனர்.

ஆரை மணித்தியாலத்துக்குள் மற்றைய தலைவர்களும் உடுப்பை மாற்றிக் கொண்டு சங்க காரியாலயங்களுக்குச் சென்றனர்.

சகல தொழிலாளர்களும் செய்வதறியாது நின்றனர். பெரிய துரை அநியாயம் செய்கிறான். ஆனால் இதை எதிர்ப்பது லேசான காரியமல்ல என்பதையும் உணர்ந்திருந்தனர்.

மூன்று குடும்பத்துக்கும் பகல் சாப்பாடு கொடுப்பதற்கு பக்கத்து கம்பிராக்களில் இருந்தவர்கள் ஏற்பாடுகள் செய்தனர். தனது வீட்டில் சமைத்து வைத்திருந்த உணவை பாழ் செய்தது போல எண்ணி அனைவரும் கவலையடைந்தனர்.

தலைவர்கள் ஆறு பேரும் ராகலை டவுனுக்குப் பக்கத்தில் இருக்கும் நடுக்கணக் கில் சந்தித்தனர். பல வருடங்களுக்கும் பின்னர் ஒன்று சேர்ந்ததால் சந்தோசம் ஒரு போத்தல் சாராயத்தை வாங்கி குடித்தனர். என்னதான் தொழிற்சங்க வேறுபாடு இருந்தாலும் பொது எதிரிக்கு முன்னால் ஒன்று சேர்வது இயல்பு தானே. ஆளுக்கொரு வெள்ளை சுருட்டு ‘டோப்’ ஏறவில்லை கோபம் நெருப்பாக எரித்தது. இன்னுமொரு போத்தல் காலியானது.

“இன்னைக்கு இத சும்மா விட்டமுனா... நாளைக்கு தோட்டத்துல இருந்தே வெரட்டிப் படுவானுங்க”

“ரெண்டுல ஒன்னு பார்க்கனும் மச்சான்... நான் எதுக்கும் பயப்பட மாட்டேன்”

“நூறு வருசமா வாழப்போறோம்...தோட்டத்துக்கு நல்லது செஞ்சிப்புட்டு சாக வேண்டியது தான். டெவனுல லெச்சுமேன்.. நமக்காக சாகலியா..”

ஒரு தொழிற்சங்கம் தவிர்ந்த ஏனைய தொழிற் சங்கங்களின் பெரிய தலைவர்கள் ஒரு விடயத்தில் ஒன்றாக இருந்தனர். அதாவது கம்பனியோடு மோதக் கூடாது.

எது எவ்வாறு இருந்தாலும் ஆறு தலைவர்களும் ஒரே முடிவோடு தோட்டத்தக்கு வந்தனர்.

அவர்கள் தோட்டத்துக்கு வந்து சேர்வதற்குள் மாலை ஆறு மணியாகி விட்டது.

சங்கத்தலைவிகளும் ஆசிரியர்களும் பந்தடி களத்தின் பக்கத்தில் அமைந்துள்ள கொட்ட கையில் கூடி இருந்தனர். இளைஞர் களும் ஆங்காங்கே சிறு குழுக்களாக நின்று என்ன செய்யலாம் என்று பேசிக் கொண்டிருந்தனர்.

“சும்மா விடக்கூடாது...ரெண்டுல ஒன்னு பார்க்கணும்... தெழிலாளினா அவளவு கேவ லமா போயிட்டமா? சட்டம் நீதி ஞாயமுனு ஒன்னும் இல்லயா?” பெரும் சத்தத்தோடு சொல்லிக் கொண்டே வந்தார் கறுப்பையா. சகல தலைவர்களும் ஒன்றாக வந்ததைப் பார்த்து அனவரும் சந்தோசமடைந்தனர்.

“சங்கத்துல என்னா சொன்னாங்க.. தலவரே” பலரும் கேட்டனர்.

“சங்கமும் மசிரும்... கம்பனியோட மோத முடியாதாம்.... நீங்களே ஓட்சிப் புடுங்கனு சொல்றானுங்க... தோட்டங்கள கம்பனிக்க எடுக்கிறப்போ வாய முடிக்கிட்டு இருந் தானுங்க.. இப்ப நாங்க படுறம் பாடு”

“அவனுங்கள் உடுங்க நம்ம...வயித்து வலிக்கு நம்ம தான் மருந்து குடிக்கணும்..”

எல்லா விடயங்களையும் விரிவாகப் பேசி பொது முடிவினை எடுத்தனர்.

“தற்காலிகக் குடிசைகளை உடைப்ப தில்லை... உடைக்க விடக்கூடாது..”

மறுநாள் காலையிலேயே பொலிசார் லயத்துக்கு வந்தனர். மக்களும் கூடி விட் டனர். மூன்று டிவிசன் ஆள்களும் வேலைக் குப் போகவில்லை. ஐந்நாறு தொழிலாளர்கள் ஒன்றாகத் திரண்டிருந்தனர். ஒரே சத்தம் பொலிசாரால் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. தடியன்களால் உடைக்கப்பட்டு சின்னாப் பின்னமாகக் கிடந்த குடிசைகளைக் கூட பார்க்கவில்லை. தலைவர்மார்களை ஒப்பி சுக்கு வரச் சொல்லிவிட்டு போனார்கள். தலைவர்களைத் தொடர்ந்து தொழிலாளர் களும் சென்றார்கள்.

ஸ்டோர், வங்களாவுக்கு மேலுள்ள பெரிய ரோட்டு எங்கும் மக்கள் வெள்ளம்.

“ஓப்பிசுக்கு பக்கத்துக்கு வராதிங்க...அங் கேயே நிலலுங்க... நாங்க பேசறோம்...” தலைவர்களின் பேச்சை அனைவரும் மதித் தனர். ஆனால் சத்தம் அடங்கவில்லை.

பெரிய துரை வழமை போல் பெரிய மேசையின் பின் பக்கம் அமர்ந்திருந்தான் அவனுக்கு அடுத்ததாக சின்னதுரை, பொலிஸ் காரர் ஐந்து பேர் அமர்ந்திருந்தனர். தலை வர்கள் எதிர் புறமாக நின்றுக் கொண்டிருந்தனர். துரை சிங்களத்திலும் ஆங்கிலத் திலும் சத்தமாகப் பேசினான். கோபம் அவன் பேச்சில் வெளிப்பட்டது.

தொழிலாளர்கள் தனது நியாயத்தை தமக்குத் தெரிந்த சிங்களத்தில் எடுத்துக் கூறினர்.

பெரிய துரை விடாப்பிடயாக இருந் தான். இடையிடையே பச்சை இனவாதம் பேசினான். தலைவர்களும் உறுதியாக இருந்தனர்.

“நாங்க தோட்டத்த சேதப்படுத்தலிங்க... லைசன் கல்லுக்கு முன்னுக்குள்ள எடத்துல தானுங்க குடிசை கட்டுனமுங்க...தேயில செடி ஒன்ன கூட புடுங்கலைங்க...நீங்க பார்த்திங்க தானே” பொலிசாருக்கு தமது நியாயத்தை எடுத்துக் கூறினர்.

தொழிலாளர்கள் கட்டியது குடிசை இல்லை என்றும் அது வீடு என்றும் ..காலப் போக்கில் பெரிய வீடுகளாக மாறிவிடும் என்றும் கூறி பெரிய விளக்கம் கொடுத்து அவற்றை உடனடியாக உடைக்க வேண்டும் என்றும் கோபமாக சொன்னான் துரை.

பகல் பன்னிரெண்டு மணி வரை முடிவு பெறப்படவில்லை. பகல் சாப்பாட்டுக்கு துரை பொலிசார் எல்லோரும் ஒன்றாகச் சென்றனர்.

மறு நாளும் ஸ்ட்ரைக். பேச்சு வார்த்தை முற்றுப் பெறவில்லை.

ஒரு வாரம் இரண்டு வாரம் வேலை நிறுத்தம் தொடர்ந்தது. ராகலை, புருக்கைட், உடபுசல்லாவ, உறபோரஸ்ட், மாடுகல, எனிக், டெல்மார், நடுக்கணக்கு என சகல தோட்டங்களிலும் சின்ன மல்லியப்பு தோட் டத்துக்கு ஆதரவாக வேலை நிறுத்தம் பரவியது.

தொழிற் சங்கம் ஒன்றின் ஆலோசனை யின் படியும் தொழிலாளர்களின் முடிவின் படியும் தோட்டத் துரைக்கு எதிராக வழக்கு பதிவு செய்யப்பட்டது. கம்பனி கேட்டுக் கொண்டதற்கு இணங்க தொழிலாளர்கள் வேலைக்குத் திரும்பினர்.

ஒரு மாதமாகத் தொடர்ந்த வழக்கு இறுதியில் ஒரு முடிவுக்கு வந்தது.

“தோட்டத் தொழிலாளர்களது தற்காலிகக் குடிசைகளை உடைத்தது குற்றம். அவற்றை தோட்ட நிருவாகம் மீளவும் கட்டிக் கொடுக்க வேண்டும்” என்பது தான் தீர்ப்பு.

தொழிலாளர்கள் வெற்றிக் களிப்பில் இருந்தனர். பத்திரிகைகள் தொழிலாளர் ஒற்று மையையும் வெற்றியையும் முன் பக்க செய்தி களாக்கின. பல தோட்டங்களுக்கு முன் மாதிரியாக தொழிலாளர்கள் போராடியதைப் பலரும் பாராட்டினர்.

ஆனால் துரை இதை ‘சும்மா’ விட வில்லை. துரைமார் சங்கத்தில் கதைத்து இதை கடைசி வரை அனுமதிக்கக் கூடாது என்பதை சகல துரைமார்களும் உடன்படச் செய்தான். கம்பனிக்கு விரிவான அறிக்கையை எழுதினான்.

கம்பனி பெரிய நீதி மன்றத்துக்கு வழக்கை மேன் முறையீடு செய்தது.

“நீதி எல்லா எடத்துக்கும் ஒன்னு தானே... அங்க மட்டும்...சட்டம் வேற மாதிரியா இருக்கும்...அங்கயும் நீதிபதி தான் இருப்பாரு... இருந்து பாருங்க நம்ம ஆளுக தான் கடசியில வெல்லுவாங்க ” சகலரும் நம்பிக்கையுடன் பேசிக் கொண்டனர்.

“வழக்க கொழும்புக்கு மாத்திப் புட்டா னுங்க... என்னா செய்யிறதுன்னு தெரியலியே.. செலவு கூடுதலா போகுமே...வாபஸ் வாங்கவும் முடியாது..” தலைவர்கள் செய்வதறியாது நின்றனர்.

“கூட்டத்தக் கூட்டுங்க பேசிப்பார்ப் போம்...” ஆசிரியர்கள் முன் வந்தனர். தொழிலாளர்களும் அதைத் தான் விரும்பினர்.

கூட்டத்தில் தொழிலாளர்கள் தலைக்கு நூறு ரூபா பணம் கொடுப்பதாகத் தீர்மானிக்கப்பட்டது. ஆசிரியர்களும் தலா ஐயாயிரம் தருவதற்கு ஒத்துக் கொண்டனர்.

“தொங்க மட்டும் போயி பார்த்திடுவோம்...” சகலரும் உறுதியாக இருந்தனர். மீண்டும் வேலை நிறுத்தம் தொடர்ந்தது. பிரபல்யமான சட்டத்தரணிகளான மோகன குமார், பஸ்நாயக்க, சமீம் ஆகியோர் வழக்கைப் பொறுப்பேற்றனர்.

ஒரு தவணையில் வழக்கு ஒத்திவைக்கப்பட்டு அடுத்த தவணையில் தீர்ப்பு வழங்கப்படும் என்ற அறிவித்தல் கிடைத்தது. மாரியம்மாள் கோவிலில் விசேட பூசைகள், நேர்த்திக் கடன் என தினமும் மக்கள் கூடினர். ஜோசியமும் பார்க்கப்பட்டது. ‘நல்ல முடிவு தான் வரும்’ ஜோசியர் நல்லதம்பி அடித்துச் சொன்னார்.

தீர்ப்பு நாளன்று தலைவர்களோடு ஏறத்தாழ ஐம்பது தொழிலாளர்கள் கொழும்புக்குச் சென்றனர். அன்று தான் பெரிய நீதி மன்றத்தையும் பார்த்தனர்.

“அடே எங்கப்பா.. இவ்வளவு பெரிய கட்டிடம்... நல்லா படிச்சவுங்க தான் இருப்பாங்க.. நீதி சாகாது மச்சான்.. இருந்து பாரு... நம்ம மக்கள் தான் வெல்லுவாங்க...தோட்டத்தக்குப் போயிட்டு ஆடி பாடி... கொண்டாடணும்” தூரத்தில் கூடி நின்று ‘பிளேன் டி அடிப்பதும்’ வந்து எட்டிப் பார்ப்பதுமாக இருந்தனர்.

மாலை வேலையில் தீர்ப்பு. அனைவரும் ஆவலோடு எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

“தோட்ட நிலங்களும் அசையும் அசையா சொத்தகளும் நூறு வருடங்களுக்கு கம்பனிகளுக்கே சொந்தம். எனவே தற்காலிக குடிசைகளை உடைத்து அகற்றுவதற்கு கம்பனிகளுக்கு உரித்துண்டு..கம்பனிகளின் விருப்பப் படி எதையும் செய்யலாம்..”

தலைகளில் இடி விழுந்தது போல இருந்தது. தலைவர்களான கறுப்பையாவும் ஆறுமுகமும் நீதி மன்றத்திலேயே மயங்கி விழுந்தனர். தொழிலாளர்களுக்கு நீதி கிடைக்கும் என்ற எதிர்பார்ப்பில் வந்த அனைவரும் ஆங்காங்கே கூட்டமாக நின்றபடியே கண்ணீர் விட்டனர்.

“தோட்டத்துக்குப் போக முடியுமா? அந்த இனவெறித் தடியன் இனிமேல்... என்ன செய்யப் போறானோ தெரியலியே..” வேதனை உச்சமாகியது. மனமின்றி தோட்டத்துக்குத் திரும்பினர்.

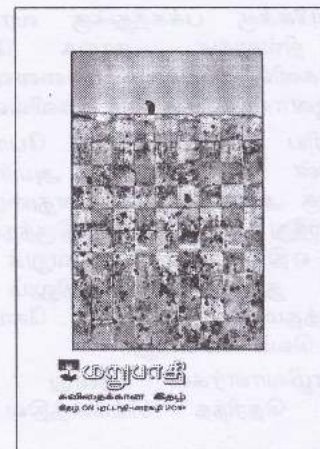
வழங்கப்பட்டத் தீர்ப்பு இனவாதிகள் வைத்த தீயைப் போல தோட்டமெங்கும் பரவியது. கோபம் வெடித்துக் கிளம்பியது.

“நாங்கள் செத்தாலும் பரவாயில்லை... குடி சைகளை உடைக்க எடம் கொடுக்க மாட்டோம்” இதுவே தொழிலாளர்களின் தீர்ப்பாக இருந்தது

இனி மேல் லயக்காம்பிராவுக்கு முன்னுள்ள குடிசையை உடைக்க யாரும் வந்தால் வேறு விதமாகமாகத் தான் ‘கவனிக்கனும்’ வருவது வரட்டும் இளைஞர்கள் உறுதியான முடிவை எடுத்தனர்.

கம்பனியின் கௌரவத்தைப் பாதுகாத்த மைக்காகவும் தமக்குச் சார்பான சட்டத்தை உறுதிப்படுத்தியமைக்கும் சன்மானமாக பெரிய துரைக்கு ‘வீ.ஏ’ ஆக பதவி உயர்வு வழங்கப்பட்டது. தோட்டத்தை விட்டு வெளியேறி கண்டியிலுள்ள பெரிய ஒப்பீசுக்குச் சென்றான்.

தோட்டங்களைத் தனியார் மயமாக்கினால் தொழிலாளர்களுக்கு நல்வாழ்வு கிடைக்கும் பாலாறும் தேனாறும் ஓடும், கம்பனிகள் போட்டிப் போட்டு வசதிகள் வழங்குவார்கள், நல்ல சம்பளம் போனால் எல்லாம் கிடைக்கும் என கட்டுரைகள் எழுதிய பேராசிரியர்கள், பத்திரிகையாளர்கள் என்னவானார்களோ தெரியவில்லை.

வழமைக்கு மாறான விமர்சனத் தன்மையை

ஓ. கைலாசபதி அறிமுகப்படுத்தினார்

பேராசிரியர் கேசவன் வேலுநாட்

தில்லிப் பல்கலைக்கழகம், இந்தியா

சங்க இலக்கியத்தை ஆய்வு செய்வதில் வழமைக்கு மாறான விமர்சனத் தன்மை கொண்ட மனப்பாங்கினைக் க. கைலாசபதி அறிமுகப்படுத்தினார்.

சென்ற நூற்றாண்டின் தொடக்கமளவிலே தான் சங்க இலக்கியமெனப் பொதுவாக வழங்கும் தமிழ் இலக்கிய நூல் தொகை மறைந்து போகும் நிலையிலிருந்து வெளியுலகுக்குக் கொண்டுவரப்பட்டது. இதன் விளைவாக அதுவரை, சிறப்பாகத் தமிழ்நாட்டில், ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருந்த தமிழ் இலக்கியம் பற்றிய கோட்பாடுகள் தலைகீழாக்கப்பட்டன எனலாம். இலங்கையிலோ பழைய முறைப்படி சைவ இலக்கியம் தொடர்ந்தும் பற்றுடன் பேணப்பட்டு வந்தது. சங்க இலக்கியம் வெளியுலகிற்குக் கொண்டுவரப்பட்டதும் தென்னிந்தியாவின் வரலாற்றையும் பண்பாட்டையும் விளக்கிக் கொள்வதில் ஒரு புதிய அத்தியாயம் தொடங்கியது. இது உண்மையான ஒரு புரட்சியே. செம்மொழிகள் எனக் கருதப் படும் சமஸ்கிருதம், கிரேக்கம், லத்தீன் ஆகிய மொழிகளுடன் தமிழுக்கும் இடமளிக்கப்பட வேண்டும் என்று இப்புரட்சி கோரியது.

இம்முக்கிய நிகழ்ச்சியின் விளைவுகளுள் ஒன்று தென்னிந்தியாவின் தொல்கால வரலாற்றை கூச்சமின்றிப் புகழ்பாட வைத்தமையாகும். தேசிய வாத எழுத்தாளர் 'செம் மொழிசார்' காலத்தில் அடையாளங்க் காணும் ஒவ்வொரு கூறும் இதில் சேர்க்கப்பட்டது. இப்போக்கினால் வரலாறு என்பது தொல்லை கொடுக்கும் ஒன்றாக, ஒரு தடங்கலாக மாறியது. நூல்களை அவற்றுக்குரிய பின்னணியில் வைத்து விளக்குவது கேள்விப்படாத ஒன்றாகியது. இங்கொரு வரலாற்றாசிரியர்

சிறிதளவாவது இறுக்கமான ஆய்வுமுறையைக் கைக்கொண்டால், அல்லது அங்கொரு இலக்கிய விமர்சகர் ஒப்பிலக்கியம் பற்றிச் சிறிதளவாவது உணர்ந்து கொள்ளும் பண்பைக் காட்டினால் அவர்கள் துரோகிகள் என்று எண்ணப்பட்டனர். அதுமட்டுமன்றி, அவர்களைப் பற்றித் தெரிவிக்கப்பட்ட விமர்சனமும் கல்விசார் கண்டனம் என்று கூறுவதற்கில்லை.

இத்தகைய, கண்மூடித்தனமாகத் தன்நாட்டுப் புகழ்பாடும் பண்பை அண்மிக்கும் நிலை காணப்பட்ட பின்புலத்திலே தான் கனகசபாபதி கைலாசபதி ஆற்றிய பணியை வைத்து மதிப்பிடவேண்டும். சங்க இலக்கியம் வெளியுலகுக்குக் கொண்டுவரப்பட்டதால் ஏற்பட்ட புரட்சியை ஒத்ததாகத் தொல்கால

இலக்கியத்தையும் அதன் அடிப்படையில் ஆராயப்பட்ட சமூகத்தையும் பற்றிய ஆய்வில் கைலாசபதி தொடக்கிவைத்த வழமைக்கு மாறான, விமர்சன ரீதியான மனப்பாங்கு அமைந்தது. கைலாசபதியும் அவரைப் போன்று ஆதித் தென்னிந்திய வரலாற்றை ஆய்வு செய்யப் பெரிதும் தொண்டாற்றிய அறிஞர்களாகிய கார்த்திகேசு சிலத்தம்பி, சுதர்சன் செனவிரத்தன், (இந்நூலின் பதிப்பாசிரியர்) கா. இந்திரபாலா போன்றோரும் இலங்கையைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பது ஒரு வேளை இதனைப் புரிந்து கொள்ள உதவும் சிறப்பம்சமாக அமையலாம். ஏனெனில் இவர்கள் அங்கு சங்க இலக்கியத்தை வழிபாட்டுக்குரிய ஒன்றாகக் கருதாத மரபு ஒன்றின் வழி வந்தவர்கள்.

தாயகம்

டிசம்பர்-நவம்பர், 2019

11

கைலாசபதியின் ஆய்வு ஒரு வகையில் வழமைக்கு மாறானதாகும். அவருடைய நூலாகிய Tamil Heroic Poetry வெளியிடப்பட்ட போது அதில் அடங்கிய பொருள் தமிழகத்தின் பெரும் புகழை எடுத்துரைப்பதில் வல்லோராய் இருந்தவர்களுக்குத் திகைப்பை உண்டியது.

'சங்க செய்யுள் என்ற தலைப்பு ஒரு தவறான சொல் வழக்கு' என்ற வார்த்தைகளுடன் அவரது நூல் தொடங்கியமை ஒரு வகையில் திகைப்பூட்டும் ஒரு கூற்றாகத் தோன்றியது. அதைத் தொடர்ந்து அவர் கூறியது என்னவெனில், வாய்மொழி இலக்கியத்தை ஆய்வு செய்ய உதவும் நுட்பங்களைப் பயன்படுத்தி வீரபுகை கவிதை (Heroic Poetry) என வர்ணிக்கப்படும் செய்யுளுக்கிரிய வரம்புகளுக்குள் வைத்து ஆதித் தமிழ் இலக்கியத்தை ஆய்வு செய்வது பொருத்தமானதாக அமையும் என்பதாகும். எச். எம். சட்விக், என்.கே. சட்விக் ஆகியோர் எழுதிய The Growth of Literature (இலக்கிய வளர்ச்சி) என்ற பாரிய படைப்புக் காட்டிய நெறியைப் பின்பற்றியதோடு, தியூட்டோனிய, கிரேக்க, ஐஸ்லாந்திய, ஸ்லாவோனியா, சமஸ்கிருத, சுமேரிய மற்றும் ஆபிரிக்க வாய்மொழி இலக்கியம் பற்றிய ஆய்வுகளின் பெறுபேறுகளையும் பின்பற்றித் தொல்காலத் தமிழ் கவிதையானது அடிப்படையில் வாய்மொழிக் கவிதையின் பண்புகளைக் கொண்டது எனக் கைலாசபதி விளக்கிக் காட்டினார். அத்துடன், ஹோமருடைய கிரேக்கக் காவியங்களை ஆய்வு செய்து மில்மன் பரி வெளியிட்டவற்றையும் கைலாசபதி தனது ஆய்விற்கு பயன்படுத்தினார். வீர புகை கவிதையை ஆய்வு செய்ய உதவும் ஒரு சர்வதேசக் கோட்பாடு' என்ற நிலையை மில்மன் பரியின் ஆய்வுப் பெறுபேறு பெற்றிருந்தது.

தொல்காலப் பாணர்களையும், பாணருக்குரிய மரபுகளையும், சமூகத்தில் அவர்கள் தொழிற்பாடுகளையும் அவர்கள் படைத்த செய்யுள்களின் காலத்து உள்ளணர்வையும் விளக்கிக் கொள்ளச் சட்விக் தம்பதிகள் செய்த ஆய்வும் மில்மன் பரியின் ஆய்வும் சங்கமித்துக் கைலாசபதிக்கு உதவின. தென்னிந்தியாவில் தமிழ்ப் பெருமையைக் கூறி நின்றோருக்குக் கைலாசபதியின் ஆய்வு முடிவுகளை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாத நிலை ஏற்பட்டது. கைலாசபதியின் நூல் பல்லாண்டுகளாகத் தென்னிந்தியாவில் பெரும்பாலும் இருட்டடிப்புக்கு இலக்காகியதில் வியப்பில்லை. அன்னார் 49 வயதாகிய பருவத்தில் அறிஞர் உலகம் அவரை இழந்தது. இங்கு விமர்சனத்திற்கு எடுக்கப்படும் நூலான Early

Historic Tamil Nadu, பேராசிரியர் கைலாசபதி மறைந்து 25 ஆண்டுகள் நிறைவு பெற்றபோது, அவரை நினைவு கூர வெளியிடப்பட்ட ஒரு கட்டுரைத் தொகுப்பாகும். கைலாசபதியுடன் கூடிப் பணியாற்றிய பேராசிரியர் கார்த்திகேசு இந்திரபாலா ஒன்று திரட்டிய கட்டுரைகளைக் கொண்ட இந்நூலில் ஐந்து பிரபல அறிஞர்களுடைய கட்டுரைகளுடன், கைலாசபதியின் வாழ்க்கை பற்றிய ஒரு சிறு குறிப்பும், கைலாசபதியின் சிறந்த படைப்பாகிய Tamil Heroic Poetry என்ற நூலில் இருந்து (சில பகுதிகள் நீக்கப்பட்டுப்) பெறப்பட்ட ஓர் அத்தியாயமும் இடம்பெறுகின்றன. அத்துடன், இக்காலத்தில் தென்னிந்திய வரலாற்றை எழுதியோர் பற்றிய நல்லதொரு ('இன்னார் இன்னார்' என்று கூறக் கூடிய பெயர்களைக் கொண்ட) நூற்பட்டியல் ஒன்றும் இடம் பெற்றுள்ளது. கைலாசபதிக்கு அஞ்சலி செலுத்தி அவரை நினைவு கூர வரிசையில் நிற்கும் நூலாசிரியர்களின் பெயர்களைக் கொண்ட இப்பட்டியலிற் கருத்திற் கொள்ளப்பட வேண்டிய பல பெயர்கள் காணப்படுகின்றன. கைலாசபதியின் வாழ்க்கை பற்றிப் பல தகவல்களைத் தந்து, மிகவும் தனிப்பட்ட தொடர்பை வெளிப்படுத்தும் கட்டுரை ஒன்றுடன் இந்நூல் தொடங்குகிறது.

இதைத் தொடர்ந்து பதிப்பாசிரியர் எழுதிய அறிமுக உரை இடம்பெறுகிறது. தென்னிந்திய வரலாற்றின் தொல்காலம் பற்றித் தற்பொழுது அறியப்பட்டுள்ளவற்றைச் சுருக்கமாக எடுத்துக் கூறும் இந்த அறிமுகவுரை இவ்வரலாறு பற்றிக் கிடைக்கும் முக்கியமான படைப்புக்களை வைத்து எழுதப்பட்ட வரலாற்றைத் திருத்திக் கூறும் வரலாறாக வழமை யாக எழுதப்பட்ட வரலாற்றைத் திருத்திக் கூறும் வரலாறாக இது இப்பொழுது கிடைத்துள்ளது. இச் சிறந்த மேலோட்டப் பார்வையைத் தொடர்ந்து, கைலாசபதியின் Tamil Heroic Poetry நூலின் முதல் அத்தியாயத்துடன் கட்டுரைத் தொகுதி தொடங்குகிறது. இந்த அத்தியாயம் முன்கூறியவாறு, இந்நூலுக்காகச் சில பாகங்கள் நீக்கப்பட்ட கட்டுரையாகச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

ஆதித் தமிழ் இலக்கியம் பற்றிக் கைலாசபதி எழுதியவற்றிலிருந்து ஒரு பாகம் இந்நூலில் சேர்க்கப்பட்டமை பாராட்டுக்குரியதாக இருந்த போதிலும், சேர்க்கப்பட்ட இப்பாகம் பற்றிய இரண்டொரு வினாக்களை எழுப்ப முடியும். இப் பாகம் ஆதித் தமிழர்தம் இலக்கியத்தைப் பற்றிய மேலாய்வு மட்டுமே. கைலாசபதி ஒரு புதிய வழியிற் சென்று தெரிவித்த முடிவுகளைக் காட்டுகிற ஒரு பாகம் என்று இதனைக் கொள்ள

முடியாது. இப்பெரிய முன்னோடி ஆய்வாளர் உண்மையில் சாதித்தது என்ன என்பதைச் சுவைத்து உணர அவர் நூலின் வேறெந்த அத்தியாயத்தையும் சேர்த்திருக்கலாம். சிறப்பாக, மூன்றாம் அத்தியாயம் (Bards and Bardic Tradition— பாணரும் பாணர் மரபுகளும்) அல்லது நாலாம் அத்தியாயம் (Technique of Oral Verse Making— வாய் மொழிக் கவிதையாக்க நுட்பங்கள்) அல்லது ஆறாம் அத்தியாயம் (The World of Heroes— வீரர் உலகம்) கூடப் பொருத்தமானதாய் இருந்திருக்கும். மேலும், சேர்க்கப்பட்ட அத்தியாயத்திலிருந்து தொல்காப்பியம் பற்றி எழுதிய குறிப்பையும் புறப் பொருள் வெண்பாமாலை பற்றிய குறிப்பையும் நீக்கியதை நியாயப்படுத்த முடியாது.

அடுத்துத், தமிழர் என்ற இன அடையாளம் எழுச்சி பெற்றமை தொடர்பான பிரச்சினை பற்றிக் கா. இந்திரபாலா எழுதியுள்ளார். ஓர் இனக் குழுவாகவோ, அரசியல் சார்ந்த குழுவாகவோ சமயஞ் சார்ந்த குழுவாகவோ அல்லாது, அவற்றிலிருந்து வேறுபட்ட தன்மை கொண்ட குழுவாகத் தமிழர் என்று அடையாளங் காணப்பட ஒரு குழு அக்காலத்தில் இருந்தது என்பது அவருடைய வாதமாகும். தமிழர் என்போர் 'பிறர்' எனக் குறிப்பிடத்தக்கவர்களில் இருந்து, அதாவது, 'மொழி பெயர் தேசம்' (பிற மொழி பேசப்படும் இடங்கள்) எனப்படும் இடத்தில் வாழ்வோரில் இருந்து வேறுபடும் குழுவினர். தமிழ்மொழி பேசும் ஓர் இனக்குழுவினர் என்று அடையாளங் காணக் கூடிய, இனக் குழு ஒன்று பற்றிய குறிப்பு எதுவும் கிடைக்காத போதிலும் தெளிவாக அடையாளங் காணக் கூடிய தமிழ் பேசுவோர் வாழும் நிலப் பகுதி ஒன்று, 'தமிழ் கூறு நல்லுலகம்' எனப்படும் இடம், ஆதி வரலாற்று மூலங்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு குறிப்பிடப்பட்டுள்ள 'உலகம்' ஐயத்துக்கு இடமன்றிப் பல்வேறு இனக்குழுக்கள், அரசியல் அமைப்புக்கள் மற்றும் பல்வகைச் சமயங்களைச் சேர்ந்தோர் வாழும் இடமாக இருந்தது. எனினும், அவை அனைத்தையும் ஒன்று கூட்டும் வகையில் தமிழர் என்ற ஒரு தனி அடையாளம் உருவாகுவதை இவ் வேறுபாடுகள் தடுத்து நிறுத்தவில்லை. இவ் வேறுபாடுகளை மேலிப் பழங்குடி, குலம் ஆகியவற்றின் எல்லைகளைக் கடந்து ஆதி வரலாற்றுக் காலத்தில் தமிழ் மொழியை இனக்குழுவின் அடையாளக் குறியாகக் கொண்டு ஒரு பெரிய குழு எழுச்சி பெறத் தொடங்கியது. இக் காலப் பகுதியை முக்கிய மாற்றங்கள் ஏற்பட்ட ஒரு காலமாகக்

கருதுவதற்கு இது இன்னொரு காரணமாகும்.

இந்நூலின் இறுதியில் நான்கு பிற் சேர்க்கைகள் உள்ளன. அவையாவன: பட்டினப்பாலையினதும் புறநானூற்றுச் செய்யுள் ஒன்றினதும் ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பு, மூன்று தமிழ்— பிராமிக் கல்வெட்டுக்களின் படங்களும் மொழி பெயர்ப்பும், தமிழ்ச் சங்கங்கள் பற்றி (இறையனார் அகப் பொருளுரையில்) உள்ள கதை— பி.டி. ஸ்ரீனிவாச ஐயங்கார் மொழிப்பெயர்ப்பு, மற்றும் வானவரம்பன்/தேவநம்பிய என்ற விருதுகள் பற்றிய ஒரு குறிப்பு. இவை அனைத்தும் இந்நூற் பொருளுடன் தொடர்புடையவை. தமிழ்ப் பாடல்களில் உள்ள வான வரம்பன் என்ற விருதை அசோக னுடைய தேவநம்பிய என்ற விருதுடன் சம்பந்தடுத்துவதற்காக காட்டப்பட்டுள்ள வாதத்தை முழுமையாக ஏற்றுக்கொள்வதில் கஸ்ரம் இருக்கலாம். அண்மைக் காலத்தில் இந்நூற் பொருள் தொடர்பாக எழுதப்பட்டவற்றுள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட நூல்கள்/கட்டுரைகள் ஆகியவற்றின் பட்டியல் ஒன்றும் சேர்க்கப் பட்டுள்ளது. கைலாசபதி எழுதியவை பற்றிய நூற் பட்டியல் ஒன்று சேர்க்கப்பட்டிருந்தால் மிகவும் பொருத்தமாகவும் பயனுள்ளதாகவும் இருந்திருக்கும்.

தொல்காலத் தமிழ் வரலாற்றினதும் சமூகத்தினதும் தன்மை பற்றிப் பெருமளவு மீளாய்வு செய்யக் காரணமாயிருந்த முன்னோடி ஒருவருக்குப் பொருத்தமான முறையில் நினைவஞ்சலி செலுத்துவதில் இந்நூலின் பதிப்பாசிரியர் சிறந்த பணியாற்றியுள்ளார்.

விமர்சிக்கப்பட்ட நூல்

Early Historic Tamil Nadu C300 BCE— 300CE: Essays Commemorating Prof K.Kailasapathy on the Twenty Fifth Anniversary of his Death. Edited by K.Indrapala.

Kumaram Book House, Colombo— Chennai

(Frontline 05 நவம்பர் 2010 சஞ்சிகையில் வெளிவந்த நூல் விமர்சனக் கட்டுரையின் மொழிபெயர்ப்பு)

நன்றி : புதியபூமி நவம்பர்—டிசம்பர் 2010

பெரியசாயியும் சின்னசாயிகளும்

பஸ்ஸின் முன் புறத்தில்
பயணிகளைப் பார்த்த வண்ணம்- அவர்களில்
பேதம் இருப்பது போல்
பெரியசாயி சின்னசாயி (கள்);

மேலே ஒரு பெரியசாயி
கீழே அதே பெரியசாயி
வெள்ளை நிறத்தினிலே - அங்கே
வீழிகள் பாதி திறந்தது போல

காலை மடித்து வைத்து
காதினிலே தோடு போட்டு
உச்சியிலே கொண்டையுடன் -வீரமுடன்
ஒய்யாரமாய் பெரியசாயி

வட்டம் போட்டு சுழலும்;
வடிவான லைட்டோடு - தன்
வதனம் மகிழ்ந்திருக்க - இருக்கும்
வடிவான பெரிசாயி

பெரியசாயி கால்களிலே
பெரியதொரு தட்டு உண்டு
அரளிப் பூவாலே - தினமும்
அது நிரம்பிக் கிடக்கிறது

ஆற்றல் மிகு பெரியசாயி
அமைதியாய் இருக்கையிலே
அடுத்தடுத்து சின்னசாயி - ஏனோ
அழுவது போல் சிரிப்பது போல்

பத்தி புகையாலே பெரியசாயி
பாதிக் கண்ணை மூடிக்கொண்டார்
சின்ன சாயிகளோ பாவம்
சிறப்பு செய்ய யாரும் இல்லை
எப்பொழுதோ போட்ட மாலை
இரண்டு மூன்று காய்ந்த பூக்கள்

நிற்பது போல் பல பேரும்
இருப்பது போல் சில பேரும்
பயந்து போய் பார்க்கின்றார் -பார்க்க
பாவமாக இருக்கிறது

மயில் ஒன்றை அணைத்த படி - முருகன்
மாதிரி ஒரு சின்னசாயி
கையின் மேலே ராட்டினம் தான் - ஏனோ
கவலையுடன் பார்க்கின்றார்

சின்ன சாயிகளில் சிலர்
சேலை சட்டை அணிந்துள்ளார்
கையிலிருந்து விழுவது போல் -பல
கலர் பல்பு எரிகிறது

பெரியசாயி நடுவீனிலும்
சின்னசாயி (கள்) இரு புறமும்
செய்து வைத்த பெட்டியிலே - உறைந்த
சிலைகளைப் போல் இருக்கின்றார்

பெரியசாயி ஓடர் போட்டால்
பெரிதான மாற்றம் வரும்
சின்னசாயி இருப்பதுவும் -கூட
சில வேளை மாறிப் போகும்

மலைவேந்தன்

கனவு வெளிப்பட வேண்டும்!

க. கோபாலபிள்ளை

திருநெல்வேலிச் சந்தியை அண்மித்ததாக அமைந்திருந்த அந்த வீடு சில வருடங்களாக இராணுவ உயரதிகாரிகளின் பாவனையில் இருந்து அண்மையில் தான் விடுவிக்கப்பட்டிருந்தது.

வன்னியர் என அவரை அறிந்தவர்களால் அன்பாக அழைக்கப்படும் வன்னியசிங்கத்தாரின் வீடு அது. இலங்கையின் பல பாகங்களிலும் வைத்தியராகக் கடமையாற்றி ஓய்வு பெற்ற பின் சொந்த ஊர் திரும்பிய பின் ஆறு அறைகளைக் கொண்டு அமைக்கப்பட்டது அந்த வீடு.

அவரது பத்துப் பிள்ளைகளின் வசதியான வாழ்க்கைக்காகவும், சம்பாதித்த பணத்தைப் பயனுள்ள வகையில் முதலிடும் நோக்கிலும் வசதியானதாக அவ்வீட்டைக் கட்டியிருந்தார்.

ஊருக்கு வந்த பின் பிள்ளைகளுக்குத் தரமான கல்லூரிகளைத் தேர்ந்தெடுத்து அவர்களது கல்வியில் கவனஞ் செலுத்தலானார். ஆனால், நாட்டில் தமிழ் இளைஞர்களின் போராட்டம் முனைப்புறத் தொடங்கியதும் இளைய தலைமுறையினர் சந்தேகத்தில் கைது செய்யப்படுவதும், பலர் காணாமல் போவதுமான நிலைமைகள் பெற்றவர்களை அச்சுறுத்துவதாக அமைந்தன.

அத்தகைய ஒரு நெருக்கடியான நிலையில் பிள்ளைகளைப் பாதுகாப்பதே பெற்றவர்களின் முதற் தெரிவாகியது. வீடு வாசல்களை ஈடுவைத்தோ அல்லது விற்பனா, வேறு வகைகளில் கடன்பெற்றோ தமது பிள்ளைகளை வெளிநாடுகளுக்கு அனுப்பும் முயற்சிகள் பரவலாகவே நடந்துகொண்டிருந்தன. வன்னியரும் அதற்கு விதிவிலக்காகிவிடவில்லை. ஒருவர் பின் ஒருவராக

ஆறு ஆண் பிள்ளைகளையும் வெவ்வேறு நாடுகளுக்கு அனுப்பி வைத்திருந்தார்.

பெண் பிள்ளைகளை முகவர்கள் மூலமாக வெளிநாடுகளுக்கு அனுப்புவதை அவர் விரும்பவில்லை. மூத்த பெண் பிள்ளையை தமது ஊரைச் சேர்ந்த அரசு ஊழியரான சண்முகராசாவுக்கு மணமுடித்துக் கொடுத்தார். மற்றப் பெண் பிள்ளைகளுக்கும் வரன் தேடும் பணியில் இறங்கியிருந்தார். அவ்வேளையில் தான் நல்லூர் உதவி அரசாங்க அதிபர் காரியாலயத்தில் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்த அவரது இரண்டாவது மகள் அங்கு அவரோடு பணியாற்றிய கோகுலன் என்பவரை விரும்பியதை அறிந்த வன்னியர், தமது குடும்ப அந்தஸ்துக்குக் கோகுலன் உகந்தவனல்ல எனக் கருதி மகளுக்கு வேறிடத்தில் திருமண ஏற்பாட்டில் மும்முரமாக ஈடுபடலானார். விரும்பியவனை மணப்பதில் உறுதியாக இருந்த செல்வதி, வீட்டை விட்டு வெளியேறி கோகுலனை பதிவுத் திருமணம் செய்து கொண்டு இருவரும் கொழும்புக்கு இடமாற்றம் பெற்றுச் சென்றிருந்தனர்.

மூன்றாவது மகளை விரும்பியிருந்த செல்வகுமார் ஜேர்மனிக்குப் புலம்பெயர்ந்திருந்தமையால், அம் மகளை ஜேர்மனிக்கு அனுப்பி வைத்தார், வன்னியர்.

இளைஞர்களது போராட்டம் உக்கிரமடைந்த நிலையில் இந்திய அமைதிப்படையின் வரவும் அவர்களுடனான போராளிகளின் மோதலும் ஆரம்பமானது. பலாலிப் பகுதியிலிருந்து யாழ்நகர் நோக்கி அமைதிப்படை முன்னேறி வந்தபோது பிரதான வீதியோர வீடுகளின் வாசிகள் உட்புறங்களை நோக்கி நகர்ந்தனர். அவ்வாறான நகர்வின்போது வன்னியரும் மனைவியும் மூத்த மகளுக்கு அவரது மகன்களில் ஒருவனான யோகேந்திரனால் சீதனமாகக் கட்டிக்கொடுக்கப்பட்ட, குறுக்குவீதி ஒன்றில் அமைந்திருந்த வீட்டிற்குக் குடிபெயர்ந்தனர். அச்சந்தர்ப்பத்தில் இந்திய அமைதிப்படையுடன் இணைந்து செயற்பட்ட ஓர் இயக்கம் வன்னியர் வீட்டைத் தமது முகாமாக்கிக் கொண்டது.

இவ்விடைப்பட்ட காலத்தில் இளைய மகளைத் திருமணம் செய்த செல்வநாதன், தனது பணியிடமான தியத்தலாவைக்கு தனது மனைவியை அழைத்துச் சென்றுவிட்டிருந்தார். பிள்ளைகளின் பிரிவும் மன உளைச்சல்களும் அதிகரித்த நிலையில் நோய்வாய்ப்பட்ட வன்னியர் இயற்கையெய்தினார்.

நாட்டில் ஏற்பட்ட அரசியல் தலைமை மாற்றத்தின் பின்னர் இந்திய அமைதிப்படையினர் வெளியேறியதும் வன்னியரின் வீட்டிலிருந்த இயக்கத்தினரும் வீட்டைக் காலி செய்து விட்டு வெளியேறினர்.

சிறிது காலத்தின் பின்னர் இலங்கை இராணுவத்திற்கும் புலிகள் இயக்கத்திற்கும் மீண்டும் போர் ஆரம்பமாகி யாழ்குடா நாட்டை இராணுவத்தினர் தமது கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவந்த பின்னர் பல வீடுகளை அவர்கள் தமது முகாங்களாக அமைத்துக் கொண்டிருந்தனர். அவ்வாறான நடவடிக்கைகளின்போது வன்னியரின் வீடும் இராணுவத்தின் மூத்த அதிகாரிகளின் அலுவலகமாக மாற்றம் பெற்றது.

இவ்வாறான சூழ்நிலையில் வன்னியரின் மனைவியும் சண்முகராசா குடும்பமும் இடம் பெயர்ந்து வன்னியரின் இளைய மகள் குடும்பத்தினருடன் தியத்தலாவையில் வாழத்தொடங்கியிருந்தனர். கோகுலனும் செல்வதியும் கொழும்பை வாழிடமாக்கிக் கொண்டிருந்த காலத்தில், வெளிநாடு செல்வதற்கு முன்பாகவும், சென்ற பின்னரும் சில ஆண் சகோதரர்கள் தொடர்பை ஏற்படுத்திப் பேணி வந்தனர். தியத்தலாவையில் வாழ்ந்த இளைய சகோதரியும் கணவரும்

கூட செல்வதியின் வீட்டிற்கு வந்து போவதை வழக்கமாக்கிக் கொண்டிருந்தனர்.

தியத்தலாவையில் வாழ்ந்த காலத்தில் வன்னியரின் மனைவி பாக்கியம் கடும் நோய்வாய்ப்பட்டு இயற்கை எய்தினார். அவரது மரணச் சடங்கிற்கு வெளிநாடுகளிலிருந்த ஆண்பிள்ளைகளில் சிலர் வந்திருந்தனர். செல்வதியும் கணவரும்கூட மரணச் சடங்கில் கலந்து கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் கலந்து கொண்டதில் சண்முகராசாவுக்கு ஒப்புதல் இல்லாத போதும், அது செல்வநாதனின் இல்லத்தில் நடைபெற்ற நிகழ்வு என்பதால் ஏதும் பேச முடியாத நிலையில், அன்றைய நிகழ்வுகளில் பட்டும் படாததுமாகவே கலந்து கொண்டார்.

வன்னியருக்கு ஊரில் கணிசமான தோட்டக்காணிகள் இருந்தன. தான் திருமணம் செய்து வைத்த மூன்று பெண் பிள்ளைகளுக்கும் சீதனமாக ஒரு பகுதிக் காணிகளைப் பகிர்ந்து எழுதிக் கொடுத்திருந்தார். எஞ்சிய காணிகள் அவரது பெயரிலேயே இருந்தன.

வன்னியரின் மனைவியினது மறைவைத் தொடர்ந்து சிறிது காலத்தில் சண்முகராசா குடும்பத்தினர் ஊருக்குத் திரும்பி தமது வீட்டில் வாழத் தொடங்கியதும் வன்னியரின் நிலபுலன்களைப் பராமரிக்கும் பணியையும் சண்முகராசா தானாகவே தனது கட்டுப்பாட்டில் எடுத்துக்கொண்டார்.

தந்தையாரால் யாருக்குமே எழுதப்படாத காணிகளில் ஒரு பகுதியை தனது விருப்பப்படி திருமணம் செய்ததால் சீதனம் வழங்கப்படாத சகோதரி செல்வதிக்குக் கொடுக்க சில ஆண் சகோதரர்கள் முயற்சித்தபோதும் சண்முகராசாவின் எதிர்ப்பின் காரணமாக அவர்கள் அம் முயற்சியைக் கைவிட்டிருந்தனர்.

சீதனம் என்ற வகையில் இல்லாவிட்டாலும், தாய் தந்தையரின் சொத்தில் ஓர் உரிமையைப் பெற்றுக்கொள்ளும் விருப்பில் இருந்த செல்வதி, சகோதரர்கள் முயற்சியைக் கைவிட்டதால் ஏமாற்றமடைந்தபோதும், அரசபணியிலிருந்து ஓய்வு பெற்றதும் அதே ஊரில் ஒரு காணியை விலைக்கு வாங்கி வீட்டினை அமைக்கும் முயற்சியில் இறங்கியிருந்தார். அவ் வீட்டுடன் கடைக் கட்டிடம் போன்றும் சில கட்டுமானப் பணிகள் நடைபெற்று வந்தன.

உள்நாட்டு யுத்தம் 2009 ஆம் ஆண்டு முடிவுக்கு வந்த பின்னர் தமது வீடுகளை இழந்து அகதி முகாம்களிலும், உறவினர், நண்பர் வீடுகளிலும் வாழ்ந்து வந்த மக்கள்

இராணுவத்தினர் பாவித்து வந்த தமது வீடுகளை மீளக் கையளிக்குமாறு கோரிக்கை விடத் தொடங்கவே, அரசியல் தலையீடுகளின் பின்னர் படிப்படியாக சில வீடுகளை உரிமையாளர்களிடமோ அவர்களது அதிகாரம் பெற்றவர்களிடமோ கையளிக்கத் தொடங்கினர். அந்த நடவடிக்கைகளின்போது இராணுவத்தினரின் பாவனையிலிருந்து வன்னியரின் வீடும் விடுவிக்கப்பட்டது.

நாட்டில் ஏற்பட்டிருந்த குறிப்பிடத்தக்க அமைதியான சூழ்நிலையைக் கருத்திற் கொண்டு, வெளிநாட்டிலுள்ள வன்னியரின் எல்லாப் பிள்ளைகளும் ஒரே தடவையில் ஊருக்கு வந்து ஒன்றுகூடுவதெனத் திட்டமிட்டதன் நிமித்தம் வன்னியரின் மூத்த மகன் தவிர்ந்த மற்றப் பிள்ளைகள் குடும்பம் குடும்பமாக அந்த வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்திருந்தனர். வன்னியரின் பேரப்பிள்ளைகள் ஆங்கிலம், தமிழ், டொச் என எல்லா மொழிகளையும் கலந்து பேசி ஓடி, ஆடி விளையாடி குதூகலித்திருந்தனர்.

தியத்தலாவையிலிருந்த வன்னியரின் இளைய மகன் குடும்பமும் வந்து இணைந்து கொண்டதும் ஒரு குறிப்பிட்ட தினத்தை ஓர் ஒன்று கூடல் விழாவாகக் கொண்டாடுவதெனத் திட்டமிட்டனர். அது பற்றிய கலந்துரையாடலின் போது செல்வதி குடும்பத்தினரையும் அழைப்பதென சகோதரர்கள் தெரிவித்தபோது குறுக்கிட்ட சண்முகராசா,

“அவையளையும் கூப்பிடுறதெண்டா நானும் எனது குடும்பமும் அந் நிகழ்வில் கலந்து கொள்ள மாட்டம் எண்டதை நான் இப்பவே சொல்லிப்போடுறன்” என உறுதிபடத் தெரிவித்து விட்டார்.

“இன்னும் எத்தினை காலத்துக்கு இப்பிடியே அவையை விட்டு வைக்கிறது... அவை தூரத்திலை இருந்தாலும் பரவாயில்லை... இப்ப பக்கத்திலையும் வந்திட்டினம். உலகம் எல்லாம் மாறிக்கொண்டு வருகுது... இனியும் எல்லாதையும் தூக்கிப் பிடிச்சுக்கொண்டு...” என வன்னியரின் இரண்டாவது மகனான ஞானேந்திரன் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே மீண்டும் குறுக்கிட்ட சண்முகராசா,

“ஆர் வேணுமெண்டாலும் மாறலாம்... அவையோடை கொண்டாடலாம்... உங்கனிலை சிலபேர் அவையோடை தொடர்பிலை இருக்கிறீங்கள் எண்டதும் எனக்குத் தெரியும்... அவையிட்டை நீங்கள் போறது வாறதும் தெரியும்... ஆனால், என்னையும் என்றை

குடும்பத்தையும் அதிலை சேர்க்காதையுங்கோ... நான் நிக்க வேணுமெண்டா அவை வரக்கூடாது... பக்கத்திலை வந்திட்டினம் எண்டிறியள்... அப்பிடீ ஒரு நிலை வரக்கூடாது எண்டு தானே காணி குடுக்க நீங்கள் எடுத்த முயற்சிக்கு நான் முட்டுக்கட்டை போட்டனான்...” என தனது நீண்டகால உள்ளக்கிடக்கையையும் போட்டுடைத்தார்.

வெளிநாட்டிலிருந்து வந்தவர்களுக்கு அவரது முடிவு பெரும் சங்கடத்தை ஏற்படுத்தியது. எல்லாப் பிள்ளைகளும் ஒன்றுகூடும் இடத்தில் அயலில் இருக்கும் மற்றொரு சகோதரியைத் தள்ளிவைத்து விட்டு ஒரு கொண்டாட்டத்தை நடாத்துவதா என எண்ணிய சகோதரர்கள் பலவாறு எடுத்துச் சொல்லியும் விட்டுக்கொடுக்காது தனது முடிவில் அழுங்குப் பிடியாக இருந்த சண்முகராசா அங்கிருந்து வெளியேறிச் சென்றார்.

இத்தகு இக்கட்டான நிலையில், ஞானேந்திரனுடன் மற்றச் சகோதரர்களான யோகேந்திரன், சுரேந்திரன், கனகேந்திரன், சிவேந்திரன் ஆகியோர் இணைந்து செல்வதி வீட்டுக்குச் சென்று பக்குவமான முறையில் நிலைமையை எடுத்து விளக்கினர்.

“என் ஒருத்திக்காக அவரைப் பகைத்துக் கொள்வதை நாங்களும் விரும்பேல்லை. அவர் என்னத்தையோ கட்டிக்காக்கும் காவலனாக இருக்கப் பாக்கிறார்... அவர் அதைச் செய்யட்டும்... உங்கடை ஒன்றுகூடல் கொண்டாட்டம் பகலுணவு வரைதானே. அதை எவ்வித குறையுமில்லாமல் கொண்டாடுங்கோ... ஆனால், என்னை உங்கள் உடன்பிறப்பாக நீங்களாவது அங்கீகரிப்பதாக இருந்தால்,, அன்று மாலை நாலு மணிக்கு நான் ஒழுங்கு செய்யிற நிகழ்ச்சியில் நீங்கள் எல்லாரும் உங்கடை மனைவி, பிள்ளையளோடை கலந்து கொள்ள வேணும்...” என ஒரு கோரிக்கையைச் செல்வதி முன்வைத்தாள்.

“நீங்கள் என்ன நிகழ்ச்சியை ஒழுங்கு செய்திருக்கிறீங்கள்... இது எப்ப செய்த ஏற்பாடு?..” எனக் கேள்வியைத் தொடுத்தான், ஞானேந்திரனுக்கு அடுத்தவனான யோகேந்திரன்.

“சமயாசாரப்படி நாங்கள் வீடு குடி புகுந்திட்டம் தான்... ஆனால், இனித்தான் கொண்டாட்டம் வைக்கப்போறம்... அதோடை இன்னொரு முக்கிய நிகழ்வும் நடக்க இருக்கு... அது தான் நீங்கள் எல்லாரும் கட்டாயம்

வரவேணுமெண்டு எதிர்பார்க்கிறம்...” என்றாள் செல்வதி.

“வீட்டோடை சேர்ந்தாற்போல ஒரு பக்கம் இரண்டு கடைக்கட்டிடம் கட்டியிருக்கிறீங்கள்... மற்றப் பக்கமா ஏதோ கட்டி தார்ச்சீலை எல்லாம் போட்டு மறைச்சு வைச்சிருக்கு. அது என்ன?...” கட்டிடங்களின் அமைப்பை நன்கு அவதானித்த கடைசிச் சகோதரன் சிவேந்திரன் தான் கேள்வியெழுப்பினான்.

“அதை இப்ப சொன்னால், நாங்கள் நடத்தப்போற கொண்டாட்டம் சுவாரஸ்யமில்லாமப் போயிடும்... அண்டைக்குப் பின்னேரம் வாருங்கோ... நீங்களே தெரிஞ்சுகொள்ளுவீங்கள்...” என்று அதுவரையான உரையாடல்களில் குறுக்கிடாதிருந்த கோகுலன் அப்பேச்சுக்கு முத்தாய்ப்பு வைத்தான்.

“நாங்கள் எல்லாரும் கட்டாயம் வருவரும்... அதை எவராலையும் தடுக்க ஏலாது... ஆனால், கொண்டாட்டம் சகோதரங்களோடே மட்டுமோ, அல்லது வேறே ஆட்களும் வருவின்மோ?”... யோகேந்திரனின் கேள்வியாக அது வெளிப்பட்டது.

“என்றை மூத்த அக்கா குடும்பத்தை விட, இந்த ஊரிலை என்னோடே உறவைப் பேணுகிற ஒன்றுவிட்ட சகோதரங்கள், அவையின்றை பிள்ளையள், இஞ்சை நாங்கள் வந்ததும் எந்தவித வேறுபாடுமில்லாமை அந்நியோன்னியமாகப் பழகிற அன்பான அயல் சனங்கள் எல்லாம் கலந்துகொள்ளும்...” தான் தனியாள் இல்லை என்பதைக் காட்டுமாப் போல் இருந்தது செல்வதியின் பதில்.

“அப்ப அத்தான்... தண்ணி, வென்னி ஏதும் இருக்குமோ...” என ஞானேந்திரன் சிரிப்பினூடே ஆரம்பித்தபோது, கோகுலன் பதில் சொல்வதற்குள்ளாகவே,

“நிகழ்ச்சி ஆரம்பிச்சதும் சிற்றாண்டி வகையும், கோப்பியும் உண்டு... பிறகு வாற எல்லாருக்கும் இரவுச் சாப்பாடும் இருக்கு... ஆனால், நீங்கள் எதிர்பார்க்கிற தண்ணி, வென்னி இவர், பாவிக்கிறேல்லை... தான் பாவிக்காததை மற்றவைக்குக் குடுக்கிறது பிழை எண்டது இவற்றை கொள்கை... ஆனபடியா அது மட்டும் இல்லை...” என அவர்களின் தண்ணி, வென்னி எதிர்பார்ப்புக்கு முடிவைக் கட்டினாள், செல்வதி. கோகுலனும் சிரித்தபடி செல்வதி சொல்வதை ஆமோதித்துக் கொண்டான்.

“அட... அதுவும் அப்பிடியே... சரி... சரி... நாங்கள் வாறம் சின்னக்கா... இஞ்சை தானே நிக்கப்போறம்... இடைக்கிடை வருவம்... உன்னை ஒன்றுகூடல்லை சேர்க்கையில்லை என்தது எல்லாருக்கும் கவலை தான்... ஆனால், என்ன செய்யிறது, எல்லாரையும் அனுசரிச்செல்லே போகவேண்டிக்கிடக்கு...” எனக் கூறிக்கொண்டு தம்பிமார் புறப்பட்டபோது,

“அதைப் பற்றி அலட்டிக்கொள்ளாதையுங்கோ... ஒரு விஷயம் சொல்ல மறந்து போனன். என்னெண்டா, பகல் கொண்டாட்டத்திலை அளவுக்கு மீறித் தண்ணி, வென்னி பாவிச்சப்போட்டு வராம விட்டாலோ, அல்லது வந்து ஆட்டம் போட்டாலோ...”

செல்வதி சொல்லி முடிக்க முன்னமே குறுக்கிட்ட யோகேந்திரன், “பகல் கொண்டாட்டத்திலை அதுகள் ஒண்டும் இல்லை சின்னக்கா... இரவுக்குத் தான் எல்லாம்... அதுவும் உன்ரை வீட்டு நிகழ்ச்சிக்குப் பிறகு தான் எண்டு இப்பவே முடிவு செய்திட்டம்... நீ யோசிக்காதை... எனச் சொல்லியபடி தம்பிமார் வெளியேறினர்.

கொண்டாட்டத்திலன்று!

வன்னியர் வீடு ஒரே கூத்தும் கும்மாள முமாக களைக்கட்டியிருந்தது. வந்திருந்தவர்களில் சிலர் அளவோடு போட்டிருந்ததைக் காணக்கூடியதாக இருந்தது. ஆனால், சொன்னபடி செல்வதியின் சகோதரர்கள் எதுவும் பாவித்திருக்கவில்லை. ஆனால், பாவனைக் குரியவை ஓர் அறையில் பத்திரமாக இருந்தன. சண்முகராசாவுக்கோ ஆச்சரியம். இப்படியான ஒரு கொண்டாட்டத்தில் மைத்துனர்மார் ஒருவரும் வாயில் வைக்காதிருப்பது அவருக்குப் புதுமையாக இருந்தது.

வந்திருந்தவர்கள் கலைந்து சென்றதும் மூன்று மணிக்கெல்லாம் அனைவரும் குளித்து உடை மாற்றும் நடவடிக்கைகள் துரிதமாக நடந்துகொண்டிருந்தன. மாலை நேர நிகழ்வு பற்றியும், இவர்கள் அனைவரும் கலந்து கொள்ளவிருப்பது பற்றியும் சண்முகராசா குடும்பத்தவர்கள் அரசல் புரசலாக அறிந்து கொண்டிருந்தனர். ஆனால், தெரிந்ததாகக் காட்டிக்கொள்ளவில்லை.

நேரம் : பி.ப.4.00 மணி

செல்வதி வீடும் வீட்டின் முன்புறம் அமைக்கப்பட்டு அலங்கரிக்கப்பட்ட தற்காலிகக் கொட்டகையும் அழகுறக் காட்சியளிக்க, ஒழுங்கு முறையில் அடுக்கப்பட்டிருந்த கதிரைகள் நிறைந்த கூட்டம் கூடியிருந்தது. செல்வதியின் உடன்பிறவா சகோதரிமார், பிள்ளைகள் ஓடியாடி வந்தவர்களை உபசரித்துக் கொண்டிருந்தனர். வெளிநாட்டிலிருந்தும் உள்நாட்டிலிருந்தும் வந்திருந்த செல்வதியின் சகோதரர்களும் குடும்பத்தினரும் ஏதோவொரு மன உறுத்தலுடன் செல்வதியுடனும் கோகுலனுடனும் கதைப்பதும் வீட்டின் உள்ளே போவதும் வருவதுமாக இருந்தனர்.

நேரம் : பி.ப.4.30 மணி.

தார்ச்சீலையால் மறைக்கப்பட்ட கட்டிடப் பகுதிக்கு அனைவரையும் வருமாறு கோகுலன் அழைத்ததும் எதுவும் புரியாது அனைவரும் அங்கு சென்று சேர்ந்தனர். கோகுலன் சிலரின் உதவியுடன் மறைப்புக்களை அகற்றியதும் அக்கட்டிடத்தின் முகப்பின் மேற்பகுதியில் துணியால் மறைக்கப்பட்ட ஒரு பெயர்ப் பலகை தென்பட்டது.

செல்வதியின் கடைசித் தம்பி சிவேந்திரனை அழைத்த கோகுலன், அங்கு தொங்கிய ஒரு நாடாவை இழுத்து அந்தத் துணியை அகற்றுமாறு சொல்லவும், மற்றச் சகோதரர்களையும் அங்கு குழுமி நின்றவர்களையும் சுற்றிவரப் பார்த்தவாறு அவன் நாடாவை இழுத்ததும் அங்கு பொருத்தப்பட்டிருந்த “வன்னியர் — பாக்கியம் நினைவு நூலகம்” என எழுதப்பட்ட பெயர்ப்பலகையைப் பார்த்த அனைவருக்கும் இன்ப அதிர்ச்சி. பெயர்ப் பலகையில் செல்வதியின் பெற்றோர் இருவரது உருவப்படங்களும் அழகுற வரையப்பட்டிருந்தன.

அடுத்து அந்தக் கட்டிடத்தின் கதவைத் திறந்த கோகுலனும் செல்வதியும் குறுக்காகக் கட்டப்பட்ட நாடாவை வெட்டுமாறு ஞானேந்திரனை அழைத்தபோது, கண்கள் குளமாகிய நிலையில் அவன் நாடாவை வெட்ட, மறைப்புக்காகத் தொங்கவிடப்பட்டிருந்த திரைச் சீலையை ஐந்தாவது சகோதரன் கனகேந்திரன் மூலம் செல்வதி அகற்றச் செய்ததும் அனைவரது பார்வையும் உட்புறம் குவிந்தது.

உட்புறம் இரு பிரிவுகளாக அமைக்கப்பட்டிருந்தன. முன்புறத்தில் நாளாந்தப் பத்திரிகைகள் வைப்பதற்கான இருபுறம் சாய்வான மேசைகள் இரண்டும் அவற்றின் மேல் சில

பத்திரிகைகளும் இருந்தன. பின்புறத்தில் அலுமாரிகளில் இருநூறுக்கும் மேற்பட்ட நூல்கள் ஒழுங்குற அடுக்கப்பட்டிருந்தன. நாவல்கள், சிறுகதைகள், இலக்கியம், சமயம், வரலாறு என அந்தந்த வகை நூல்கள் அடுக்கப்பட்ட பகுதிகளில் பெரிய எழுத்துக்களில் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தன. பின்புறச் சுவரில் தாய், தந்தையரின் பெரிய உருவங்கள் வர்ணக் கலவைகளால் வரையப்பட்டிருந்தன.

கூடியிருந்தோரில் அனேகமானவர்கள் ஆச்சரியத்தில் மூழ்கியதுடன், சிலர் வாய்விட்டும் பேசிக்கொண்டனர்.

“பெத்தவைக்கு இதைவிட என்ன நல்லதைச் செய்ய ஏலும்...” என ஒருவர் சொல்ல,

“ஒதுக்கி வைச்ச பிள்ளை இந்தளவும் செய்யேக்கை மற்றப் பிள்ளையள் வெக்கப்படவெல்லோ வேணும்...” என இன்னொருவர் தெரிவிக்க, பலரும் பலவிதமாகப் பேசிக்கொண்டனர்.

“ஓம்... ஓம்... காணி, பூமிக்கும் பெத்தவையின்ரை சொத்துப்பத்துக்கும் அடிபடுகிற காலத்திலை இப்பிடி ஒரு பிள்ளையா...? என அங்கலாய்த்தனர் மற்றும் சிலர்.

சகோதரர் சிலரது கண்கள் குளமாகி விட்டிருந்தன. மற்றவர்கள் பேச்சற்றுத் தலை குனிந்து நின்றனர்.

“சின்னக்காவும் அத்தானும் அமைதியா இருந்து கலக்கிப் போட்டீங்கள்... ஒரு பிள்ளை தன்ரை தாய், தேப்பனுக்கு இதைவிட பெரிசா வேறென்னத்தைச் செய்ய ஏலும்...” செல்வதியின் சிறிய தந்தையின் மகள் சூழ்நிலை கண்டு செப்பிய வார்த்தைகள்.

“பெற்றோர்க்குப் பிள்ளைகள் ஆற்றும் கடன் அவர் தம் பெற்றோர் நாமம் நிலைத்திருக்கச் செய்தலேயாம்”

சுலாபூஷணம் கிறகறி
பிலிப் பேர்மினஸ்
அவர்களின் ஓராண்டு
நினைவாக

தேவ முறையாளனே சொலி

திக்கற்றுப் போனவர்க்குத் தெய்வமே துணையென்று
பக்கத்தில் வைத்திருந்து பவித்திரமாய் பூசித்த
விக்கினேஸ் வரனருகில் வீம்பாக வந்துநின்று
பிக்குமார் செய்துவிட்ட செயலதுவும் முறையாளமே

எத்தனை காலம்தாம் எமக்கிந்த ஆய்க்கினைகள்
புத்தனை கூப்பிடுங்கள் பூசித்துக் கேட்போமுன்
பக்தனின் செயல்கள் கண்டும் பறையாளவோர்
எத்தனைப் போலநீரும் இருப்பதுவும் முறையாளமே

எல்லையில்லா அருளாள! எம்கண்ணீர் ஓயாதோ?
தொல்லை வினையெல்லாம் தொலைந்தேதான் மாழாதோ?
பல்லை இளிக்கின்ற மந்திகளால் நாயின்று
அல்லல் பட்டுமூலும் அவலமும் தான் மாறாதோ?

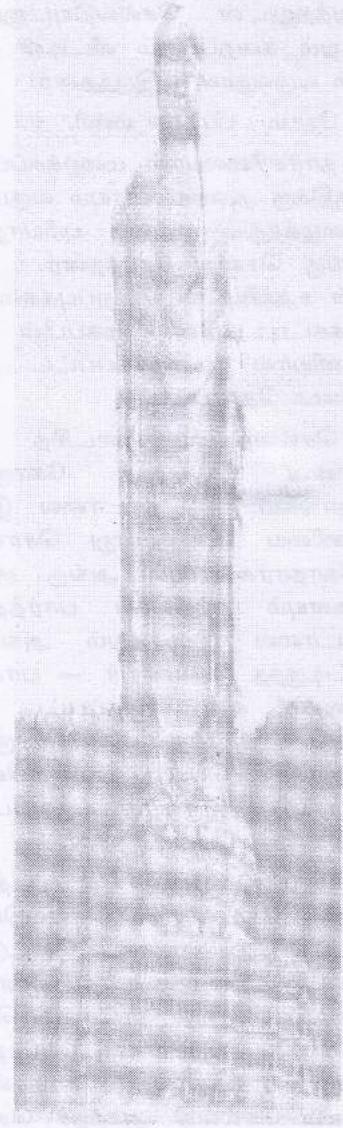
முன்று தசாப்தமாய் முட்டிமோதி முடமாகி
மீண்டு வருகையிலே முறிப்பதுவோ மறுகாலை
தோண்டியே புதைத்து தொலைத்தோ மெய்மினத்தை
சான்றுனக்கு வேண்டிமெனில் முள்ளிவாய்கால் வாருமைய..!

பண்டார வன்னியனை பரராஜ சேகரனை
கொண்டாட வில்லையென்று கொடுத்தோமா மனுவவர்க்கு
குண்டாலே குற்றையிராய் குலைநடுங்கிப் போனவெம்மை
திண்டாட வைப்பதுவும் முறைதானோ சொல்

தாராள கேள்விகளால் தலையெல்லாம் புண்ணாகி
போராலே மருந்துவரும் என்றே புல்லரித்து
தீராத வினைகளையே தேக்கிவைத்தோம் உடனிலே
ஆறாத வடுவினிலே அனலிடுதல் முறைதானோ?

வெற்றி வெற்றியென்று வேகத்தை உடலெல்லாம்
தொற்றி ஓடவிட்டு தொலைக்கும் இனவெறி
முற்றி முறுக்கேறி மீண்டுமோர் முறைநாடு
பற்றி எரியவைக்க பார்ப்பதுவும் முறைதானோ?

ஆண்டானாய் அடிமைகளாய் அலைந்ததுவே போதுமைய!
வேண்டாமே இனியொருபோர் வீணேபோம் பல்சீவன்
முண்டபெரும் மோகம்விட்டு மோட்சித்த போதி
ஆண்டவனே அவர்க்குரை ஒரு சொல்

எஸ். சிவசேகரன்

ஏன் இருந்த தமிழ்நாடு?

பேராசிரியர் க. கைலாசபதி

இருபதாம் நூற்றாண்டில் தமிழர் தம் வாழ்வை நோக்குவோமாயின் தமிழ் மொழி பற்றியெழுந்த பல இயக்கங்களை நாம் காணலாம். 'தமிழிசை இயக்கம்', 'தமிழ் பாதுகாப்பு இயக்கம்', 'எல்லாந்தமிழ் இயக்கம்', 'தனித்தமிழ் இயக்கம்' ஆகியனவெல்லாம் தமிழ்மொழியை, மொழிப்பற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டன என்பது தெளிவு, கருங்கக் கூறின் சென்ற நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலிருந்து உதித்த மொழிப்பற்று இந்த நூற்றாண்டில் வலிமை பெற்றுத் தமிழர் தம் சமூக, அரசியல், பொருளாதார வாழ்வைக் கூடப் பாதித்தது என்று கொள்ளலாம். இத்தகைய அதீத மொழிப்பற்று ஏன் ஏற்பட்டது, எவ்வாறு வளர்ந்தது, அதன் உட்பொருள் என்ன ஆகியவற்றை ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

மொழிப்பற்று அல்லது மொழிவெறி என்றால் என்ன?

ஓர் உதாரணம்! நமது காலத்து மகாகவி பாரதியே தருகிறான்.

“தமிழிலே மற்ரொரு பாஷை சுகமாக இருப்பதைப் பார்க்கும் போது எனக்கு வருத்தமுண்டாகிறது.

“தமிழனை விட மற்ரொரு ஜாதியான் அறிவிலும், வலிமையிலும் உயர்ந்திருப்பது எனக்குச் சம்மதமில்லை.

“தமிழ்ச்சீயைக் காட்டிலும் மற்ரொரு ஜாதிக்காரி அழகாயிருப்பதைக் கண்டால் என் மனம் புண்படுகிறது.

“தம்பி நான் ஏது செய்வேனா?”

இன, மொழி, மத வரம்புகளைக் கடந்து உலகப் பொதுவான மனிதப் பிரச்சினை

களைப் பாடிய மகாகவி பாரதியே தமிழ் மொழிப் பற்றுக்கும், வெறிக்கும் ஆளாகினான் என்றால் மற்றவர்களைப் பற்றி நாம் பேசத் தேவையில்லை. எனினும் மகாகவி ஒருவனையே அழுத்தி அமுக்கிவிடும் மொழிப்பற்று மரபு பலம் வாய்ந்ததாக இருக்க வேண்டுமல்லவா? அதனைச் சற்று நுணுகி ஆராய்ந்தால் பல உண்மைகள் வெளிவரக்கூடும்.

தமிழர் தம் நீண்ட வரலாற்றைப் பின் நோக்கிப் பார்ப்போமாயின் சிற்சில காலப் பகுதிகளிலேயே இந்த மொழிப்பற்றும் மொழி வெறியும் தமிழ் மக்களை இயக்கியுள்ளது தெளிவாகும்.

முடியுடை மூவேந்தர் புகழொடு தமிழ் கத்தை ஆண்ட சங்க காலத்தில் இந்த மொழி வெறி இல்லை;

பிறமொழி, மதம், பண்பாடு ஆகியவற்றுடன் தமிழகத்தில் புகுந்த களப்பிரர், பல்லவர் ஆகிய அரசு பரம்பரையினர் காலத்தில் மொழிவெறி இருந்தது.

சோழப் பெருமன்னர்கள் தமிழகத்தை மட்டுமன்றிக் கங்கையையும் கடாரத்தையும் கைக்கொண்ட பொற்காலத்தில் இந்த மொழி வெறி இருந்த இடமே தெரியவில்லை.

முதலில் முஸ்லிம்களும், பின்னர் தெலுங்கரும் தமிழகத்தில் ஆதிக்கஞ் செலுத்திய விசய நகர, நாயக்க மன்னர் காலத்தில் இந்தத் தமிழ் மொழிப் பற்று தீவிரமாக இருந்தது.

இந்தி, சிங்களம் ஆகிய பிற மொழி களுடன் அரசியல் ஆதிக்கமும் ஏற்படும் இக்காலத்தில் மீண்டும் இதே வெறி காணப் படுகிறது!

வரலாறு காட்டும் இந்தக் கால அட்டவணையிலிருந்து அறிந்து கொள்வது என்ன? அரசியல், சமூக பொருளாதார, இன்னவர்கள்

தாயகம்

டிசம்பர்-நவம்பர், 2019

21

தமிழகத்தில் அதிகரிக்கும் காலத்தில் தமிழ் மக்களிடையே தமிழ் வெறி பரவியும் பரவி விடுகிறது.

பல்லவர் காலம் சமண, பௌத்த தத்துவங்களும், கோட்பாடுகளும் தமிழகத்தில் பரவியிருந்த காலம். பாளி, வடமொழி ஆகியனவே பல்லவ மன்னர்களின் அரசகரும மொழிகளாக விளங்கின. வேற்றரசர்களான அவர்கள் தமிழகத்தின் பொருளாதார அமைப்பையே நிலை குலைத்தனர் என்பதற்கு வேள் விக்குடிச் சாசனங்கள் சான்று பகருகின்றன. சாதிப் பூசல்கள் மிகுந்தன. பல வகையாலும் தமிழர் சமுதாயம் பிளவுண்டு பின்னமுற்றது. அந்நிலையில் தமிழ் மக்களிடையே ஒற்றுமையை நிலைநாட்டத் தமிழ்மொழி ஒன்றே பயன்பட்டது. தற்காலத்தில் 'எல்லாந் தமிழில்' எனச் சிலர் கூறுவது போன்று அன்று சமய குரவர்கள் கூடத் தமிழ் மொழிப் பற்றைச் சமய பக்தியுடன் இணைத்து தமிழ் மக்களை ஒன்றுபடுத்த முற்பட்டனர், தேவாரங்கள் திவ்வியப் பிரபந்தங்கள் ஆகியவற்றிலெல்லாம் தமிழ் வெறி சுழித்துச் செல்வதை நாம் காணலாம். சங்க காலத்தில் காணப்படாத இந்தப் புதிய பண்பு இலக்கியத்தில் புகுந்து கொள்கிறது.

“நற்றழி வல்ல ஞானசம்பந்தன்” (-சுந்தரர்)

“பன்னிய நூற்றழி மானை பாடுவீத்தென் சிந்தையககறுத்த திருவருளினை” (-அப்பர்)

“திருநெரிய தழிவல்லவர் தொல்வினை தீர்த்தவெளிதானே” (-சம்பந்தர்)

என்றெல்லாம் சிவநேயச் செல்வர்கள் தமிழுக்கு அதிமுக்கியத்துவம் கொடுத்துப் பாடி, மொழிப்பற்றை வளர்த்தார்கள். பல்லவர் கால இலக்கியங்களை நாம் படித்துப் பார்ப்போமானால் 'தமிழ்', 'தமிழ்' என்னும் ஆவேசக் குரலையே காதாரக் கேட்கலாம்.

“நெடுந்தழிமால் இம்மா நிலத்தோர்க்குரை சிறப்ப”

“மறைகளாய் நான்குமென மலர்ந்த செஞ்சொற்றழிப் பதிகம்.”

“யிக்க சொற் றழிவினால் வேதமும் பாடினார்”

“தழிச்சு சொல்லும் வட சொலுந் தாணிமுற் சேர்”

“தழிமோடிசை பாட மறந்தறியேன்”

“தாழ்ந்தொழுந்து தழிவேதம் பாடினார் தாளம் பெற்றார்”

“தண்டமிழ்நூற் புலவாணர்க் கோரம்மாளே”

“கூடலி னாய்ந்தவொண் டிந்தமிழ்”

என்றெல்லாம் பாலுக்குப் பாடல் தமிழின் உயர்வை வலிமையை, பெருமையைப் பாடினர் சமயகுரவர். ஏன்? தமிழ் யாவரையும்

கட்டிப்பிணைத்தது; எதிர்ப்பாயுதமாகத் திகழ்ந்தது.

பல்லவர் காலத்தையடுத்துத் தமிழகத்தில் சோழப் பேரரசு எழுந்தது. தமிழர் தம் பொருளாதார வாழ்வு மேம்பட்டது; சமூக அமைப்பு நியதியின்படி இயங்கியது; தமிழ் வெறியும் அடங்கியது.

பல்லவர் காலத்தில் நடந்தது போல விசய நகர நாயக்க மன்னர் காலத்தில் நிகழ்ந்தது. சோழப் பேரரசின் வீழ்ச்சியைத் தொடர்ந்து, தெலுங்கர்களும், முஸ்லிம்களும் தமிழகத்தில் ஆட்சி செலுத்தலாயினர். ஏகாதிபத்தியப் போக்கில் கடல் கடந்த வணிகம், குடியேற்ற நாடுகள் ஆகியவற்றைப் பெற்று விளங்கிய சோழப் பேரரசின் சீர்குலைவு தமிழகப் பொருளாதார வாழ்விலும் பல தடுமாற்றங்களையும் முரண்பாடுகளையும் ஏற்படுத்தியது. மதுரை, தஞ்சை, திருச்சி ஆகிய மாவட்டங்களாகப் பிரித்து நாயக்கர் தமிழகத்தை ஆண்டனர். தூர வடக்கே முகலாயப் பேரரசும், மத்திய இந்தியாவில் பாமினி ராச்சியங்களும் ஓங்கி வளர்ந்து கொண்டிருந்தன. நாயக்க மன்னராட்சியில் வரிகள் மிதமிஞ்சி விதிக்கப்பட்டன. தமிழகத்தின் பொருளாதார வாழ்க்கையின் நிலைகுலைவுடன், சமூக, சமய வாழ்வும் கட்டுக்கோப்பிழந்து தளரவாரம் பித்தன. மீண்டும் தமிழ் வெறி திடீரெனத் தலைதூக்கியது. பல்லவர் காலத்தில் சைவர்கள் சிவனைத் தமிழுடன் இணைத்துப் பாடினர். விசய நகர நாயக்கர் காலத்தில் வெற்றி வேலை ஏந்திய முருகனைத், தமிழ்க் கடவுளாகக் கொண்டு வீர வழிபாட்டு மரபைத் தொடங்கினர். சின்னாபின்னப்பட்டுக் கிடந்த தமிழ் மக்களுக்குத் தமிழ் உணர்ச்சி ஊட்டப்பட்டது. குமர குருபரர், அருணகிரிநாதர், பரஞ்சோதி முனிவர், கச்சியப்ப சுவாமிகள் முதலிய புலவர்களும், பிற கவிஞர்களும் 'தமிழ்' 'தமிழ்' என்று பாடிக் குவித்தனர்.

“செந்தமிழ் சொல்லமைக்கார”

“அரியதமிழ் தானளித்த மயில் வீரர்”

“தெரிதமிழை உதவ சங்கப் புலவோனே”

“செலிகுளிர் இனியதமிழ் பகர்வோனே”

என்றெல்லாம் திருப்புகழ் கூறுகின்றது. தமிழைத் தவிர வேறெந்த மொழியும் சிறப்பாக இருக்க முடியாது என்னுங்கருத்துக்கூட ஆங்காங்கு தெரிகிறது.

“பண்ணுறத் தெரிந்தாய்ந்த

இப்பசுந்தமிழ் ஏனை

மண்ணிடைச் சில இலக்கண
வரம்பிலா மொழிபோல
எண்ணிடைப்படக் கிடந்ததா
எண்ணவும் படுமோ?
என்றும்

“அறைகடல் வரைப்பில்
பாடையதைத்தும் வென்றாறியத்தோ
றேழ்தரு தமிழ்த் தெய்வத்தை
உள்நினைந்தேத்தல் செய்வாம்”

என்றும் தமிழ் மொழிச் சிறப்பினைப்
புலவர்கள் பாடிப் புகழ்ந்தனர்.

குமரகுருபர சுவாமிகள் பாடல்களில்
தமிழ்மொழிப் பற்றும் வெறியும் தனியழகுடன்
செறிந்து ஒளி சிதறுகின்றன.

“பாதல் சிவக்கப் பசுந்தமிழ் வேண்டிப்
பரவைதன் பாற்று தன்று சென்ற தென்னாகூர்த்
தியாகர்”

“பைந்திழ்ப் பின்சென்ற பச்சைப் பசுங்கொண்டலே”
என்று பாடி மகிழ்கிறார் அவர்.

“ஆயுந் தொறுந்தொறு இன்பத் தருந்தமிழ்”

“தன்னே ரிலாத தமிழ்”

“புலனிக்கியம்பிய தண்டமிழ்”

“தமிழோடு பிறந்து பழ மதுரையில் வளர்ந்த கொடி”

“இருந்தமிழே உன்னால் இருந்தேன்

இமையோர் வீருந்தமிழ்தம் என்றாலு வேண்டேன்”

“முத்தமிழால் வைதாரையும் அங்கு வாழவைப்போன்”

தெலுங்கு நாயக்கரும், பிறரும் விசயநகர
நாயக்க மன்னர் காலதில் தமிழகத்தை ஆட்சி
செய்த போது தமிழ் மொழிப் பற்றின் மூலம்,
சைவம், வருணாசிரமம் முதலியவற்றைத் தமிழ்
மூலம் கட்டிக்காத்தனர். தெய்வத்துடனேயே
தமிழை ஒன்றாக்கியதன் மூலம் தமிழுக்கு ஒரு
நூதன சக்தியையும் வீறையும் அளித்தனர்.
ஒற்றுமைக் கொடியை உயர்த்தினர்.

இருபதாம் நூற்றாண்டிலே தமிழ்மொழி
உணர்ச்சி மூண்டெழுவதற்குத் தூபமிட்டவர்
களுள் ‘மனோன்மணியம்’ ஆசிரியர் சுந்தரம்
பிள்ளையும் ஒருவராவார். ‘பல்லுயிரும் பலவு
லகும்’ எனத் தொடங்கும் தமிழ்த்தாய் வணக்
கப்பாடலில்

“ஆரியம்போல் உலக வழக்கழிந்தொழிந்து
சிதையாவுன் சீரிளமைத் திறம் வியந்து செயல்
மறந்து வாழ்த்து துமே”

என்று பேராசிரியர் சுந்தரம்பிள்ளை
பாடிய பாடல் தமிழிலக்கியத்தில் பாயாத
இடமில்லை; அவர் சொற்களினால் பாதிக்கப்

படாத புலவரில்லை. அரசியல், பொருளா
தாரக் காரணங்களினால் பல குறைபாடு
களை அனுபவிக்கும் தமிழ் பேசும் மக்கள் தற்
காலத்திலும் மொழியின் பேரால் ஒற்றுமைப்
பட்ட முயல்வதை நாம் காண்கின்றோம்.
பொருளாதார அபிவிருத்தித் திட்டங்கள்,
சமூகச் சீர்திருத்தம் ஆகியவற்றை விட மொழி
பற்றிய குரலும், இயக்கங்களுமே தமிழரி
டையே தலைதூக்கி நிற்பதைக் காணலாம்.

“தமிழுக்கும் அமுதென்று பேர்— இன்பத்
தமிழ் எங்கள் உயிருக்கு நேர்” என்று
பாரதிதாசனும்,

“நினைத்திடும் மனத்தே நிற்பதும் தமிழே
நீளுநம் மூச்சிலும் தமிழே! முனைத்தபோர்
முனையின் முன்னணி மறவர் முகத்தொளிர்
வீரமும் தமிழே” என்று ‘கலைவாண’னும்

“பாவிரியும் கவிவாணர் புகழ்ந்து பாடும்
பசுந்தமிழ் நாடு ஈடில்லை எந்த நாடும்” என்று
சது.சு. யோகியாரும்,

“சிந்தை மகிழும் செந்தமிழ் போல் எந்த
மொழியில் இனிமை சொல்” என்று இசைக்
கவிஞர் திருச்சி ஜி. தியாகராஜனும் பாடும்
போது பல்லவர் காலமும், நாயக்க மன்னர்
காலமும் நம் கண்முன் விரிகின்றன. இடுக்
கணும், இன்னலும், அழுக்கமும், தமிழருக்கும்,
தமிழகத்திற்கும் ஏற்படும் போது தமிழ்மொழி
மூலம் ஒற்றுமை கோரப்படுகிறது என்பதும்
நமக்கு புலனாகின்றது.

○

காலத்தை விற்று வா

மர்மங்கள் பல விழுங்கி
முச்சிழந்த நந்திக்கடல்.

கடல் எரிந்த எச்சங்களை
புறங்காலால் தள்ளி
வானம் எழும் ஆள்க்காட்டிக் குருவி.

தசாப்தங்களாக
எம்பெரும் படைகளுக்கு
உணவிட்டு மகிழ்ந்த பெரும் வீவசாயி,
பச்சிலை ஆடை உடுத்தி
தன் பச்சிளம் குழந்தைகளின்
பசி ஆற்ற
வன்னிக் காடெங்கும் அலைந்து
பழம் தேடும் துன்பம் காணும்.

நாசியில் கந்தகப் பொடி
புரை எற்ற
குரல் வெடித்துக் கூறும் கட்டியம்.

பழையன கழிதலும்
புதியன புதுதலும்
தமிழின் உன்னதம் கால்.

படகுகள் வரும் போகும்
ஆனாலும் துறை நிற்கும்.

அது காண் தோழா.

கட்சியாயினும், இயக்கமாயினும்
வரும் போகும்
கூடவே தலைவர்களும்
வருவார்கள் போவார்கள்.
ஆனாலும்
மக்களின் நலன்கள் மட்டுமே
நிலையானது தமிழா...!

பழையன கழிதலும்
புதியன புதுதலும்
தமிழின் உன்னதம் கால்.

தம்பா

காலப் பயணம்

ஆய்வகம் சென்று திரும்பும்
காலையும் மாலையும்
என் காதுகளில்
ஒலித்தபடியிருக்கிறது
சூயிலின் ஓசையொன்று.
பெருங்கட்டிடங்கள் முளைத்த
மாநகரத்தின்
அத்தனை இரைச்சல்களுக்கிடையே
ஒற்றைக் சூயிலின் கத்தலை
பொருட்படுத்தத்தான் முடிகிறதா?
முன்பொரு நாளில் இங்கே
சிறுவனம் இருந்ததாக
அவ்வழியே சென்ற மனநோயாளியொருத்தி
கத்திப்போனாள்.

இங்கேதான் அவள் காதலனைத் தொலைத்ததாக
பிச்சைக்காரனொருவன் என்னிடம்
யாசகம் பெறாமலே சொல்லிச் சென்றான்.
காலத்தின் பயணங்களில்
சிவப்பு மஞ்சள் பச்சை என
மாறி மாறி விழும் நொடிகளுக்குள்
பந்தையக் குதிரைகளாய் ஆக்கிவிட்டிருக்கிறது இந்த
மனித விலங்குகளை.
எத்தனை வழிச்சாலைகள் போட்டாலும்
மனிதர்களின் அலறல்களோ
வாகனங்களின் இரைச்சல்களோ
குறையப்போவதில்லை.

இடப்பெயர்வின் வலிகளை
அகதியானவர்களிடத்து கேட்டுப்பாருங்கள்
கண்ணீரில் மீதக்கும் வாழ்வில்
நீந்தமுடியாது அலைவறுவீர்கள்.
ஆய்வகத்தின் நுண்ணோக்கியினால்
அலைவறும் நுண்ணுயிரிகளின் வெளியில்
தேடிக்கொண்டிருக்கிறேன் அவைகள்
தொலைத்துவிட்டதாகச் சொல்லும்
உயிர்க் காட்டை.

சுகன்யா ஞானசூரி

குருகுலக் கல்வி

குருவைத் தேடிச்சென்று
அவர்தம் பணிவிடைச்செய்து
உள்ளும் வெளியும் மரத்தடிச் சோவை
இன்னபிற
இடங்களில் அமர்ந்து
அறிவுரை
பகன்று
அவர் தரும்
இன்னுணவுண்டு
கற்று வரும்
குருகுலக்கல்வி போய்
பிள்ளை, முகவரி தேடி
கதவண்டை ஒதுங்கிநின்று,
அழைப்புமணி அழுத்தி,
பவ்வியமாய் சென்றமர்ந்து
பாடம்
சொல்லி கொடுத்து,
வீட்டார்
தரும் தேனிரைப்
பணிவுடன் அருந்தி,
பாடம்
முடித்து பணம்பெற்று
வெளியேறும்
பொழுது
அடுத்தவன் வந்தழைப்பான்
அம்மாவென்று

சு. தவச்செல்வன்

வழிப்போனை மழ்ப்பை...

தெருக் கடைசியில் ஒரே இரைச்சல்
அது ஏதோ வலியின் குரல் போல்
கேட்கிறது

நீண்ட நேரமாக ஒலித்துக்
கொண்டே இருக்கிறது.
மனித கால் தடச்சத்தங்கள்
காதுகளை அடைக்கிறது
ஆனால் அவை ஒன்றும்
அந்த சத்தத்தை கண்டு
கொள்ளவில்லை

அந்த சத்தம் பாலுக்கு ஏங்கும்
குழந்தையின் குரல் போல்
கேட்கிறது

தாய் நாய் சற்று நேரத்திற்கு முன்பு தான்
முகம் தெரியாத மனிதனால் தாக்கப்பட்டுள்ளது

இரத்தக்கறை படிந்து
சிதைந்து கிடக்கிறது
அதைக் கண்டு சில மனித உயிர்கள் கிசு கிசுத்து
பேசிக் கொள்கிறார்கள்

அதில் இருவர் முன்வந்து
நாயை புதைத்து விட்டு

சடங்குக்காக
அரை விட்டர் பாலை வாங்கி
அதன் மீது ஊற்றி விட்டு
வந்து விட்டார்கள்

தாய் நாயின் மார்க்பை
நினைத்து அசைப்போடுகிறது

அந்த குட்டி நாய்க்கு தெரியாதல்லவா
இறந்த தாயின் மார்க்பில் பரல் சுரக்காதென்று.

ஆனால் உமக்கு தெரியும் அல்லவா ?

மகிழ்ச்சி ஆர். ராம்குமார்

நீதமும் பல் துலக்கி
நீத்திரை முன் வாய் கழுவி
முழு நாள் வெப்பம் என்றால்
மூன்று முறை உடல் குளித்து

சந்தன சவர்க்காரம்
சாம்புவகை நன்றாய் போட்டு
நுரை ததும்பும் வெந்நீரில்
முழு நாளும் கிடந்தாலும்
மறு நாளும் குளிக்கச் சொல்லி
மனம் குடைந்து தள்ளிச் செல்லும்

தூசிகள் கரிவாயு
குமட்டலுடன் துர்நாற்றம்
அம்மை நோய் வைரஸ் ஆயிரமாய் தோலில் சேரும்
இரசாயன மருந்து நாற்றம் இரவுபகல் கூடிச் செல்லும்
மணிக்கொரு குளியலாலும் மனித நோயோ குறையாது
தீவாளி பொங்கல் மட்டும் - வெந்
நீரில் கொஞ்சம் நனைந்து லிட்டால்
தோல் நோய்தான் தீந்திடுமோ
பால் நிறந்தான் வந்திடுமோ?

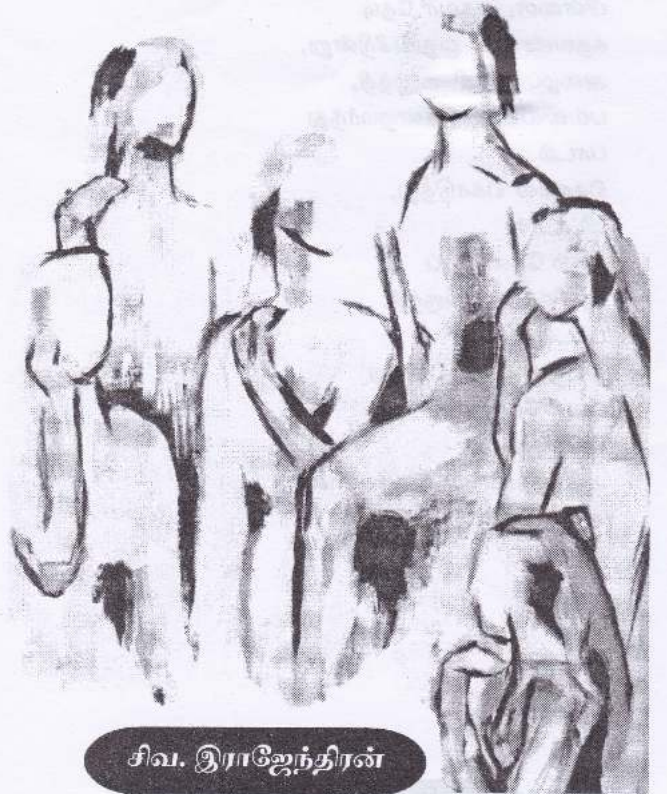
பாடசாலை சில வருடம்
பல்கலையில் சில வருடம்
படித்தது தான் நிறைபெறுமோ?
பரீட்சையின் பின்னே தொடர்ந்திடுமோ?
மனைஞ் செய்தவற்றை - பரீட்சை
மண்டபத்தில் கொட்டிவிட
அடுத்த நாளே மறந்துபோகும்
அத்தனையும் கழிந்துபோகும்
இரவெல்லாம கண் வீழிக்க
இருப்பதும் அழிந்து போகும்

நளாந்தம் அறிவு
நலம் பெறவே தத்துவங்கள்
ஆராய்ச்சி அளிக்கைகள்
ஆயிரமாய் இலட்சங்களாய்
ஆழியெனத் திரண்டு வரும்

போராட்ட வழிமுறைகள்
புதுமையிடு சிந்தனைகள்
இயற்கை வீட்டுநாணம்
எழுந்து நிற்கும் மருத்துவந்தான் - இவை
எதையுமே கற்காமல்
இனி வாழ முடிந்திடுமோ?

பாடையில் போகும் வரை
படிப்பினிலே மூழ்கி வீடு
ஆகாயம் விரிந்தது போல்
அறிவுலகில் இயயம் தொடு

சிந்தனைகள்

சிவ. இராஜேந்திரன்

வதைபட்டு விடுபட்டவன்

ந. சிருஷ்ணசீங்கம்

அரியாலையிலிருந்து கால்நடையாகப் போன அகிலன் இடைக்கிடையிருந்து களைப் பாறியவனாகத் தனது, பயணத்தைத் தொடர்ந்து, சுன்னாகத்தை வந்தடைந்தான். தருமரண்ணை இயக்கத்தில் இருந்தபோது அவரோடு இரண்டு முறை அவரின் வீட்டுக்குப் போயிருக்கின்றான். இன்றும், அந்தக் குறிப்புத்தவறாது அங்கு வந்துசேர்ந்தவன் வியப்போடு அந்த வீட்டை நோக்கினான்.

அதே சிறிய கல்வீடு எந்தவிதமானசேதமின்றி, அப்படியே இருந்ததைக்கண்டு வியந்தவன் படலையைத்திறந்து உள்ளேவரவும், அவனை எதிர்கொண்ட தருமருக்கு யாரிவனென்று அடையாளம் தெரியவில்லை. சற்றுநேரம் நிதானித்து நோக்கியவராக, நீர் எங்கடை அகிலன்தானே? என்று கேட்டுத் தனது சந்தேகத்தை நிவர்த்திசெய்து கொண்டார். இருவரும் ஆளுக்காள் அன்பைப்பரிமாறித் தங்களின் சுகதுக்கங்களை விசாரித்துக் கொண்டார்கள். முதல் அலுவலாக அவனைக் முழுகவைத்துத் தோய்த்த ஆடைகள்கொடுத்து ஆறுதற்படுத்தி மகிழ்ந்த தருமர். அவன் உண்பதற்கு இராசவள்ளிக் கிழங்குக் கச்சியைக் கொடுத்து, அதை அவன் சுவைத்துச் சாப்பிடுவதைப்பார்த்து மகிழ்ந்தார்.

“தருமண்ணை! என்னை நீங்கள் மன்னிக்க வேணும். நீங்கள் இயக்கத்தைவிட்டுப் போன பிறகு ஒருநாள், உங்களைக்கண்ட போது நான், உங்கடை வயதையும் பாராமலுக்குப் பேசிப்போட்டென்” என்றவனைப் பார்த்துத் தருமர் சிரித்தபடி,

“எடையப்பா, அண்டைக்கு என்ரை நிலைமையை நீ கேட்கும் நிலையிலையிலில்லை. கோபமாகநின்றாய். என்ரை அப்புவும் ஆச்சியும் தனிச்சுப்போச்சினம். தங்கச்சியும் கலியாணம் கட்டினதாலை பிரான்சுக்குப்போட்டான். பாவம் அப்புவுக்கு மாடிச்ச மூட்டுப்பக்கம் வழங்கமல் படுத்தபடுக்கையிலை கிடந்தார். கிழவியாலை அவரைத் தூக்கப்பறிக்க ஏலாமலுக்கு அந்தரப்பட்டுது. அத்தோடை, தோட்டவேலையும் முடங்கிப்போச்சது. கையிலைமடியிலை காசுகளஞ்சும் இல்லாமலுக்குப் பெத்தவைபடுகிற பாடுகளைக்கண்டதாலை தான்கண்டியோ.. இயக்கத்தைவிட்டு வரவேண்டியவந்தது.”

அகிலன் அங்குமிங்கும் நோக்கியவனாக, “அதுபோக, அவையளின்ரை சிலவனைக்காணவில்லை. எங்கையவை?” என்று கேட்கவும், “அவையோ.. ஒருவர்பின் ஒருவராகப் போய்ச் சேந்திட்டினம். நான்தான் மிஞ்சியிருக்கிறன்” என்று தருமர் சொல்லவும், ஏனண்ணை நீங்கள் இன்னும் கலியாணங்கட்ட இல் லையே?” என்று, அகிலன் வினாவவும் சிரித்தபடி, “எடையப்பா எனக்கு ஐம்பதைத் தாட்டிக் கனகாலம். அதுவினித் தேவையோ சொல்லு.”

“பூம்பொழில்போலத் தென்றல் வீசியகாலமொன்றும் முன்னம் என்ரை வாழ்க்கையிலை வந்துபோனது. நான் அப்ப விரும்பியிருந்தவள் வருத்தம்வந்து செத்துப்போனாள். அதுகண்டிரோ என்ரை மனம் நொந்துபோகுமளவுக்கு என்னைப் பெரிசாப் பாதிச்சிட்டுது. அதுகளை ஏனிப்ப கிளறுவான்.

தாயகம்

நவம்பர்-டிசம்பர், 2019 27

நானுண்டு உந்தத் தோட்டமுண்டு என்று இருக்கிறன்” என்றவர் எழுந்து சென்று, கொட்டிலில் கட்டியிருந்த மாட்டில் பால் கறக்கத் தொடங்கினார்.

இரவு அகிலனின் வாழ்வுக்கதைகளைக் கேட்டறிய முயன்ற தருமரிடம், “அண்ணை! நான் சண்டையிலை ஏன் சாகாமலுக்குத் தப்பினானெண்டு, கவலைப்படாத நாளே யில்லை. அவங்களின்றை கையிலை அகப் பட்டு, வருசக்கணக்காய் நான் பட்ட கொடுமைகள் சொல்லி முடியாதவை. வலு கொடிய தண்டனைகளோடே அங்கை ஒவ்வொரு நிமிசமும் கழியும். கடிநாய்களுக்கிடையிலை சிக்கியதுபோல, தினமும் என்றை இந்தவுடம்பெல்லாம் புதிகபுதிசாய்க் காயங்கள் பட்டன். ஆறாதபண்களிலே இருந்து சிதழ் வடிந்து ஒழுகவே, மீண்டும் அந்த இடங்களைப்பாத்து அடிச்சச் சிதைத்துப் போடுவாங்கள். கடைசியிலை இவ்வளவு காலத்துக்குப் பிறகு, ஒருநாள் என்னை உதைச்சுஉருட்டி வெளியிலைதள்ளி விட்டான்கள்.

நான், நடைப்பிணமாய் நாதியில்லாத நாய் போல, என்றை அக்காவீட்டை வந்து சேந்தன். அதுகளும் பெரியகுடும்பம். பிள்ளையள் ஐஞ்சுபேர்கள். சாப்பாட்டுக்கும் வழியில்லாத நிலமை. அத்தோடே அக்காபாடும் வேறுபல விதத்திலையும் துன்பம்தான். அந்தாள்.. என்றை மச்சான் ஒரு குடிகாரர். அவர் மாற்றியக்க ஆதரவாளரானதாலை என்னை அவருக்குப் பிடிக்காது. கண்டபடி எந்தநாளும் பேசுவார். அடிக்கவும் வருவார். பிள்ளையள் புழுந்து குழறிக் கத்தி அவரைப் பிடித்துத்தள்ளி என்னைப் பாதுகாக்குங்கள்.

அக்கா தன்ரை தலையிலையடித்துக் கத்துவா. அயலோ கூடிவந்து வேடிக்கை பாற்கும். இதுகளைப் பொறுக்கமுடியாமல் என்றை நோய் நொடியோடே, அங்கையிருந்து பிறப்பட்டு வேலையேதும் தேடியலைஞ்சன். ஒருத்தனும் எனக்கு வேலைதர விரும்பவில்லை. செதிள் படர்ந்துபோன என்றை தேகத்தைப்பாற்தோ.. நான் ஓயாது இருமுனைகைக் கண்டோ.. என்னைப் பார்த்ததும் மிரண்டுபோய் பேசிக் கலைக்கிறார்கள். பழைய போராளியிவன் என்று, எண்ணிப் பயப்படுகிறார்களோ தெரியாது.

குளிர்க்குள்ளையும், மழையுக்கையும் ஒதுங்கவொரு இடமில்லாமல், பசிபிடுங்கும் குடலோடையலைஞ்சு, மாற்றியடுக்க உடுப்புத் தானும் இல்லாமலுக்கு உடம்பு நாறி இலையான்கள் மொய்க்கத் திரிஞ்சுபோது தானண்ணை எனக்கு, உங்கடை நினைவு வந்தது. மானம் பதற நைந்து போன நான், அண்ணை, ஒரு நம்பிக்கையோடே கடைசியாய் உம்மைத்தேடி இஞ்சை வந்தனான்.”

“சரிதம்பி! இனியுமக்கு நான் பொறுப்பு. நீயிஞ்சையிருந்து, வடிவாய்ச் சீவிக்கலாம். ஒண்டுக்கும் யோசியாதை. முதல் வேலையாய் நாளைக்கு உம்மடை தலைமயிரை வெட்டி முகத்தையும் வளிக்கவேணும். சரி, இப்பநிம்மதி யாகப்படும்.”

இனிமையான புதிய காலமொன்று அகிலனின் வாழ்வில் கிடைத்தது. தோட்ட வேலையில் இருவரும் உற்சாகமாக ஈடுபட்டனர். அங்கு, விளைந்தவைகளைச் சந்தைப் படுத்தியவர்கள் வெகு சந்தோசமாகவே வாழ்ந்தனர். காலங்களோ களிப்போடு நகர்ந்தன. ஒருவருடம் ஓடிமறைந்தது.

“என்னடாப்பா! அடைமழை பெய்யுது. சூறாவளிக்காத்து கூரைகளைப் பிச்செறியும் போலே இப்பிடி மூற்கமாய் அடிக்குது. எங்கை பாத்தாலும் மழைவெள்ளம் ஓடித் தேங்குது. தோட்டமெல்லாம் வெள்ளக்காடாகத் தெரியுது. நாங்கள் பிடுங்கவிருந்த வெங்காயப் பயிருகள் முழுவதும் அழுகி நாசமாய் போகும்போலே!” என்று புலம்பித் தருமர் கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருந்த அந்த நள்ளிரவுநேரம்

அகிலன் உரத்து இருமியவாறு துடிதுடித்துக்கத்தினான். எழுந்து பார்த்ததும் தருமர் பயந்துவிட்டார். அவனின் வாயால் இரத்தம் வடிந்து முகமெங்கும் பரவிக்கிடந்தது. அவன் போர்த்திய துணியும், தலைகணையும் நனை யவே அவனோ தொடர்ச்சியாக இருமிக்கக்கிக் கொண்டிருந்தான். தருமருக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியாது தடுமாறினார். இந்தச் சாமத்தில் கொட்டிக்கொண்டிருந்த கடும் மழையில் யாரைக் கூப்பிடுவது, அயலட்ட மனிதர்கள் எவரும் தங்களின் வீட்டுக் கதவுகளைத் திறந்துகொண்டு வெளியால் வரமாட்டார்கள் என்பதை அறிந்திருந்தும் தருமரோ உதவி கோரியவராக உரத்துக் கத்தியபடி தனது மனக்கடல் பொங்கிக் குழறவே ஏதுசெய்யவெனத் தெரியாது, மதிமயங்கி மாய்ந்தவராய், அகிலனைத் தன் ஏந்துகரத்தால் இறுகத்தழுவித் தூக்கி, மடியிற்கிடத்தி அவனின், மார்பில் தடவிக் கொடுத்தவராகத் தேற்றிக்கொண்டிருந்தார்.

அவன், தன்புருவங்களை ஒன்றுகூட்டி, கண்களால் வெறித்துநோக்கி விழித்தான். இரத்தமோ தருமரின் மடிமீது கொட்டித் தரையில் வடிந்தது. பகைவர்கள் எம்நாட்டைத் துவைத்திட வந்தபோதெல்லாம் துணிவுடன் நின்று, தன்போற் திறனதை நிலை நாட்டியவன் அகிலனிவன், அசையவும் மாட்டாமல் விசை குன்றி வீழ்ந்து போய்கிடக்கும்

நிலைகண்டு, தருமர் கலங்கித் தவித்துப் பெரி
தாக்கக் குரலிட்டு அழுதார். அவனோ, களைத்
துச் சோர்ந்துவிட்டான். மீண்டும் கண்களை
மூடியபடி நீர்வடியவே, அவன் மிகவும்
தணிந்த தன் கதறுமொழியிற் கதைத்தான்.

“அண்ணை! நான் செத்தப்போனால் கிரு
கைகள் எதுவும் செய்யவேணாம். எவருக்கும்
அறிவிக்கவும் வேணாம். என்ரையுடம்பை உட
னைகொண்டுபோய் எரிச்சு போடுங்க!” என்
றவன், ஆழமாகவே மூச்சையிழுத்துப் பெருஞ்
சப்தமாக வெளிவிட்டுக் கொண்டிருந்தான்.
அவனின், உடம்போ குளிர்ந்துவருவதைத் தருமர்
உணர்ந்து அதிர்ந்துபோனார்.

இதமான அந்த வசந்தகாலத்தில் இடையே
வந்து நீடித்த இந்தத் திடீர் மழையானது
ஓய்ந்து போகவே, மந்தாரமோடு வெளிறிய
வானமெங்கும் காலையின் வெளிச்சம் தோன்
றிய நேரம். காக்கைகளும், சிறுகருவிகளும்
குரலெழுப்பிப் பறந்து கொண்டிருக்க, தரு
மரின் ஒப்பாரி அவலத் துயர்மிகு அழுகை
யொலி அந்த அயலைத் துயிலெழுப்பியது.

போர்க் களத்தில் இறுதிக் கணம் வரை
உறுதியோடு நின்று மோதிய எம் அகிலன்,
இறந்துவிட்டான்.

இன்னொரு தீபாவளி

இன்னொரு தீபாவளி
ஆட்டுக்கறி வாசமின்றி
என்னைக் கடந்துபோகிறது...

சின்ன வயதில்
விளையாட்டுப் பருவத்தில்
வந்த தீபாவளி
வசந்தங்கள் அற்றதெனினும்
ஆட்டுக் கறிவாசம்
மீட்டிய சுவையுணர்வில்
மனம் சிலிர்த்தது.

வீடலைப் பருவத்தில்
பள்ளியில் பக்கத்தில்
வரிசையிலிருந்த நண்பனுக்கு
அஞ்சல் பெட்டியிலிட்டுத்
தீபாவளி வாழ்த்து
அனுப்பிய நாட்களிலும்
கொழுப்பு வீஞ்சிய
இறைச்சியின் சுவையில்
இலயித்தது மனம்.

காதல் அவாவும்
இளமைக் காலத்தில்
பழகிய நண்பருடன்
பகல் காட்சிக்குப்
படம் பார்க்கப் போகும்
அந்த நாட்களிலும்
தீபாவளியில் அம்மா
தீழட்டிக் காய்ச்சிய
மண்சட்டிக் குழம்பில்
ஆட்டுத் தசைகள்
நெளிந்திடக் களித்தேன்.

மனமொன்றி
மணம் புரிந்து
மலரும் தீபாவளியில்
அலரும் பொழுதில்

ஆட்டிக்கப் பார்த்துப்
பங்குக் கறிவாங்கி
ஆக்கிய குழம்பை
அழுதென உண்டேன்.

மழலைகள் குரலினீமையில்
மகிழ்ந்த நாட்களிலும்
ஈரலைப் பிசைந்து
ஊட்டி மகிழ்ந்திடத்
தீபாவளி நாளில்
திகட்டும் சுவையில்
ஆட்டுக் கறியைக்
கூடித்தான் சமைத்தோம்.

இன்றோ
இந்துத்துவம்
ஆழவேருன்றி
என்விட்டுச் சமையல்
அடுக்களைக்குள்
உள் நுழைந்து
ஆதாரமற்றுக்
கேதாரமாக...

ஆட்டுக் கறியே
தீபாவளியின் வேட்கையென
அறிவரோ இனிப் பேரர்.

விரும்பா விதமாய்
இன்று
அரப்பு வைத்து முழுகா
இன்னொரு தீபாவளி
அடுப்புத் தீயில்
மண் சட்டியில் ஆக்கும்
ஆட்டுக்கறி வாசனையற்று
என்னைக் கடந்துபோகிறது!

அழ.பகீரதன்

நேரத்தைச் சேமித்தல்

நேரம் பொன்னானது, போன பொழுது மீளாது.
எனவே நேரத்தைச் சேமிக்கும் வழிகளை
ஆழச் சிந்தித்து அறிந்தேன்.
துரிதமாக வாசிக்கவும் சுருக்கமாக எழுதவும்
அளவாகத் துயிலவும் விரைவாக நடக்கவும்
பயனற்ற உரையாடல்களைத் தவிர்கவும்
இன்னும் பலவாறும் பயின்று
நேர விரயத்தைக் கவனமாகத் தவிர்த்து
எஞ்சிய நேரத்தைச்
சேமிக்க இயலவில்லை.

நேரத்தைச் சேகரித்து வைக்க
அது பொதிப்படுத்தக்கூடிய திண்மமோ
கலத்தில் ஊற்றக்கூடிய திரவமோ
குமிழுள் அடைக்கக் கூடிய வாயுவோ அல்லவெனினும்
நேரத்தை மெய்நிகர் நேரமாகி
வளைத்து மேகக் கணிமை மூலம்
திரட்டலாம் எனச் சொன்னார்கள்.

பிறர் தமது வங்கிக் கணக்கைப் பார்ப்பது போல
நான் என் திரண்ட நேரக் கணக்கை
இடையிடை பார்த்து வந்தேன்.
நிமிடங்கள் மணித்தியாலங்களாகி
மணித்தியாலங்கள் நாட்களாகி
நாட்கள் வாரங்களாகி
வாரங்கள் வருடங்களாகி
நேரம் மிகத் திரண்டது.
இனியும் நேரக் கணக்கைப் பார்த்து
நேரத்தை வீணாக்கலாகாது எனக்
கணக்கைக் கண்காணியாமல் வீட்டேன்.
ஒருநாள் ஏதோ அருட்டுணர்வில்
நேரக் கணக்கைப் பார்த்தபோது
எனது நேர நிலுவை பூச்சியத்துக்குங் கீழிருந்தது.

கணக்கைக் கவனமாகப் பரிசோதித்தேன்.
தெருவோரம் பேருந்து வருகைக்கும்
மருத்துவமனையில் மருத்துவரின் வருகைக்கும்
நீதிமன்றத்தில் நீதவானின் வருகைக்கும்
பணிமனைகளில் அலுவலர்களின் வருகைக்கும்
பொது நிகழ்வுகளிற் பிரதம விருந்தினர்களது
வருகைக்கும்
பரீட்சை முடிவுக்கும் தேர்தல் முடிவுக்கும்
காத்திருந்து கழிந்த நேரங்கட்குச் செலவடிவைத்த பின்
நான் நேரக் கடனாளியாகியுள்ளேன்.

சிவசேகரம்

அவுஸ்திரேலிய ஆதிக்குடிகளின் வாழ்க்கையில் காலனித்துவ ஆட்சி ஏற்படுத்திய யாதிப்புகள்

(ஆழியாளின் 'பூவுலகைக் கற்றலும் கேட்டலும்' என்னும் கவிதைத் தொகுப்பை அடிப்படையாகக் கொண்டு)

சி. ஓசாரிதி

அவுஸ்திரேலியாவின் ஆதிக்குடிகள் சுமார் 60,000 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட வரலாற்றுத் தொடர்ச்சியைக் கொண்டிருப்பவர்கள். இவர்கள் பண்டைய அவுஸ்திரேலியாவின் நிலப்பிராந்தியங்களில் நூற்றுக்கணக்கான வகைப்பட்ட இனக்குழுக்களாக, பன்மொழிகளுடனும், பண்பாடு, கலாச்சாரங்களுடனும் வாழ்ந்திருக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு இனக்குழுவும் அவர்கள் பூர்வீகமாக வாழ்ந்து வந்த நிலப்பகுதி(நீர் நிலைகள், மலைகள்) உட்பட அனைத்தும் சொந்தமாக இருந்தது. அப்பகுதியின் 'பூர்வீக உரிமையாளர்'களாக ஒவ்வொரு இனக்குழுவின் மூலம் இருந்ததுடன் தத்தமது நிலப்பகுதியின் எல்லைகளை அவர்கள் தெளிவாக அறிந்திருந்தனர். இந்த அறிவு காலங்காலமாக அந்தந்த இனக்குழுவின் தலைமுறைகளுக்குக் கையளிக்கப்பட்டு வந்துள்ளது. பிரயாணங்களின்போது ஒரு இனக்குழு, இன்னொரு இனக்குழுவின் எல்லையைக் கடக்க வேண்டியிருந்தால் அதற்கான 'அனுமதி' பெற்றபின் மற்றையவரின் நிலத்தைக் கடப்பது வழமையாக இருந்திருக்கிறது. நிலவுடைமை என்பது தனியுடைமையாக இல்லாது ஒவ்வொரு இனக்குழுவிற்குமான பொதுச் சொத்தாக இருந்திருக்கிறது.

அவுஸ்திரேலிய ஆதிக்குடி மக்களை அபோரிஜினல் மக்கள் என அழைப்பர். இம்மக்கள் தாம் வாழும் நிலவமைப்பையும், அதன் சீதோஸ்நிலை மாற்றங்களையும், சுற்றுக்களையும் தெள்ளத் தெளிவாக அறிந்து வைத்திருப்பவர்கள். அந்தந்தப் பிரதேசங்களில் காணப்படும் ஒவ்வொரு இயற்கைக் காட்சிக்கும், இயற்கை நிகழ்வுக்கும், இயற்கைச் சூழலுக்கும் உயிர் இருப்பதாக நம்புபவர்கள். வானவில்லும், இடிமுழக்கமும், வசந்தகாலமும், ஏரி குளங்களும், மலைகளும் உயிரோடு சுவாசித்து வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன என்பது அபோரிஜினல் மக்களின் ஐதீகம், தாவர, விலங்கு, பூச்சிகளாகிய பல்லுயிர்களில் பெரும் அக்கறை கொண்ட இந்த மக்கள் தாம்

வாழும் சுற்றுச் சூழலில் இருந்து 'அவசியமானதை மட்டும்' எடுத்துக் கொள்பவர்கள்.

ஆங்கிலேயரும், அபோரிஜினல் மக்களும் இருவேறு உலகத்தவர்கள். இரண்டு மக்கட்கூட்டமும் அவற்றின் வேர்களிலேயே நேரெதிரான காலாச்சார, பண்பாட்டு விழுமியங்களைக் கொண்டிருப்பவர்கள். அபோரிஜினல் மக்கள் முதன்முதலில் ஒருவரை ஒருவர் சந்தித்துக் கொள்ளும்போது 'எங்கிருந்து வருகிறாய்?', 'உன் இனக்குழு எது?' என்கிறார்கள். ஆனால் ஆங்கிலேயரோ 'நீ எப்படி இருக்கிறாய்?', 'என்ன வேலை செய்கிறாய்?' என்கிறார்கள். இந்த விளிப்புக்களில் நிலப்பகுதி, பிரயாணத்தாரம், இனக்குழு மனப்பாங்கையும், தனிநபர் மற்றும் சுயம் சார்ந்த தொனியையும் நாம் பிரித்து விளங்கிக் கொள்ளலாம்.

இரண்டு நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் ஆங்கிலக் குடியேற்றவாதிகள், "எவருக்கும் சொந்தமற்ற மண்" என்று பிரகடனப்படுத்தி இந்த மண்ணைக் கைப்பற்றிக் கொண்டபோது இம்மண்ணின் பூர்வீக மக்களாகிய அபோரிஜினல்களிடம் ஈட்டிகளும், தடிகளும் இருந்தனவே ஒழிய, அவர்களிடம் அம்பு, வில் போன்ற ஆயுதங்களும்கூட இருக்கவில்லை. உயிர் வாழ்தலும், அவ்வப்போதான தூர நடைப்பிரயாணங்களும், பண்டமாற்றும், களவும், பாடல்களும், நடனமும், இசையும், சடங்குகளும், ஒய்வுமாக வாழ்ந்த பூர்வீக மக்களுக்குத் துவக்குகளும், வெடிகளும் அதிர்ச்சியாக இருந்திருக்கக் கூடும்.

இவ்வாறு ஆங்கிலேயர் தமது ஆட்சியை அபோரிஜினல் மக்களின் நிலப்பரப்புகளில் நிலைநாட்டினர். அவர்களுடைய காலனித்துவ ஆட்சி நிலைபெற்றது. ஆதிக்குடிகளின் பூர்வீக நிலங்களை அபிவிருத்தி என்னும் பெயரிலும் வளர்ச்சியென்னும் பெயரிலும் துண்டுகளாக கிணார்கள். மரங்களைத்தறித்து அந்த நிலக் காட்சியையே மாற்றியமைத்ததற்கூட ஆதிக்குடிகளுக்கு மனஉளைச்சலை ஏற்படுத்தியுள்ளது.

தாயகம்

டிசம்பர்-நவம்பர், 2019

31

ஆங்கிலேயரின் ஆட்சி ஏற்படுத்தப்பட்ட போது ஆதிக்குடிகளின் நிலப்பரப்பில் அந்தச் சூழலைச் சாராத, இந்நிலத்திற்கு ஒவ்வாத எத்தனையோ பறவைகள், மிருகங்கள், தாவரங்கள், ஊர்வன என்பன ஆங்கிலேயரால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டன. அவை பூர்வீக மக்களின் சுற்றுச் சூழல் சமநிலையைப் பெரிதும் சீர் குலைத்தன. ஆங்கிலேயக் குடியேற்றவாதிகளோடு வந்திறங்கிய இந்நிலத்திற்குப் புதிய தான நோய்களும், வியாதிகளும் இப்பூர்வீக மக்களைக் கொன்றொழித்தன. அபோரிஜினல் பெண்கள், ஆண்களும் அடிமைகள் போல் நடத்தப்பட்டன. அபோரிஜினல் குழந்தைகளும், சிறார்களும் இனக்குழுக்களில் இருந்து முற்றாகப் பிரிக்கப்பட்டு ஆங்கிலேய வாழ்க்கை முறைகளுக்குப் பயிற்றுவிக்கப்பட்டார்கள். இதனால் இளந்தலைமுறையைச் சேர்ந்த அபோரிஜினல் மக்கள் தத்தமது பூர்வீக இனக்குழுக்களின் உறவுத்தொடர்பு மற்றும் மொழி கலாச்சார பண்பாட்டுத் தொடர்ச்சியை முழுவதுமாக இழந்தனர்.

இதைவிட இரு சாராரிடையேயும் விருப்பத்தோடும், விருப்பமின்றியும் ஆண்டான் அடிமை உறவுகளாலும் பல 'கலப்புக்கள்' நிகழ்ந்தன. இதன் விளைவாகப் பிறந்தவர்கள் இரண்டும் கெட்ட நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டார்கள். இவ்வாறு கலப்பில் பிறந்தவர்களை அபோரிஜினல் இனக்குழுக்களும், ஆங்கிலேயரும் சந்தேகக் கண்ணோடும், வெறுப்போடும் பார்த்தார்கள். இவர்கள் விலக்கப்பட்டவர்களாக, இழிவானவர்களாக நடத்தப்பட்டனர். இவ்வாறான சூழ்நிலைகளில் அவுஸ்திரேலிய ஆதிக்குடிக் கவிஞர்கள் தங்கள் உணர்வுகளை கவிதைகளினூடாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார்கள். அவ்வாறான கவிதைகளை ஆழியாள் மொழி பெயர்த்து 'பூவுலகைக் கற்றலும் கேட்டலும்' என்னும் தலைப்பில் கவிதைத் தொகுப்பொன்றை அண்மையில் வெளியிட்டுள்ளார். அவுஸ்திரேலிய ஆதிக்குடிக் கவிஞர்களின் இனக்குழு முறைகள் வாய்மொழி மரபைச் சார்ந்தவை.

"பூவுலகைக் கற்றலும் கேட்டலும்" எனும் தொகுப்பிலுள்ள கவிதைகளில் ஆங்கிலேயரின் காலனித்துவ ஆட்சியானது அபோரிஜினல் ஆதிக்குடிகளுக்கு பல பாதிப்புக்களை ஏற்படுத்தியுள்ளன. அந்தவகையில் ஆங்கிலேயருக்கும், ஆதிக்குடிகளுக்கும் பிறந்தவர்கள் சந்தேகக் கண்ணோட்டத்துடன் நோக்கப்படுதல், மக்கள் அதிக துன்பங்களை அனுபவித்தல், கலாசாரமாற்றங்களுக்கு முகம்கொடுத்தல், காலனித்துவத்திற்கு முன்பிருந்த வாழ்க்கையை நினைத்துப் பார்த்து ஏங்குதல், பெண்கள் பிரச்சினைகளை எதிர்நோக்குதல் போராட்ட

சூழலிலும் போராட்ட சூழலுக்குப் பின்னரும் காலனித்துவ ஆட்சிக்கெதிரான எதிர்ப்புக்குரல் மற்றும் வெறுப்புணர்ச்சியை வெளிப்படுத்துதல், தங்களுக்கான சேவைகளில் புதிய மாற்றங்களுக்கு முகம் கொடுத்தல் என்னும் பாதிப்புக்களை இவர்கள் தங்கள் கவிதைகளினூடாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார்கள்.

காலனித்துவ ஆட்சியினால் கலப்பில் சில மனிதர்கள் பிறக்கின்றனர். இவர்கள் ஆதிக்குடிகளாலும், ஆங்கிலேயராலும் சந்தேகக் கண்ணோட்டத்துடன் நோக்கப்படுகிறார்கள். அந்தவகையில் 'கறுப்பு மனத்தவர்' என்னும் கவிதை ஆதிக்குடிகளும் இல்லாத வெள்ளையரும் இல்லாத கலப்பில் பிறந்தவர் தான் எந்த இனத்துடனும் சேர்க்கப்படாமல் துன்பப்படுகிறார்கள் என்பதை வெளிப்படுத்தியுள்ளது.

"என் நிலைப்பாடு என்ன?

உறுதியான இந்தக் கறுப்பு மனத்துடன் நான் எங்கு நான் எங்கு போய்ச் சேர்வேன்? பொன்னிற முடியுடனும் நீல வீழிகளுடனும் கறுப்புக்கும், வெள்ளைக்கும் இடை நடுவீல் நிற்கிறேன்

என்னுடைய ஆண்மா கறுப்பாவானது இரவுகளில் நான் அழுகிறேன் எங்கு நான் உரித்தாய்ச் சேர்வது என்பது எனக்குள் நடக்கும் ஒரு போராட்டம் கறுப்பரும் வெள்ளையரும் என்னை அவநம்பிக்கையோடும், பகையுணர்வோடும் பார்க்கின்றனர்..."

(கறுப்பு மனத்தவர் : ஷேன் ஹென்றி)

அதேபோன்று 'வகைமாதிரிகள்' என்னும் கவிதை காலமாற்றத்தால் பல மாற்றங்கள் இடம்பெறுகின்றன. அதேபோன்று கலப்பில் பிறந்த மனிதர்கள் காலமாற்றத்தின் விளைவால் தோன்றியுள்ளவர்கள் எனக் கூறுகிறார்கள். இதனை பின்வரும் கவிதை வரிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன.

".....
நீங்கள் ஆதிவாசிகளைப்போல் இல்லை
என்ற உங்கள் கூவல்
பழங்காலத்து மானிடவியலாளரின்
எச்ச நினைவுகளை
நாங்கள் காலங்களோடு மாறியிருக்கிறோம்
நீங்கள் மாறியிருப்பது போலவே
வெவ்வேறு நிறங்களில்
பல்வேறு சாயல்களில்"

(வகைமாதிரிகள் : லொரெயின் மக்கீ - சிப்பெல்)

இவ்வாறு ஆதிக்குடிகளும், ஆங்கிலேயரும் இல்லாத கலப்பின மக்கள் இரு இனத்தவர்களாலும் வெறுத்தொடுக்கப்பட்டது காலனித்துவ ஆட்சியினால் ஏற்பட்ட பாதிப்பாகும். காலனித்துவ ஆட்சியினால் அவுஸ்திரேலிய ஆதிக்குடிகள் பல துன்பங்களை அனுபவித்துள்ளார்கள். அந்தவகையில் சுதந்திரமாக வாழ முடியாத,

தங்களுக்கென ஓர் அடையாளம் இல்லை. உறவுகள் கொல்லப்பட்டமை, குழந்தைகள் பிரிக்கப்பட்டு அரசு கண்காணிப்பின் கீழ் வளர்க்கப்படுவதால் உறவினர்கள் பிரிவுத் துயரை எதிர்நோக்குதல் என்னும் துன்பங்கள் முக்கியமானவையாகின்றன.

'கறுப்பு எலி' என்னும் கவிதை 1941இல் லிபியப் பகுதியில் நிகழ்ந்த கடுமீயப் போர் முற்றுகையின்போது அவுஸ்திரேலிய ஆதிக்குடிகள் உட்பட படைவீரர்கள் எலிகளைப்போல் குழிகளுக்குள் தங்கியிருந்து எட்டு மாதங்களுக்கு தாக்குப் பிடிக்கின்றனர். அவ்வாறு போராடிய வீரன் ஒருவன் தனது வீடு நோக்கித் திரும்பும் போது அவனது உறவினர்களும் இல்லை, தனக்கு வாக்குரிமையும் இல்லை. அவனது அடையாளம் காலனித்துவ ஆட்சியினால் அழிக்கப்படுகிறது.

**"அவர் இந்த நாட்டுக்காகவும்
தன் வீடுதலைக்காகவும் போராடினார்
ஆனால் அவருக்கோ
வாக்குரிமை இருக்கவில்லை
பெருமை மிக்க வீரத்தி வீரர்
சுற்றி வர யாருயின்றி
தன்னார் தனியாய்
இறந்து போனார்."**

(கறுப்பு எலி : ஐரிஸ் கிளைட்டன்)

ஆதிக்குடி மக்களின் உறவுகள் ஆங்கிலேயரால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார்கள். இதனை 'தலைப்பிலி 3' என்னும் கவிதை வெளிப்படுத்துகிறது.

**"நான் என் துணைவிக் காக அழுகிறேன்
நான் என் இறந்துபோன மகனுக்காக அழுகிறேன்
அவர்கள் சுட்டுக்கொல்லப்பட்டார்கள்
மென்மையான வெண்
கோடை மேகங்களைப்போன்ற
வெள்ளை ஆண்களால்"**

(தலைப்பிலி 3 : ஆர்ச்சி வெல்லர்)

குழந்தைகள் உறவினர்களிடமிருந்து பிரிக்கப்பட்டு அரசு கண்காணிப்பின் கீழ் வளர்க்கப்பட்டார்கள். அக்குழந்தைகள் ஆங்கிலேய வாழ்க்கை முறைகளுக்குப் பயிற்றுவிக்கப்பட்டார்கள். 'கொடுத்து வைத்த குட்டிப்பெண்' எனும் கவிதையானது கலப்பில் பிறந்த ஒரு குழந்தை அரசு கண்காணிப்பின் கீழ் விடப்படுகின்றது. இதனால் தாய், தந்தை உள்ளிட்ட உறவினர்களின் தொடர்புகள் குறைவடைகின்றது என்பதை வெளிப்படுத்துகிறது.

"....."

**வீரரவில் உன் குடும்பத்தை கம்பி வேலிகளுக்கு
அப்பாந் தெரியும் அக்கறுத்த மூஞ்சிகளை
நீ மறந்து விடுவாய்
(கொடுத்து வைத்த குட்டிப்பெண் : எலிசபெத் ஹொஜ்சன்)**

பேராட்ட காலத்தில் மக்கள் அவலம் மிக்கதான வாழ்க்கையை வாழ்ந்துள்ளார்கள் என்பதை 'பால்பெல்பேரா நடனம் முடிந்து விட்டது' என்னும் கவிதை வெளிப்படுத்தியுள்ளது. 'பால்பெல்பேரா' என்பது ஆதிக்குடிகளின் நடனமாகும். 'பால்பெல்பேரா' நடனம் நின்றுபோய் விட்டது. ஏனென்றால் அவ்வாறானதொரு மகிழ்ச்சி நடனத்தை அவர்களால் மேற்கொள்ள முடியாது. அனைவரும் போராட்டத்தில் இறந்து கிடக்கிறார்கள்.

"பால்பெல்பேரா

பால்பெல்பேரா

முடிந்து விட்டது நடனம்

முடிந்து விட்டது நடனம்

இறுதியில் நடனம் நின்றுபோய் விட்டது

**நெடியயர்ந்த நெடுஞ்சாலை மலைக்குன்றருகே
போராளி அவன் மடிந்து கிடக்கிறான்."**

(முடிந்து விட்டது நடனம் : கெவின் கில்போர்ட்)

இவ்வாறான அவலம்மிக்க வாழ்க்கையையும், துன்பங்களையும் ஆங்கிலேயரின் காலனித்துவ ஆட்சியினால் அவுஸ்திரேலிய ஆதிக்குடி மக்களான அபோரிஜினல் மக்கள் எதிர்நோக்கியுள்ளார்கள்.

ஆங்கிலேயரின் ஆட்சியினால் அவுஸ்திரேலிய ஆதிக்குடிகளின் மத்தியில் கலாசார பண்பாட்டுத் தாக்கங்களும் ஏற்பட்டன. ஆங்கிலேயர் அறிமுகப்படுத்திய வாழ்க்கை முறைக்கு மாற்றப்பட்டார்கள். ஆதிக்குடிகளில் சிலர் மதுபாவனைக்கு அடிமையாகினார்கள். இவ்வாறான மாற்றங்கள் ஆதிக்குடிகளின் மத்தியில் நிகழ்ந்தன.

'பருவகாலம்' என்னும் கவிதை ஆங்கிலேயரின் வாழ்க்கைக்கு மாற்றப்பட்ட ஆதிக்குடியினரின் துன்பத்தை வெளிப்படுத்தியுள்ளது. இயற்கையாக கிடைப்பவற்றையும், தங்களுக்கு விருப்பமானவற்றையும் உண்டு உல்லாசமாக வாழ்ந்தவர்கள் மாறுபட்ட வாழ்க்கை முறையினால் துன்பமடைகிறார்கள்.

"....."

**அவனது மனைவியும் பிள்ளைகளும்
அடுத்த அறையில் இருந்து இருமுகிறார்கள்
'இந்த இருமல்கள் நிற்காதா?
தேநீர் தயாரித்து, ரொட்டியையும் சுடுகிறான்
அலுமாரியைத் திறக்கிறான்
பிளாம்பழ ஜாம் போத்தலோ வெறுமையாய்க்
கிடக்கிறது.**

(பருவகாலம் : ஹைலஸ் மரீஸ்)

இயற்கையாக விரும்பி உண்டு மகிழ்ச்சியடைந்த ஆதிக்குடி மக்கள், ஆங்கிலேயர் அறிமுகப்படுத்திய மதுபாவனைக்கு உள்ளாகி அவர்களது உடை போன்றவற்றை அணிந்து அந்தக் கலாசாரத்தைப் பின்பற்றுபவர்களாகவே மாறுகின்றார்கள். இதனை 'தலைப்பிலி 3'

என்னும் கவிதை வெளிப்படுத்தியுள்ளது.

வெள்ளையர் அணிகின்ற
மிகத்திறமானதும்,
வீலையுயர்ந்த வகையானதுமான
உடையை அணிந்தபடி
நான் உட்கார்ந்து
ஆறுதலாகக்
குடித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்
வெள்ளைக்காரர் பாலித்துச்
சந்தோஜத்தில் எனிறும்
அதே போதைவஸ்தையே
நானும் புகைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.
(தலைப்பி : ஆர்ச்சி வெல்லர்)

அதேபோன்று 'நமக்குள் இருக்கும் பொதுமை' என்னும் கவிதை ஆங்கிலேயரின் காலனித்துவ ஆட்சியால் ஏற்பட்ட கலாசார மாற்றங்களினால் தனது தந்தை போதைக்கு அடிமையாதல், தனது தாயை துன்புறுத்தல் போன்ற இன்னல்களை கண்ணாரக்கண்டு தனக்குள் இருக்கும் மனச்சாட்சியிடம் வினாக்களை எழுப்புகிறார்.

"நீ
பசியால் வாடி வதங்கியிருக்கிறாயா?
அல்லது உன்னுடைய அம்மா
சவுக்கடிபடுவதைப் பார்த்திருக்கிறாயா?
அல்லது உன் அப்பா
முழுப்போதையில்
வெறித்துக் கிடப்பதைப் கண்டிருக்கிறாயா?
உன்னுடைய உலகு போன்றதல்ல என் உலகு..."

(நமக்குள் இருக்கும் பொதுமை : சார்மெயின் பேப்பர் டோக் கிரீன்)

இவ்வாறு காலனித்துவ ஆட்சியானது கலாசாரரீதியில் ஆதிக்குடிகளின் வாழ்க்கையில் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியுள்ளன. தங்களது கலாசாரத்தைவிட்டு ஆங்கிலேயரின் கலாசார பண்பாட்டு மாற்றங்களுக்கு அப்போரிஜினல் மக்கள் முகம்கொடுத்தார்கள். காலனித்துவ ஆட்சியானது ஆதிக்குடிகளுக்கு துயரம் மிகுந்த மறந்துவிட்ட மூதாதையர்களது துயரங்களையும் தங்களது வாழ்க்கையையும் நினைவுகூர்ச்செய்கிறது. அந்தவகையில் 'காக்கைச் சிறகுகள்' என்னும் கவிதை அமைகிறது.

"எனது அப்பப்பாவின் கைகள்
கருமையானவை
நடுச்சாம நேரத்தை விடவும்
அவை கருமை கூடியவை

.....
என்னுடைய அம்மம்மாவும், அப்பப்பாவும்
இரு கருங்காக்கைச் சிறகுகள் போல
கரிய நிறத்தவர்கள்..."

(காக்கைச் சிறகுகள் : ஜோன் லூயிஸ்கிளாக்)

இக்கவிதையானது கருங்காக்கை நிறத்தைப் போன்ற தனது மூதாதைகளை நினைவுட்டுகிறது.

காலனித்துவ ஆட்சியினால் பெண்களும் துன்பங்களை அனுபவித்துள்ளார்கள். போராட்ட காலங்களில் குழந்தைகளைப் பெற்றெடுக்கும் பெண்ணொருவர் அல்லலுறுகிறார். இதனை 'பூமித்தாய்' என்னும் கவிதை பின்வருமாறு வெளிப்படுத்துகிறது.

".....
நிழலில்,
புழுதிச் செம்மண்ணில் அவள் கிடந்து,
அவரிச் சத்தமிடுகிறாள்.
இப்போது அவள் பெற்றுவிட்டாள்"
(பூமித்தாய் : அனெட் கொக்ஸ்)

பல்கலாசார அடித்திரேலியாவில் வாழும் ஆதிக்குடிகளில் ஒவ்வொரு பெண்களும் போராட்ட காலத்திலும் இன்றைய சூழலிலும் துன்பமடைகிறார்கள். இதனை 'கறுப்புப் பெண்' என்னும் கவிதை வெளிப்படுத்துகிறது.

".....
இன்று
வாழ்வெனும் பேரிடரில் உயிர்ப்பீச்சைக்கெட்டி
பல்கலாசார அடித்திரேலியாவில்
வாழும் ஒவ்வொரு கறுப்புப் பெண்ணும்
நானே நானே
நானே!!"
(கறுப்புப் பெண் : ரூபி லாங்போர்ட்)

இவ்வாறான பெண்களின் துன்பங்கள் காலனித்துவ ஆட்சியில் ஏற்பட்ட அரசியல் மாற்றங்கள் இன்றைய சூழலிலும் ஆதிக்குடிகளுக்கு பாதிப்பை ஏற்படுத்தியுள்ளன. ஆதிக்குடி மக்களை குடிபோதைக்கும், புகைத்தலுக்கும் நிரந்தரமாக அடிமையாக்கியதோடு அவர்களுக்கு வழங்கப்படும் மாதாந்த கொடுப்பனவைக்கூட குடியில் தொலைத்து விடுகிறார்கள். இதனை 'பென்சன் நாள்' என்னும் கவிதை இதனை வெளிப்படுத்துகிறது.

".....
கையில் கிடைக்கப் போகும் காசை
என்ன செய்யப்போகிறார்கள் என்று
எவரும் பேசிக்கொள்ளவில்லை
அதற்குத் தேவையும் இல்லை
கடைசியில் போய்
கிளப்பீல்தான் கிடப்பார்கள்
சிரிப்பும் குடியும்
அடிதடியும் கலாட்டாவும்
இன்று பென்சன் நாள்"

(பென்சன் நாள் : சார்மெயின் பேப்பர் டோக்)

மற்றுமொரு ரோய் மோரிஸ் போலா அஜீரியாவின் 'கார்பைன் குன்றில்' எனும் கவிதை ஆதிக்குடிமக்களின் மரங்கள் வெட்டப்படுகின்றன. நிலங்கள் துண்டாடப்படுகின்றன. ஆதிக்குடி மக்கள் வெட்டுபவர்களிடம் சென்று முறையிடும்போது அவர்கள் இங்கு இயற்றும் சட்டங்கள் எங்களுக்குரியது

என்பதோடு சட்டங்களை வகுத்ததும் தாங்களென்று அறி யாதவர்கள் ஆதிக்குடிகள். இவர்கள் மூடர்கள் எனநினைத்து நகைத்ததோடு மட்டுமல்லா மல் மீண்டும் மரம் வெட்டத் தொடங்கு கிறார்கள். அரசியல் ரீதியில் அந்த மக்களுக்கு எந்த விதமான அதிகாரங்கள் இல்லாத தொரு நிலை காணப்படுகிறது. என்பதை வெளிப்படுத்துகிறது.

“எனெனில்

இவை பாதுகாப்புப் பட்டியலில் உள்ள மரங்கள், இந்த நிலம் உங்கள் மூதாதையோரின் நிலமுமல்ல

நீங்கள், எங்கள் மண்ணில்

எங்கள் நிலச் சட்டங்களின் பிரகாரமல்லவா ஒழுக வேண்டும் என்றேன் நான்”

(கார்பைன் குன்றில் : ரோய் மோரிலை, போலா அஜீரியா)

நீதிமன்ற நடவடிக்கைகளில் அபோரி ஜினல் ஆதிக்குடிகளுக்கு அதிருப்தியே ஏற்பட்டுள்ளன. இதனை ‘இன்னொரு ஊசி’ எனும் கவிதை வெளிப்படுத்துகிறது.

“ஒருவேளை நான் இதிலிருந்து

இப்போது தப்பி,

மீண்டும் குத்தி மிதக்க முடிந்தால்,

இந்த அதிகார அமைப்பின் நீதியை

இன்னும் சில கணங்கள்கூட

இருந்து நான் பார்க்கலாம்”

(இன்னொரு ஊசி : லீசா பெல்லியர்)

இக்கவிதையானது சிறையில் இருக்கும் பெண் தன்னை நீதிமன்றத்திற்கு கொண்டு சென்று அறிக்கை தயாரித்து விடுதலை செய்யப் போவதில்லை. அதிகாரங்கள் ஆங்கிலேயரின் வசமானது. என்பதை வெளிப்படுத்துகிறது.

‘ஆதிக்குடிகளின் சலுகை’ என்ற பெயரில் அவர்களது உழைப்பு சுரண்டப்பட்ட தால் பசிபட்டினிகள் குழந்தைகளை வாட்டுகின்றன. இதனை ‘ஓவியன்’ என்னும் கவிதையினூடாக வெளிப்படுத்தப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம்.

“.....

கவலையில் வாடி

பசியால் பரிதவிக்கும்

குழந்தையொன்று

பிசியுக்குச் சடையுடனும்

அரைவாசி வெறித்த கண்களுடனும்”

(ஓவியன் : ஜாக்டேவின்)

வெள்ளையர்களின் ஆதிக்கத்தை எதிர்த்து அதற்கெதிராக தங்களது எதிர்ப்புக்குரலையும் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்கள். ‘நான் இறக்கும்போது’ என்ற கவிதை ஒட்டு மொத்த ஆதிக்குடிகளின் மனநிலையையும் வெள்ளை ஆதிக்கத்தின் இருளையும் தெறி

வாக்கி விடுகிறது. வெள்ளைப் பண்பாட்டையும் மிகத் தீவிரமாக எதிர்க்கும் வரலாற்று மூலமாக உள்ளது.

“நான் இறக்கும்போது

வெள்ளையர்களின் சாபப் பிரார்த்தனைகளைச் சொல்லி

என் பெயரில் செபிக்கிரீர்கள்

நான் இறக்கும்போது

என் பிள்ளைகள் அனைவரையும்

அன்போடு பராமரியுங்கள்

.....

நான் இறக்கும்போது

என் பிள்ளைகளுக்கு

வாழ்தலைக் கற்றுக்கொடுங்கள்”

(நான் இறக்கும்போது : ஜீன் மிஸலின்)

அதேபோன்று ‘கேட்டலும் கற்றலும்’ எனும் கவிதை ஆங்கிலேயரால் உணர முடியாத தமது மண்ணின் குரல் பற்றிய விபரணை, எண்ணற்ற உள்ளாழப் படிமங்களை விரித்துக் காட்டுகிறது. இம்மாபெரும் பூவுலகின் அற்புத வார்த்தைகளை ஆன்மாவை செருக்கு மிகுந்தோரால் ஒருபோதும் அறிந்துரண முடியாது என்று ஆங்கிலேயரின்மீது கொண்ட வெறுப்பை வெளிப்படுத்துகிறது.

“கேட்டிருக்கிறாயா?

இப்புவலகின் சத்தத்தை

நீ கேட்டிருக்கிறாயா

அது சுவாசீக்கும்போது

உன்னால் அதை உணர முடியும்

அற்புத வார்த்தைகளை

கேட்கமுடியாதவர்கள் என்றென்றும்

கேட்கவே முடியாதவர்கள்”

(கேட்டலும் கற்றலும் : யுங்கே)

இவ்வாறாக ஆங்கிலேயரின் காலனித்துவ ஆட்சியானது அவுஸ்திரேலிய ஆதிக்குடிகளுக்கு பல பாதிப்புக்களை ஏற்படுத்தியுள்ளன. அதாவது கலப்பில் பிறந்தவர்களின் துன்பங்கள், தங்களது உறவினர்களை இழத்தல், வாக்குரிமையை இழத்தல், மூதாதையர்களின் நினைவுகளை மீட்டிப்பார்த்தல், மது, புகைத்தல் போன்றவற்றிற்கு ஆதிக்குடிகள் அடிமையாதல், தங்களது நிலங்களும், மரங்களும் துண்டாடப்படுதல், தங்களுக்கென ஒரு சட்டமின்மை, பெண்களும் குழந்தைகளும் துன்பங்களை எதிர்நோக்குதல், ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு, மற்றும் வெறுப்புணர்வுகளை வெளிப்படுத்துதல் இவ்வாறாக சமூக அரசியல், கலாசார பண்பாட்டு நிலையில் ஆதிக்குடிகள் பாதிப்புக்களை எதிர்நோக்கியுள்ளார்கள். இவர்களது இந்நிலையானது அவர்களை செயந்திறன் அற்றவர்களாகவே மாற்றியுள்ளன.

சூழ்ந்தை வரைய ஒரு நதி

சூழ்ந்தை ஒன்றின்
தாரிகையிலிருந்து பிறக்கிறது
ஒரு நதி.

கடதாசிக்கு வெளியே
நதி நீர் தெரிக்க
வளைந்து செல்கிறது.
கசங்கி இருந்த
கடதாசி என்பதால்
மேட்டு நிலம்போல் அது கிடக்க
ஒவ்வொரு மேட்டையும்
மேலிக் பாய்கிறது நதி.

நதியினுள்ளே மீனும்
நதிமேலே பூவும்
கரை நெடுக
நுரை முத்தம்
வளைந்து செல்கிறது நதி.

காடு கடந்து
வயல் கடந்து
கடதாசியின் கரையைத் தொட்டு
அருவியாகிறது.
அகலமாய் நிளமாய்
சூழ்ந்தைகள் கொண்டாட
ஒவ்வொரு அடுக்கையும்
ஒன்றிற்கு கொடுத்திருக்கும்
சூழ்ந்தை வரைந்த நதி.

ஓற்றையைத் திருப்பி
பிற்குறிப்பை சேர்த்து
கோப்பிடுகிறது சூழ்ந்தை,
தொலைந்து போன
என் நதியைக் கண்டால்
கூட்டி வாருங்கள் என்னிடத்தில்.

அதீதன்

நீலக் குருதி

செங்குருதி பாயும்
கரங்கள் பற்றி
வெற்றுடலாய்க் கிடக்கும்
வெள்ளைக் காகிதத்துக்கு
உயிர் கொடுக்க
உன்னால் மட்டுமே முடியும்
நீலக் குருதி கொண்டவளே!

நினைவுகளை நிஜமாக்கவும்
நிஜங்களை நினைவுகளாக்கவும்
கடந்தகாலத்தை நிகழ்காலத்தில்
நினைவு படுத்தவும்
நிகழ்காலத்து நிகழ்வுகளை
எதிர்காலத்துக்கு எடுத்துரைக்கவும்
உன்னால் மட்டுமே முடியும்
நீலக் குருதி கொண்டவளே!

மெய்யை பொய்யாக்கவும்
பொய்யை மெய்யாக்கவும்
பூமியில் புரளியை ஏற்படுத்தவும்
உன்னால் மட்டுமே முடியும்
நீலக் குருதி கொண்டவளே!

கற்பனைக்கு உயிர் கொடுக்கவும்
எழுத்துக்களால் எதிரிகளை எதிர்க்கவும்
அடக்கியாள்பவர்களின்
அதிகாரத்தை அடக்கவும்
உன்னால் மட்டுமே முடியும்
நீலக் குருதி கொண்டவளே!

பிறப்புக்கும் இறப்புக்குமிடையில்
ஓராயிரம் நிகழ்வுகள்
அத்தனைக்கும் உன் குருதி பாய்ச்சிய
பத்திரங்களே சாட்சி
நீலக் குருதி கொண்டவளே!

றொயின்

யார் புத்திஜீவிகள்?

சுய விமர்சனத்துக்கான தொடக்கப் புள்ளி

சிவ.இராஜேந்திரன்

“புத்திஜீவிகள் பேசுகின்றார்கள், அவர்களிடம் சொல்வதற்கு விடயங்கள் உள்ளன. மூடர்களும் பேசுகின்றார்கள் தானும் ஏதாவது பேசவேண்டும் என்பதற்காக”

பிளேட்டோ

“நான் இறப்பதுக்கு அஞ்சவில்லை உடனடியாக இறக்கவும் தயாராக இல்லை. எனக்கான கடமைகள் காத்துக் கிடக்கின்றன”

ஸ்மடபன் ஹோகிங்

அறிமுகம்

புத்திஜீவிகளின் பொறுப்பு எனும் தலைப்பில் உலகப் புகழ் பெற்ற கல்வியியலாளர் நோம் சொம்ஸ்கியின் கட்டுரையை வாசிக்க முடிந்தது. (Noam Chomsky: The Responsibility of Intellectuals) அவரது கருத்தின் படி சமூகத்தில் உள்ள அனைவரையும் புத்திஜீவிகளாகக் கருத முடியாது என்பதாகும். சமூகச் செயற்பாடுகளில் ஈடுபடும் ஆற்றலுள்ளவர்களே புத்திஜீவிகளாகக் கருதப்படக் கூடியவர்களாகும். அவர்கள் வெறுமனே கதை கூறுபவர்களாகவோ மேசைப் பேச்சினை நடத்துபவர்களாகவோ இருக்க முடியாது. தாம் பெற்றுக் கொண்ட கல்வியின் மூலம் கோட்பாடுகளை நன்கு விளங்கி அவற்றை தமது ஆளுகைக்கு உட்படுத்துவதன் அடிப்படையில் சமூகத்தைக் கட்டியெழுப்பும் ஒரு நெறியாளனாக உள்ளவரே புத்தி ஜீவிகளாகக் கருதப்படக்கூடியவர்களாவர் எனக் குறிப்பிடுகின்றார். புத்திஜீவிகள் விமர்சன சிந்தனையுடையவராகவும், ஆய்வுகளில் ஈடுபடுபவர்களாகவும், விஞ்ஞான அணுகுமுறையுடன் கூடிய கோட்பாடுகளை மக்களிடம்

கொண்டு செல்பவர்களாகவும், அரசியலில் ஈடுபாடு கொண்டவர்களாகவும், பொதுக் கருத்தை உருவாக்குபவர்களாகவும் செயலாற்றுவர் என ஏனையோர் வரையறை செய்கின்றனர். இந்த அடிப்படையில் மலையக புத்திஜீவிகள் பற்றிய மதிப்பீடு என்ன?

மலையக புத்திஜீவிகள் குறித்த சில கட்டுரைகள் எழுதப்பட்டிருந்தாலும் அவை முழுமையடையவில்லை. அவர்கள் பற்றிய விரிவான வர்க்க ஆய்வோ விமர்சனமோ இது வரை வெளிவரவில்லை. இது ஒரு சமூகக் குறைபாடாகும். காலத்தின் தேவை கருதி ஏனைய நாடுகளில் செயற்பட்ட புத்திஜீவிகள் பற்றிய வரலாற்றின் பதிவுகள் சிலவற்றை மட்டும் இக்கட்டுரையில் எழுதியுள்ளேன். இது ஒரு ஆரம்ப முயற்சியே ஆகும். குறித்த விடயம் தொடர்பில் விடயங்களைத் தேடிய போது பல விடயங்களைக் கற்க முடிந்தது. அவற்றை பின்னர் விரிவாக எழுதலாம். மலையக புத்திஜீவிகள் பற்றிய மதிப்பீடுகளை மேற்கொள்வதற்கான சட்டகத்தை உருவாக்கவும், எதிர்காலத்தில் இது பற்றிய ஆய்வுகளை மேற்கொள்வதற்கும் இக்குறிப்புகள் பயன்படும் என நம்புகிறேன்.

உலகப் புத்திஜீவிகள்

புத்தி ஜீவிகள் என்ற கருத்தோட்டமும் விளக்கமும் எவ்வாறு காலத்துக்கு காலம் விளங்கிக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது என்பதை சுருக்கமாக நோக்கலாம்.

கி.மு 163^{ல்} வாழ்ந்த டெரன்ஸ் (Terence) ரோம ஆட்சி காலத்தில் நாடகவியலாளராக

இருந்தார். கிரேக்கத்திலிருந்து அடிமையாகக் கொண்டு வரப்பட்ட அவர் புத்திஜீவிகளின் வரிசையில் முக்கியமானவராகவும் முதன்மையானவராகவும் கொள்ளப்படுகின்றார்.

“நான் ஒரு மனிதன். என்னை நானே உருவாக்கிக் கொண்டேன். மனிதர்கள் யாரும் எனக்கு அந்நியர்களாகத் தெரியவில்லை. அத்தகைய ஆற்றலைக் கொண்டிருக்கின்றேன்” என்றார். தனது ஆறு நாடகங்களில் மனிதர்களின் துன்பங்களையும் துயர்களையும் வெளிப்படுத்தியதன் மூலம் அக்காலத்தின் சிறந்த ஆற்றலுள்ள கலைஞனாக புத்தி ஜீவியாக அடையாளங் காணப்படுகின்றார்.

நமது மகிழ்வை அவர்கள் (ஆட்சியாளர்கள்) தருவதல்ல நாம் உருவாக்கிக் கொள்வதாகும். உங்களது மரியாதைக்காக அவர்கள் அதனைத் தந்ததாகவே நினைக்கின்றனர் என தனது நாடகத்தின் வசனம் மூலம் நாசுக்காக வெளிப்படுத்தியதன் அடிப்படையில் தனது அறிவாற்றலை வெளிப்படுத்துகின்றார். ரோம ஆட்சியில் தான் ஒரு அடிமையாக இருந்த போதிலும் தான் பெற்ற கல்வியின் அடிப்படையில் கலையின் மூலமாக மக்களின் பிரச்சினைகளை வெளிக் கொணர்ந்துள்ளார்.

பிரான்ஸ் நாட்டில் வாழ்ந்த நாவலாசிரியரும், ஊடகவியலாளரும், அந்நாட்டு மக்களின் விடுதலையை வலிந்துதி எழுதியவருமான எமிலி சோலா (Emile Zola 1840-1902) புகழ் பெற்ற அறிஞராவார். நெஞ்சுறுதி மிக்க அவர் அரசாங்கத்துக்கு எதிரானவராக குற்றம் சாட்டப்பட்டு சிறையில் அடைக்கப்பட்டார் இங்கிலாந்துக்கு நாடு கடத்தப்பட்டார். காரணங்களையும் காரியங்களையும் பரிசோதிக்கும் விஞ்ஞான அணுகுமுறையை அடிப்படையாகக் கொண்ட மக்கள் இலக்கியத்தைப் படைக்க வேண்டும் என்பதே சோலாவின் சிறுகதைகளிலும் நாவல்களிலும் நாடகங்களிலும் வெளிப்படும் தத்துவமாக இருந்தமையைக் காண முடியும். “வலுத்தவை நிலைக்கும்” என்ற டார்வினின் கோட்பாட்டை ஏற்றுக் கொண்ட அவர் சூழலை நேசிப்பவராகவும் சிறந்த ஓவியராகவும் செயற்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது.

பிரான்சிய இராணுவ அதிகாரி டிரேபஸ் (Alfred Dreyfus - 1894 - 1906) ஜேர்மனி நாட்டுக்கு இராணுவ இரகசியங்களை வழங்கினார் என்ற வகையில் தவறான முடிவெடுக்கப்பட்டு பிரஞ்சு கயானாவுக்கு நாடு கடத்தப்

பட்டு சிறையில் அடைக்கப்பட்டார். நீதி நியாயம் மிகச் சரியான வகையில் பின்பற்றப்பட வேண்டும் என்ற அடிப்படையில் குறித்த அதிகாரியை விடுதலை செய்ய வேண்டும் என்ற தனது கோரிக்கையை பிரான்ஸ் நாட்டின் அதிபருக்கு முன் வைத்தார் சோலா, அவரால் முன் வைக்கப்பட்ட புத்திஜீவிகளின் அறிக்கை (Manifesto of the intellectuals) பெரும் சர்ச்சையை ஏற்படுத்தியதோடு இக்கோரிக்கைக்கு ஆதரவாகவும் எதிராகவும் பல கருத்துகள் முன் வைக்கப்பட்டன. சோலா மக்களின் கருத்துகளை ஒருங்கிணைத்தார். எழுத்தாளர்கள், கலைஞர்கள், கல்வியியலாளர்கள் அவருக்கு ஆதரவாக கருத்துரைத்தனர். சோலா எச்சரிக்கப்பட்டதோடு நாடு கடத்தப்பட்டார். சிறையில் அடைக்கப்பட்டார். அநீதிக்கெதிராக குரலெழுப்பிய அவரின் முன் மாதிரி உலகப் புத்திஜீவிகளின் கருத்தை ஈர்த்தமை சுட்டிக்காட்டத்தக்கது. புத்திஜீவிகள் நீதியின் பாதுகாவலர்கள் அவர்கள் உண்மையைப் பேசுபவர்கள் என்ற ஒரு நிலையை இது ஏற்படுத்தியது. அறிவார்ந்த தீர்ப்பு, சமூக ஒழுக்கமுள்ள மனிதனின் சுதந்திரம், நீதி, கருணை, ஒடுக்கப்படும் மக்களின் குரலாகவிருத்தல், அஞ்சாமை ஆகியவற்றின் பக்கம் இருக்கப் போகின்றோமா? அல்லது குறித்த நோக்கத்துக்காக செயற்படும் நிறுவனத்தின் குரலாக இருக்கப் போகின்றோமா? என்பதை தீர்மானிப்பதற்கு அவரின் வாழ்வு முன்னுதாரணமாகும்.

ஜீன் போல் சாட்ரே (Jean Paul Satre 1905-1980) பிரான்சிய நாட்டின் பொதுவுடைமை சார்ந்த தத்துவ ஞானியாகவும், சிந்தனையாளராகவும், சமூகவியலாளராகவும், விமர்சன சிந்தனை உடையவராகவும், கலை இலக்கியவாதியாகவும். அரசியல் செயற்பாட்டாளராகவும், பிரான்சிய மார்க்சியவாதியாகவும் இயங்கியவராவார். இவரது கண்ணோட்டத்தில் புத்திஜீவியானவன் பொதுமக்களால் வரவேற்கப்படும் ஒருவனாக இருப்பான். மேலும் அறிவாற்றல் மிக்கவனாகவும் அக் காலத்துக்குரிய உயிர்ப்பான செயற்பாட்டாளனாகவும் இருப்பான். பொது விவகாரங்களில் பங்கேற்பதன் மூலம் ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடிய பொதுக் கோட்பாட்டினை உருவாக்கி அவற்றை மக்களிடம் மீண்டும் கொண்டு செல்லக் கூடிய அனுபவங்களைப் பெற்றவனாகவும் இருப்பான் எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

“நீங்கள் தனிமையில் இருக்கின்றீர்கள் எனின் நீங்கள் பொருத்தமற்ற கூட்டத்துடன் இருக்கின்றீர்கள் என்பதாக அமையும்” எனக் குறிப்பிடுவதன் மூலம் அறிவுள்ளவன் சரியான குழுவைத் தெரிவு செய்து கொள்ள வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்துகின்றார். மேலும் புற சக்தியினாலன்றி மனிதர்களே தமது வாழ்வைத் தீர்மானிக்கின்றனர். மனிதன் யார் என்பதை மனிதனே வரை விலக்கணப்படுத்துகின்றான் என்றும் அதற்கு அர்ப்பணிப்பு மிக்க வாழ்வு அவசியம் என்பதையும் குறிப்பிடுகின்றார்.

அர்ப்பணிப்பு என்பது செயல்களின் அடிப்படையில் தீர்மானிக்கப்படுகின்றது அவை வெறும் வார்த்தை ஜாலமல்ல என குறிப்பிடுவதோடு மனிதர்கள் தாம் செய்யும் செயலுக்குத் தாமே பொறுப்பு கூறுதல் வேண்டும் என்பதுடன் அதிலிருந்து விடுபட்டு நிற்க முடியாது எனவும் சுதந்திரம் என்பது நமக்காகவே நாம் உருவாக்கிக் கொள்ளும் அம்சமாகும் என விரிவாக்கம் செய்கின்றார். புத்தி ஜீவிகளை அடையாளம் காண்பதற்குரிய ஒரு சட்டகமாக இதனைக் காண முடியும்.

“உலகிலுள்ள எந்த மொழியிலும் முதன்மையான வீரமுள்ள சொல்லாக இருப்பது புரட்சியாகும்” எனத் துனிவுடன் கூறிய இயூஜின் டெப்ஸ் (Eugene Debbis 1885-1926) அமெரிக்க நாட்டின் தலைசிறந்த புத்தி ஜீவியாவார். தொழிலாளர்களின் உரிமைக்காகக் குரல் எழுப்பிய அவர் சிறந்த பேச்சாளரும் கல்விமானும் ஆவார். அதிபர்களிவ்லேண்ட் காலத்தில் சிறைத் தண்டனை விதிக்கப்பட்டது. சிறையில் இருந்த போது தொழிலாளர் விடுதலைக்கான பல கோட்பாடுகளை உருவாக்கினார். யுத்தத்துக்கெதிராக கருத்துரைத்ததன் காரணமாக மீண்டும் 1918ம் ஆண்டு பத்து வருட சிறைத் தண்டனை விதிக்கப்பட்டது. சிறையிலிருந்து விடுதலையான போது பெரியதொரு வரவேற்பும் சிறந்த கல்விமானுக்குரிய கௌரவமும் வழங்கப்பட்டது.

கல்வி, அரசியல், தத்துவம், மொழி, சமூக விமர்சனம் போன்ற துறைகளில் பிரபல்யமாகி உள்ளவரும் தற்போதும் வாழுகின்ற அரசியல் செயற்பாட்டாளருமாகிய நோம் சொம்ஸ்கி (Noam Chomsky)

எழுதிய கட்டுரைகள் கருத்துரைகள் நூல்கள் போன்றன புத்திஜீவிகளை அடையாளப்படுத்துவதற்கான அடிப்படைச் சட்டகம் என்பதாகக் குறிப்பிடலாம். குறிப்பாக 1967^{ம்} ஆண்டு அவர் எழுதிய புத்திஜீவிகளின் பொறுப்புகள் என்ற கட்டுரை பல்வேறு அம்சங்களைக் குறிப்பிடுகின்றது. இந்தக் கட்டுரையின் முக்கியத்துவம் கருதி 2017^{ம்} ஆண்டு இதே தலைப்பில் லண்டன் பல்கலைக்கழகத்தில் மகாநாடு கூட்டப்பட்டமையையும் குறித்த இம்மகாநாட்டில் கலந்துரையாடப்பட்ட விடயங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு 2019^{ம்} ஆண்டில் கிறிஸ் நைவ், நெயில் ஸ்மித், நிக்கலஸ் அலோட் ஆகியோரால் நூலொன்று வெளியிடப்பட்டமையையும் இங்கு குறிப்பிடலாம்.

வியட்நாம் நாட்டில் இடம்பெற்ற யுத்தத்தின் போது பொது மக்கள் மீதான குண்டுத் தாக்குதலை அமெரிக்கா மேற்கொண்டமையை வன்மையாகக் கண்டித்த கல்விமான்களுள் முக்கியமானவர் நோம் சொம்ஸ்கியாவார். “வியட்நாம் நாட்டில் நடக்கும் அட்டூழியங்களைப் பார்த்து அமைதியாக இருக்கப் போகின்றோமா? அல்லது வாயைத்திறப்பதன் மூலமாக புதிய உருவாக்கத்தை ஏற்படுத்தப் போகின்றோமா? என்ற வினாவை புத்திஜீவிகளிடம் கேட்பதன் அடிப்படையில் அவர்களின் பொறுப்பைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றார். இவ்வகையான கருத்துகளுக்காக பல முறை கைது செய்யப்பட்டாலும் அவர் அஞ்சவில்லை. அமெரிக்க அதிபராகவிருந்த நிக்சனின் முக்கியமான எதிரிகளது பட்டியலில் சொம்ஸ்கி இடம்பெற்றிருந்தார். அந்நாட்டின் புதிய இடது (New Left) அமைப்பின் பிரதான உறுப்பினராக இருக்கும் அவர் உறுதியான அறிவாளி என்ற வகையில் எதற்கும் அஞ்சாது தொடர்ந்து போராடி வருகின்றார்.

இதற்கு முன்னர் இரண்டாம் உலக யுத்தம் தொடர்பான விடயங்களைத் தொடர்புபடுத்தி மெக் டொனால்ட் (Dwight McDonald-1906-1982) புத்திஜீவிகளின் பொறுப்பு பற்றி எழுதியிருந்தார். ஹீரோ சிமா நாகசாகி ஆகிய இடங்களில் குண்டுகளை வீசி மக்களைக் கொன்றதை எவ்வளவு தூரம் நியாயப்படுத்த முடியும்? என்ற வினாவை முன் வைத்து அறிவாற்றலுடையவர்கள் தமது பொறுப்பை உணர்ந்து

செயற்பட வேண்டும் என வலியுறுத்தினார். யுத்தம் என்ற போர்வையில் 1930^{ம்} ஆண்டு எதியோப்பியாவில் மக்களைக் கொன்று குவித்தமையைக் கண்டித்து எழுதியதோடு புத்தியுள்ளவர்கள் நீதியின் பக்கமாக நின்று கருத்துரைக்க வேண்டியதன் அவசியத்தை எடுத்தக் காட்டினார். “தனது நியாயம் மனசாட்சியின் அடிப்படையில் அதிகாரத்தில் உள்ளவர்களை எதிர்க்கக்கூடிய மனநிலை மற்றும் உறுதிப்பாடு இருப்பவர்களுக்கு மட்டுமே மரணவதை முகாம்களில் உள்ள அதிகாரிகளை எதிர்க்க முடியும்” என்பது அவரது முடிவாகும். புத்திஜீவிகளுக்கு இருக்க வேண்டிய அநீதிகளுக்கெதிரான உறுதியான மனப்பாங்கினை இதன் அடிப்படையில் விளங்கிக் கொள்ள முடியும்.

உலகின் தலைசிறந்த புத்திஜீவிகளில் ஒருவரான இத்தாலிய நாட்டைச் சேர்ந்த அந்தனியோ கிராம்சி (Antonio Gramsci 1891–1937) மாக்கிய சிந்தனையாளராகவும், செயற்பாட்டாளராகவும், தத்துவவாதியாகவும், சமூகவியலாளராகவும், மொழியியலாளராகவும் இயங்கியவராவார். முப்பதுக்கும் மேற்பட்ட நூல்களை எழுதிய அவரின் ‘சிறைச்சாலைக் குறிப்புகள்’ இருபதாம் நூற்றாண்டின் சிறந்த ஆக்கமாகக் கருதப்படுகின்றது. Turin பல்கலைக்கழக பட்டதாரியான அவர் இத்தாலிய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் முக்கிய தலைவர்களுள் ஒருவராகவிருந்தார். அவர் ஹிட்லரின் பாசிச ஆட்சிக்கு எதிராக மன உறுதியுடன் செயற்பட்டார். அதன் காரணமாக அவருக்கு இருபது வருடங்கள் சிறைத் தண்டனை வழங்கப்பட்டது. “ஆளுமையுள்ள ஒரு புத்திஜீவியின் சிந்தனையை இருபது வருடங்களுக்குப் பெற முடியாது போகும்” என அவரது சட்டத்தரணி நீதிமன்றில் தெரிவித்தார். எவ்வாறாயினும் பதினொரு வருட சிறை வாழ்க்கையில் பல துன்பங்களுக்கு ஆளானார். தனது நாற்பத்தாறு வயதில் மரணமடைந்தார். அர்த்தமுள்ள வாழ்க்கையை முன்னெடுக்கும் சுற்றவர்களுக்கு அவரது வாழ்வு சிறந்த எடுத்துக் காட்டாகும்.

“ஆளும் முதலாளி வர்க்கத்தின் கலாசார மேலாதிக்கம் காரணமாக உருவாகும் நம்பிக்கைகள், மரபுகள், விளக்கங்கள், விழுமியங்கள் போன்றனவே உயர்வான சிந்தனைகளுக்கும் செயற்பாடுகளுக்கும் தடை

யாக அமைகின்றன” என்ற அவரது விளக்கமும், “எல்லோரும் புத்தி ஜீவிகள் தான். ஆனால் சமூகத்தில் அவர்கள் அவ்வாறு செயற்படுவதில்லை” எனும் மேற்கோளும் இன்றும் பொருந்துவதைக் காண முடியும்.

உலகில் பல்லாயிரக் கணக்கான பெண் புத்திஜீவிகள் வாழ்ந்துள்ளனர். கட்டுரையின் சுருக்கம் கருதி சிலரின் வாழ்க்கையை மட்டும் இங்கு குறிப்பிட விரும்புகின்றேன். கிளேரா செட்கின் (Clara Zetkin 1857–1933) ஜேர்மானிய தொழிலாளர்களின் ஒற்றுமைக்காக செயற்பட்டவராவார். 1925^{ம்} உலகப் பெண்கள் மாநாட்டை நடத்தினார் பதினேழு நாடுகளிலிருந்து நூற்றுக்கணக்கான பெண்கள் பங்கேற்றனர்.

“ஆண்கள் அமைதியாக இருக்கும் போது நமது கடமை குரல்களை உயர்த்துவதாகும்” என்று பெண்களின் சமத்துவ பங்களிப்பினை வலியுறுத்தினார். பெண்கள் வர்க்க உணர்வைப் பெற வேண்டும் எனவும் அவர்களது கருத்துப் பிரச்சாரம் தொழிலாளர்களின் அனைத்துப் பிரச்சினைகளையும் கருத்தில் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்றும் குறிப்பிட்டார். இன்று சர்வதேச பெண்களின் நிகழ்வுகள் நடைபெறுவதற்கு வித்திட்ட அவர் முதலாளித்துவ பெண்ணியத்தை எதிர்த்தார். சமூக சமத்துவமும் சமூக மாற்றமும் பெண்களின் விடுதலைக்கு அடிப்படையானவை என்பதை வலியுறுத்திய அறிஞராக காணப்படுகின்றார். ஹிட்லரின் நாசிச அடக்கு முறையின் காரணமாக கம்யூனிஸ்ட் கட்சி தடை செய்யப்பட்டது. நாட்டை விட்டு வெளியேறிய செட்கின் தனது எழுபத்தாறு வயதில் காலமானார். உலகத் தலைவர்கள் கலந்துக் கொண்ட அவரது இறுதி நிகழ்வில் ஸ்டாலின், லெனினினது மனைவி குருபஸ்காயா ஆகியோர் கலந்துக் கொண்டனர். உலகமெங்கும் இன்றும் நினைவு கூரப்படும் அவரின் கிரீத்தி பெண் புத்திஜீவிகளுக்கான முன்னுதாரணமாகும். அவரோடு இணைந்து செயலாற்றிய லூயிஸ் சியட்ஸ் 1865–1922) எனும் பெண் புத்திஜீவியும் அவருக்கு இணையாக செயற்பட்டவராவார்.

உலகம் போற்றும் தத்துவவாதியாகவும், பொருளியல் நிபுணராகவும், எழுத்தாளராகவும், போராளியாகவும் வாழ்ந்த ரோசாலக்சம்பேர்க் (Roas Luxemburg 1871–1919)

போலந்து நாட்டில் பிறந்து தனது இரு பத்தெட்டாவது வயதில் ஜேர்மனியில் குடியேறியவராவார். ஏறத்தாழ ஐம்பது நூல்களை எழுதியுள்ள அவர் சிறந்த புத்திஜீவியாக செயற்பட்டார். பெண்களின் விடுதலை சமூக விடுதலையின் குறியீடாக அமையும் என குறிப்பிட்டார். “இயக்கம் இல்லாதோருக்கு தாங்கள் சங்கிலியால் பிணைக்கப்பட்டிருப்பதை அறிந்துக் கொள்ள முடியாது” என்பதை வலியுறுத்தினார். யுத்த எதிர்ப்பு மக்கள் அரசியல் போன்றவற்றில் தீவிரமாக இயங்கிய அவர் இறுதியில் கொலை செய்யப்பட்டார். அவரது உடல் பேர்லினுக்கு அருகிலுள்ள கால்வாயில் வீசப்பட்டிருந்தது.

மார்க்சியம் எனும் தத்துவத்தை வடிவமைத்துத் தந்த கார்ல் மார்க்ஸ் (1818–1883) மற்றும் பிரடெறிக் ஏங்கெல்ஸ் (1870–1895) ஆகியோர் கோடிக்கணக்கான பாட்டாளிகள் மற்றும் விவசாயிகளின் விடுதலைக்கான அடிப்படைகளை முன் வைத்த பெரும் கௌரவத்துக்குரிய புத்திஜீவிகளாக உள்ளனர். இன்றைய உலக நாடுகள் பொருளாதாரம், அரசியல், பண்பாட்டு சூழலியல் போன்ற அம்சங்களில் பாரிய நெருக்கடிகளை எதிர் நோக்கி வருகின்றது என்பதையும் இதற்குரிய மாற்று வழி சம உடைமையை உறுதி செய்வதே என்பதை முற்போக்குச் சிந்தனையாளர்களாகவும் செயற்பாட்டாளர்களாகவும் இருப்பவர்கள் ஏற்றுக் கொண்டுள்ளனர். மார்க்சிய தத்துவம் சிறந்த ஒளியாகவும் மாற்றாகவும் காணப்படுகின்றது. மேலும் உலகம் முழுவதற்கும் பொருந்தக் கூடியதும் உள்ளிணக்கம் கொண்டதுமான ஒரே தத்துவம் மார்க்சியம் என்பதில் கருத்து முரண்பாடு இருக்க முடியாது.

“இது வரை தத்துவ ஞானிகள் உலகை வியாக்கியானம் செய்தார்கள் ஆனால் நமது பணி அதை மாற்றியமைப்பதாகும்” என்ற தத்துவ ஆயுதம் கோடிக்கணக்கானவர்களின் செயலுக்கு ஊக்கமாக அமைந்துள்ளது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ‘என்ன செய்ய வேண்டும்?’ (1902) என்ற வெளியீட்டின் மூலம் புத்திஜீவிகளினதும் உழைக்கும் பாட்டாளிகள், விவசாயிகளின் பணி குறித்து விளக்கமளித்த விளாடிமிர் இலியிச் லெனின் (1870–1924) தலை சிறந்த கல்விமானாவார். கம்யூனிஸத்துக்கான தலைமையைக் கொடுப்பதே கற்றவர்களின் பணி என்பதை தெளி

வுறக் கூறியுள்ள இவர் கோட்பாடு, நடைமுறை ஆகியவற்றில் வெற்றியைப் பதிவு செய்த சிந்தனையாளராகவும் உள்ளார். இவ்வாறே சீனாவின் ஒப்பற்றத் தலைவராகவும் சிந்தனையாளராகவும் கருதப்படும் மாஓ சேதுங் (1893–1976) சிறந்த ஆசிரியராகவும் செயற்பட்டமை குறிப்பிடத் தக்கது. 1964^{ம்} ஆண்டில் வெளியிடப்பட்ட அவரது ‘மாஓ சேதுங் மேற்கோள்கள்’ எனும் சிவப்பு நூல் பல மொழிகளில் வெளியிடப்பட்டள்ளமையும் அதன் தாக்கம் சீனாவின் கலாசார புரட்சியில் பெருந் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியமையையும் பலரும் எடுத்துக் காட்டியுள்ளனர்.

தன்சானிய நாட்டின் மிகுந்த கௌரவமிக்க ஆசிரியராக (Mwalimu) போற்றப்படும் ஜூலியஸ் நியராரே Kambarage Julius Nyerere (1922–1999) அந்நாட்டின் தலைவராகவும் ஆபிரிக்க காங்கிரசின் முக்கிய தலைவர்களுள் ஒருவராகவும் செயற்பட்ட பெறுமதி மிக்க புத்திஜீவியாவார். “தன்சானியா சுதந்திரமிகுந்த பல இனக்குழுங்களைக் கொண்ட நாடாகவும் அதே வேளை அச்சுதந்திரத்தை மீளப் பெற்ற நாடாகவும்” அமைவதற்கு பெரும் பங்காற்றிய நியராரே பத்தாவது ஆபிரிக்க காங்கிரசில் ஆற்றிய உரை உலகெங்கும் உள்ள கல்விமான்களின் கவனத்தை ஈர்த்த ஒன்றாகும். “கல்வி என்பது வறுமையைக் கண்டு தப்பி ஓடுவதற்கான ஒரு வழிமுறையல்ல அது வறுமைக் கெதிராகப் போராடும் ஒரு சக்தி” என்பதை கோட்பாட்டாலும் நடைமுறையாலும் உறுதி செய்த அவர் செயலுக்கமுள்ள அறிவாளிகளுக்குச் சிறந்த முன்னுதாரணமாகும்.

பிரேசில் நாட்டைச் சேர்ந்த பவ்லோ பிரெய்றி (Paulo Reglus Neves Freire) அடக்கப்பட்டவர்களுக்கான கற்பித்தலை முன் வைத்தவராவார். தனது நாட்டிலுள்ள இலட்சக்கணக்கான உழைப்பாளர்களை எழுதவும் வாசிக்கவும் செய்ய வேண்டும் என்ற உறுதியோடு செயற்பட்ட அவர் மார்க்சிசத்தை ஏற்றுக் கொண்ட ஆளுமை மிக்க புத்திஜீவியாவார். அவரது குழுவினர் சமூகத்தில் கல்விசார் மாற்றங்களைப் புரட்சிகரமாக மாற்றியமைத்ததன் விளைவாக அரசியலிலும் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. எனினும் இதனை ஏற்றுக் கொள்ளாத அரசாங்கம் பிரெய்றியை ‘கல்விப் பயங்கர வாதியாக’

குற்றம்சாட்டி 1969 முதல் பல முறை சிறையில் அடைத்தது. பொலிவியா மற்றும் சிலி ஆகிய நடுகளுக்கு நாடு கடத்தியது. அவர் எதற்கும் அஞ்சவில்லை. அவரது ஆற்றலைக் கண்டு யுனெஸ்கோ 1986 மற்றும் 1991 ஆகிய ஆண்டுகளில் சிறந்த கல்விமானுக்கான சர்வதேச விருதினை வழங்கியது.

“அடக்கப்பட்டவர்களின் மனிதாபிமான மற்றும் வரலாற்றுக் கடமையாக அமைவது, அவர்களே போராடுவதன் மூலமாக தமது விடுதலையைப் பெற்றுக் கொள்வதாகும்” எனவும் “நடுநிலையாளர்களாக இருப்பது கல்வியியலாளர்களின் கடமையல்ல” எனவும் குறிப்பிட்ட பிரேய்றி அடக்கப்பட்டவர்களின் வழிகாட்டியாகவே கருதப்படுகின்றார்.

முடிவுரை

மக்களின் பிரச்சினைகளுக்கு ஒத்தடம் கொடுத்த புத்திஜீவிகள் பலர் இருக்கின்றனர். அவர்கள் இக்கட்டுரையில் அடையாளங்காட்டப்படவில்லை. அடிப்படை மாற்றத்துக்காக தங்களது செயற்பாடுகளை உறுதியுடன் முன்னெடுத்தவர்களில் சிலரின் பங்களிப்பு தொடர்பான குறிப்புகள் மட்டுமே இதில் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளன. மேலும் உலகம் போற்றும் விஞ்ஞானிகளாக செயற்பட்ட சார்ன்ஸ் டார்வின் (1809—1882), அல்பர்ட் ஐன்ஸ்டீன் (1879—1935) அண்மையில் சிந்த

னையை நிறுத்திக் கொண்ட ஸ்டீபன் ஹோகிங் (1942—2018) போன்றோரின் பங்களிப்பு தொடர்பில் விரிவாக ஆராயப்பட வேண்டும். கட்டுரையின் சுருக்கம் குறித்து அவர்களின் கருத்துகள் இக்கட்டுரையில் உள்ளடக்கப்பட வில்லை. அவை வேறாக ஆய்வு செய்யப்பட வேண்டும் என்பதை உணர்கின்றேன். மேலே குறிப்பிடப்பட்ட கருத்துகளை விரிவாக ஆய்வு செய்து அவற்றை மலையக புத்திஜீவிகளின் செயற்பாடுகளோடு ஒப்பிட்டு எழுதுவதும் அவை தொடர்பில் கலந்துரையாடுவதும் அவசியமாகும். இதன் மூலம் அவர்களின் இயலுமை இயலாமைக்கான காரணங்கள் தொடர்பில் விரிவாகக் கருத்துரைக்க முடியும். விரிவானதும் ஆழமானதுமான சுயவிமர்சனம் இங்கு அவசியமாகின்றது. பலவீனங்கள் உடனடியாகக் களையப்பட வேண்டும். இதன் மூலம் கடந்த இரு நூறு வருடங்களாக அடக்கி ஒடுக்கப்பட்டுள்ள மலையக மக்களின் சமூக செயற்பாடுகள், அரசியல், பொருளாதாரம், கலை கலாசாரம், பண்பாடு போன்ற விடயங்களில் பொதுக் கருத்தினையும் செயல்வடிவங்களையும் உருவாக்க முடியும். இவை மலையக புத்தி ஜீவிகளின் செயற்பாட்டு முன்னுரிமைகளில் இடம் பெறும் என எதிர்பார்க்கின்றேன்.

பேராசிரியர் க. கைலாசபதியின் நூல்கள்

1. பண்டைத்தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும், 1966
2. தமிழ் நாவல் இலக்கியம், 1968
3. Tamil Heroic Poetry, Oxford, 1968
4. ஒப்பியல் இலக்கியம், 1969
5. அடியும் முடியும், 1970
6. ஈழத்துத் தற்காலத் தமிழ்நூற்காட்சி (கமாலுதினுடன்) 1971
7. இலக்கியமும் திறனாய்வும், 1976
8. கவிதை நயம் (இ. முருகையனுடன்), 1976
9. சமூகவியலும் இலக்கியமும், 1979
10. மக்கள் சீனம்-காட்சியும் கருத்து (சர்வமங்களத்துடன் இணைந்து), 1979
11. The Tamil Purist Movement - A Re-Evaluation, Social Scientist, Vol: 7:10, Trivandrum
12. நவீன இலக்கியத்தின் அடிப்படைகள், 1980
13. திறனாய்வுப் பிரச்சினைகள், 1980
14. பாரதி நூல்களும் பாடபேத ஆராய்ச்சியும், 1980 (இ.ப)
15. இலக்கியச் சிந்தனைகள், 1983
16. பாரதி ஆய்வுகள், 1984
17. The Relation of Tamil and Western Literatures
18. ஈழத்து இலக்கிய முன்னோடிகள், 1986
19. On Art and Literature, 1986
20. இரு மகாகவிகள், 1987 (ஆ.ப)
21. On Bharathi, 1987
22. சர்வதேச அரசியல் நிகழ்வுகள் (1979-1982)
23. Tamil (mimeo) (co-author A, Shanmugas)

கிடவுளுக்கீர்

தெரியாதவர்கள்

மு. அநாதர்சகன்

இரண்டு நாட்களாக அடைமழை பெய்து ஓய்ந்திருந்தது.

முற்றத்தில் தேங்கிநின்ற வெள்ளம் வடிந்து கொண்டிருந்தது.

சோற்றுப் பானையை அடுப்பில் ஏற்றி வைத்துவிட்டு நிறைமாதக் கர்ப்பினியான பிலோமினா அடுப்பின் முன்னால் சிரமப் பட்டு உட்கார்ந்தாள்.

ஈரத்தில் கெக்கிப்போன விறகு பற்றி யெரிய மறுத்து கற்றை கற்றையாகப் புகையைக் கக்கி எரிச்சலூட்டி அலைத்தது.

கால்களை மடக்கி நீண்டநேரம் இருக்க முடியவில்லை. முழங்காலில் குந்தியிருந்து பார்த்தாள். சற்று ஆசுவாசமாக இருந்தது அவளுக்கு.

குளிந்தபடி அடிவயிற்றால் மூச்சை இழுத்து ஊதிப்பார்த்தாள். அடுப்பு மூண்ட பாடில்லை. ஓரமாகக் கிடந்த சிரட்டை ஒன்றைத் திணித்துவிட்டு 'ஊதினாள். திரும்பவும் புகைக்கற்றை முகத்தை அறைய கண்கள் எரிச்சலெடுத்து தாரைதாரையாகக் கண்ணீர் வழிந்தது. அதைக் கையினால் துடைத்துக் கொண்டாள்.

வயிற்றில் மூண்ட பசித்தி அவளை ஈரவிறகுடன் போராட நிர்ப்பந்தித்தது.

சளைக்காமல் அடுப்புடன் போராடியது இறுதியில் பலனளித்தது. அவள் ஆழமாக மூச்செடுத்து முக்கி ஊதிய காற்று கணன்று கொண்டிருந்த சிரட்டையில் பட்டு 'பக்' கென்று தீயை மூட்டிவிட்டது. பொன்நிறத்தில் நெருப்பு பிரகாசிக்க மனம் ஆறுதலடைந்தது.

இடுப்பு வலியுடன் தலையும் பாரமாகி

அழுத்த இனம்புரியாத பயம் அவளைத் தொற்றிக்கொண்டது.

கையை ஊன்றி மெல்ல நகர்ந்து குந்தில் சாய்ந்தாள். சற்று ஆசுவாசமாக இருந்தது.

"பிள்ளையளுக்கு பள்ளிக்கூடத்தில் சாப்பாடு குடுக்கிறது பெரிய ஆறுதல். என்ரை குஞ்சுகள் காலையிலை சாப்பிடாமல்தானை போகுதுகள். அங்கை அரைவயிறெண்டாலும் பசியாறிக்கொண்டு வருகுதுகள். அது எவ்வளவு ஆறுதல் எனக்கு. பள்ளியாலை ஓடிவந்து பசியிலை என்ரை முகத்தைப் பாக்கப்போகுதுகள். அதைநினைக்க பெத்த வயிறு பத்தியெரியுது. அதுகள் பாவங்கள்.

பஞ்சப்பட்ட என்ரை வயித்திலை வந்து பிறந்ததுகள். அரிசியும் முடிஞ்சுபோச்சு. இரண்டு சிறங்கைதான் கிடக்குது. சரி இருக்கிறதைக் காச்சுவம்.

எங்கடை சொந்த இடத்துக்குப் போகலா மெண்டால் விடுகிறாங்களில்லை. அநியாயம் பிடிப்பார். இஞ்சை எங்களை அகதியாக கொண்டுவந்து குடியேத்தினாங்கள். இந்தக் கொட்டிலிலை எப்பிடி இருக்கிறது. ஒரு வசதியுமில்லை. பெரிய மழைக்கு இஞ்சை இருக்கேலாது. வீட்டுக்கை வெள்ளம் வந்திடும். முன்னாலையிருக்கிற பாணன்குளமும் நிரம்பி விட்டுது. அக்கம் பக்கத்திலை டெங்கும் பரவுதாம். பிள்ளையளை வைச்சிருக்க பயமா இருக்கு. எங்களை ஏனெண்டு ஒருத்தரும் கேக்கிறேல்லை.

பிலோமினாவின் மனம் பலவாறு அசை போட்டுக் கொண்டது. நீண்டபெருமூச்சை உதிர்ந்தாள். அவ்வேளை அவளின் மனத்

திரையில் பிள்ளைகளின் முகங்கள் மாறி மாறித் தோன்றின. மனக்கண்ணால் அந்த முகங்களைக் கண்ட மாத்திரத்தில் அவளுக்கு உற்சாகம் பிறந்தது. அதுகள் ஆட்பட்டால் தன் கஸ்டங்கள் பனிபோல் விலகிப்போய்விடும் என நம்பிக்கை கொண்டாள். அப்பொழுது அவளது துயரங்கள் அற்பமாகத் தெரிந்தது.

கச்சேரி நல்லூர் றோட்டிலிருந்து அருள் பாலிக்கும் நாச்சியம்மன் கோவிலுக்கு தெற்கு மேற்காகத் தான் அந்தக் குடியிருப்பு உள்ளது. அங்கிருப்பவர்கள் யுத்த அலைவில் பலாலியி விருந்து இடம்பெயர்ந்து வந்தவர்கள். கால் நூற்றாண்டிற்கு மேலாகிவிட்டது. 'முகாம் சனங்கள்' என நாமகரணம் சூட்டப்பட்டு இழிவாக இப்போதும் பார்க்கப்படுகிறார்கள்.

அந்த அயலில் சாதியாலும் கீழானவர்கள் என ஒதுக்கப்பட்டுத் தனித்தீவாக வாழ்ந்து பழகிப்போனார்கள்.

'ம்... நானொரு மடைச்சி. உலையும் காயுது. அரிசியைப் போட மறந்துபோனன். அரிசி சாமான் விலை வரவர ஏறிக்கொண்டு போகுது. எங்களைப் போலையாக்கள் எப்பி டிச் சீவிக்கிறது. வேளாவேளைக்கு சாமான் வேண்டி வைக்க முடியுதே. காகக்கு எங்கை போக, என்றை மனிசனும் நிறைகுடிகாறனாக் கிடக்கு...

—மனதுக்குள் முணுமுணுத்தபடி அரிசியைக் கழுவி பாணையில் போட்டாள்.

ஒழுங்கையில் யாரோ வரும் அசுகை கேட்டது. திரும்பிப் பார்த்தாள். அது மைக்கல். அவளது புருசன். படலையைத்திறந்து தள்ளாடித் தள்ளாடி அவன் வருவது தெரிந்தது. வீட்டுக்கு வந்தவன் அவனை ஏறிட்டுப் பார்த்துவிட்டு திண்ணையில் தொப்பென்று போய்விழுந்தான்.

பிலோமினா வெடுக்கென முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டாள்.

'டியேய்... நான் வரெக்கை என்னடி முறைச்சுப் பாத்நனி. உனக்கு என்னடி குறை வைச்சனான்.'

அவளுக்கு பற்றிக்கொண்டு வந்தது.

மூண்டு பிள்ளையளைப் பெத்துப்போட்டு பொறுப்பில்லாமல் திரியிறானே . மானங் கெட்டவன். இவன்ரை அநியாயத்தை ஆரட் டைச் சொல்லி அழுகிறது. நித்தமும் இவனட்டை அடிவாங்கிச் சாகிறன். உந்தக் குளத்திலை விழுந்து சாகலாமெண்டால் என்றை குஞ்சுகள் தனிச்சுப்போங்கள். அது களை விட்டுட்டுச் சாக மனம் கேக்குதில்லை.

பிலோமினாவின் மனத்திரையில் பிள்ளை களின் முகங்கள் தலைகாட்டியது. அவளது

கோலத்தைப் பார்க்க ஆத்திரம் பொங்கிக் கொண்டு வந்தது.

"டியேய்... நாணையிண்டைக்கு எலச்சன் வருகிது. நான் ஆம்பிளை. நான் சொல் லுறதுக்குத்தான்ரி நீ புள்ளடி போடோணும். அப்பத்தான் அவங்களட்டை ஏதும்..."

"ஆருக்குப் போட்டும் என்ன புண்ணியம். எங்கட இடத்துக்கு விடப்போறாங்களே. போன போன எலச்சனுக்கும் வந்து எப்படியெல்லாம் சொன்னாங்கள். எதுவும் நடக்கேல்லை..."

"நீ பேசாதையடி. இந்த முறை எப்பி டியும் விடுவாங்களடி. நான் அதுக்காகத் தானை அவங்களோடை திரியுறன்"

"அவங்கள் தாறதை வேண்டி குடிச்சுப் போட்டு இஞ்சைவந்து என்னோடை சண்டை இழுக்காதே"

"என்னடி பறையிறாய்...? நானும் பாத்துக் கொண்டுவாறன் வரவர எனக்கு மதிப்பு குறையுது. என்றை மதிப்பை வெளியிலை வந்து கேளடி..."

மைக்கல் வாய் தடுமாறி ஏதேதோ சம்பந்தமில்லாமல் பேசினான்.

"ஐயா... மகாராசா.. நீ திருந்தமாட்டாய். நீயும் உன்ரை எலச்சனும். பிள்ளயள் பசியோட வரப்போகுதுகள். அடுப்பும் சரியா எரிய மாட்டனென்கிது."

தன் இயலாமையை நினைத்து நொந்து கொண்டாள்.

அவ்வேளை, மூத்தவன் மரியசீலி புத்தகப் பையுடன் வந்தான். இம்முறை ஐந்தாமாண்டு புலமைப்பரீட்சைக்கு தோற்றவிருக்கிறவன். வகுப்பில் நல்ல கெட்டிக்காரி. பிலோமினா பிள்ளையளை பக்கத்திலுள்ள பள்ளியில்தான் சேர்த்திருக்கிறாள். அது ஆசீர்வாதப்பர் கோயி லோடை இருக்கிற பள்ளிக்கூடம். தனக்குக் கிடைத்திராத கல்வி பிள்ளையளுக்குச் சுவற வேண்டுமென்பதில் குறியாக இருப்பவள்.

"அம்மா சோதினைக்காசு கட்டவேணும். இண்டைக்குத்தான் கடைசிநாளாம். ரீச்சர் கலைச்சுப்போட்டா. எங்கையெண்டாலும் வேண்டித்தாங்கோ..."

நாண்டுகொண்டு நிண்டாள் மரியசீலி.

"நீயேன் காலமை சொல்லேல்லை."

எனக்கேட்டுவிட்டு, குந்தில் கையை ஊன்றி மெல்ல எழுந்துபோய் இறங்குப் பெட்டியைத் திறந்தாள். உடுப்புகளுக்கு அடியில் கையை விட்டுப் பார்த்தாள். அவள் வைத்த பணத்தைக் காணவில்லை. தான் வைத்ததை சரியாக உறுதிப்படுத்திக்கொண்டு

உடுப்புகளை வெளியே எடுத்து உதறிப் பார்த்தாள். சட்டென அவள் பார்வை மைக்கல்மீது திரும்பியது.

தான் ஆம்பிளை என்னவும் செய்வன் என்ற கர்வம் அவளில் வெளிப்பட்டது.

இவனை புருசன் என்கிற நம்பி வந்ததுக்கு, அப்பவே தூக்குமாட்டிச் செத்திருக்கலாம். அறுவான் பாக்கிற பார்வை... என முணு முணுத்துக்கொண்டு, அடுப்பில் வெந்துபோன சோற்றுப் பாணையை இறக்கி வைத்தாள்.

“பிலோமினா.. எனக்கும் பசிக்குதடி. என்ன கறி வைச்சனி.”

ஆம்பிளை மிடுக்குடன் கேட்டான்.

“ச்சீ... நீயெல்லாம் ஒரு மனிசனே. உனக்கு பெண்டில் பிள்ளையள் எதுக்கு...? உன்ரை உழைப்பைத்தான் குடிண்ணு முடிக்கிறாயெண்டு பாத்தால் என்னட்டையும் களவெடுக்கிறியே. நானும் வாயை வயித்தைக் கட்டி பிள்ளையளின்ரை படிப்புக் கெண்டு ஒழிச்ச வைக்கிறதையும் களவெடுக்கத் துணிஞ்சிட்டாய், கொஞ்சமெண்டாலும் அறிவிருக்கா உனக்கு...”

வெப்பிசாரத்தில் திட்டித்தீர்த்துவிட்டு அழுதாள்.

இடையில் அம்மாவின் கையைப்பிடித்த படி நச்சரித்துக்கொண்டிருந்தாள் மரியசீலி.

“சோதினைக் காசம்மா. நாளைக்கு சோதினை எழுதவேணும்”

பிலோமினா சிறிது யோசித்துவிட்டு,

“நானென்னடி செய்யிறது. அம்மா சொன்னதெண்டு தில்லையக்காட்டைக்கேள். எப்பிடையும் மனமிரங்கித் தருவா. கொண்டு போய் சோதினைக்காசைக் கட்டு”

றோட்டுக்கு எதிர்த்த வீட்டிலிருக்கிற தில்லையக்காதான் இட்டுமுட்டுக்கெல்லாம் அவளுக்கு உதவிறவள். இந்த அயலில் மனிச ரெண்டு மதித்துப் பழகுகின்ற ஒரே மனிசி. வளவுக்கை வேலைக்குக் கூப்பிட்டால் சாப் பாடும் தந்து ஐம்பது நூறைக் கொடுத்துவிடும். நல்லமணம் கொண்டவள்.

மைக்கல் திண்ணையில் மல்லாக்காக் கிடந்து கையைக்காலை நீட்டி உளை வெடுப்பதும், அவ்வப்போது தலையைத் தூக்கிப் பார்ப்பதுமாக இருந்தான். கடைவாயில் வீணீர் ஒழுமிக்கிடந்தது.

கல்விங்காட்டு மீன் சந்தையில் ஓரமாக இருந்து மீன் வெட்டுவதுதான் மைக்கலின் தொழில். கராராக நின்று ஐநூறு ஆயிர மெண்டு உழைப்பான். அதுவும் ஒழுங்கு முறையாக இல்லை. மனம் வைச்சால்தான்

போவான். சம்பாதிச்சதை கூடுவாரோடு கூடி, குடித்துவிட்டு வெறுங்கையோடு வீட்டுக்கு வருவான்.

சிலவேளைகளில் மீன் இறைச்சியெண்டு தனக்குப் பிடித்தைத கொண்டு வந்து பிலோமினாவிடம் கொடுப்பான். அதை வாய்க்கு ருசியாக எப்படி ஆக்கவேண்டுமென்ற பக்கு வத்தையும் கட்டளையாகப் பிறப்பிப்பான். அவன் குடித்துவிட்டு வரும்போது சொன்னபடி ஆக்கியிருக்கவேண்டும். பிசகிப் போனால் சண்டைதான். அவளை அடித்து நாராக்கிவிடுவான். இதம்பதமா ஆக்கிவைக்கிறதோடே சரி. பிலோமினாவும் பிள்ளைகளும் வயிராறச் சாப்பிட கொடுப்பினை இல்லாதவர்களாகிவிட்டார்கள்.

அந்தக் குடியிருப்பில் இருப்பவர்களும் அவள் மீது அனுதாபப்படுவார்கள். இவனோடே நீ எப்படிக்குடும்பம் நடத்தறாய்...? எனக் கேட்பார்கள். அவளுக்கு வெட்கமாக இருக்கும். அதனால், இப்ப வெளியே போவதை தவிர்த்தும் விட்டான்.

அப்படி தவறிப்போய் யாரும் கேட்டால், “என்ன செய்யிறது. நரகத்திலை மாட்டிக் கொண்டன். பிள்ளையளை விட்டிட்டு எங்கைபோறது. அதுவும் மூண்டும் பொம்பிளைப்பிள்ளையள். வெறிவந்தால் பிள்ளையளையும் பழுதாக்கிப்போடுவான். அப்பிடிக் கெட்டவன். அதுதான் பிள்ளையளுக்குப் பாதுகாப்பா இருக்கிறன்”

—எனத் தன் சோகக்கதையைக் கூறிக் கண்ணீர் வடிப்பாள்.

திண்ணையில் கிடந்து அரற்றியபடியிருந்தவன், திடீரென்று தலையைத் தூக்கிப் பார்த்துவிட்டு

“எங்கையடி உன்ரை செல்லங்கள். பெட்டைக்கழுதையள்...”

போதையில் உழறினான்.

“ச்சீ... நீயும் ஒரு அப்பனா..? பெத்தவன் பேசிற பேச்சா இது. பிள்ளைப் பாசமிருந்தா இப்பிடிக் கேப்பியே..”

பிலோமினா வேதனையில் சினந்துபோய் கூறினாள்.

“பெட்டையை வரிசையாப் பெத்துப் போட்டு என்னடி கதைக்கிறாய்...”

என ஏளனமாய்கூறிவிட்டு காறித்துப் பினான் மைக்கல்.

“ஏன்.. என்ரை பிள்ளையள்க்கென்ன குறைச்சல். ஆண்டவனையெண்டு நல்லாப் படிக்குதுகள். உன்ரை கெட்டகுணத்தாலை உன்னைக்கண்டால் ஓடி ஒழிக்குதுகள்...”

அவளது இரத்த நாளங்களில் தீ மூண்டது.
“என்னடி பரதேசிக் கழுதை. ஆம்பிளை யோடை வாய் குடுக்கிறியோடி...”

சுவரைப் பிடித்து எழுந்து நின்றவன், அவளின் தலைமுடியை எட்டிப்பிடித்தான்.

அவளுக்கு வலி தாங்கமுடியவில்லை. பலங்கொண்ட மட்டும் அவன் பிடியைத் தளர்த்தி அவனைத் தள்ளிவிட்டான்.

தடுமாறிப்போய் நிலத்தில் விழுந்தவன் மீண்டும் ஒருவாறு எழுந்து அவளை நோக்கி வந்தான்.

கலைந்துபோய்க்கிடந்த தலைமுடியை மறு படியும் பற்றி இழுத்தான். அவளது தலையைச் சுவரில் பலமாக மோதினான்.

வேதனையில் கலங்கிப்போனவன் சுதா கரித்துக்கொண்டு சுவரில் சாய்ந்தபடி நின்றான். பொறுமையிழந்தவன் ஆவேசம் மேலிட அவனைப் பலமாகத் தள்ளிவிட்டான்.

மைக்கல் நிலைதடுமாறிப்போய் படியில் மோதிச் சரிந்துவிழுந்தான். பிடரியில் அடி பட்டுவிட்டது. அவனோடு மல்லுக்கட்டியதில் அவளுக்கு மூச்சு வாங்கியது.

களைப்பில் உடல் நடுங்கியது. தலையைப் பிடித்தபடி சுவரில் சாய்ந்திருந்தான்.

பிலோமினாவின் அழகுரல்கேட்டு யாரும் ஓடி வரலவில்லை. அயலவர்களுக்கு இது பழகிப்போன விடயம். அடிக்கடி நடக்கும் சம்பவம். யாரும் எட்டிப்பார்க்கவில்லை.

சத்தம்கேட்டு தில்லையக்காதான் முதலில் ஓடி வந்தான்.

மைக்கல் குடிச்சா மனிசனா இருக்க மாட்டான். பாவம் அவள். பிள்ளைத்தாச்சி. நித்தமும் அவளை அடிச்சுக் கொல்லுறான். படாத இடத்திலை பட்டால் என்ன செய்யிறது..? என மனதுக்குள் சொல்லியபடி வந்தான்.

“என்னடி?... என்னடி?... என்ன நடந்தது...?” பதறியபடி கேட்டான்.

பிலோமினா அழுதுகொண்டிருந்தாள்.

“ஏனடா மைக்கல். இனியெண்டாலும் திருந்தி நடவன். அவள் பெறுமாதக் காறியை ஏன் அடிச்சுக்கொல்லுறாய்..?”

—எனக் கேட்டபடி அவனருகில் போய் குனிந்து பார்த்தான்.

கண்கள் செருகிப்போய் இமைக்காமல் மூச்சடங்கிக் கிடந்தவனை திடுக்கிட்டுப் பார்த்த தான். மறுவிநாடி, அதிர்ந்துபோய் தலையில் கைவைத்தாள் தில்லையக்கா.

பிலோமினா வாய் விட்டுக் கதறியழ முயன்றாள். குரல் மனதுக்குள் எழுந்து அவள் மனதுக்குள்ளேயே அடங்கிப்போனது.

பள்ளியைவிட்டு வந்த பிள்ளைகள் ஏதுமறியாது, அழுதுகொண்டிருந்த பிலோமினாவைக் கட்டியணைத்தனர்.

அஞ்சலி

அண்மையில் மறைந்த கலை இலக்கிய சமூக ஆர்வலர் கு. குமாரசுவாமி அன்போடும் பண்போடும் அனைவருடனும் பழகும் இயல்பு கொண்டவர். காரைநகர் கோவளத்தை பிறப்பிடமாக கொண்ட அவர் அனைத்து இலக்கியக்கூட்டங்களிலும் கலந்துகொள்வார். தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையின் நிகழ்வுகளிலும் கலந்து கொண்டு துணிவாக பயனுடைய கருத்துக்களைப் பகிர்ந்துகொள்வார்.

தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையும் தாயகம்

இதழும் அவருக்கு தமது அஞ்சலியைத்

தெரிவித்துக் கொள்கிறது

பொது நலமா? சுயநலமா?: சிவில் சமூகத்தை விளங்குதல்

எஸ். உதயகுரியன்

இன்றைய சூழலில் அரசியல், சமூகம், பொருளாதாரம், கலாசாரம், சூழலியல் தொடர்பான பல்வேறு பிரச்சினைகள் தீவிர மடைகின்றன. இவை தொடர்பாகப் பொது மக்களுக்குத் தெளிவூட்டி அவற்றை வெற்றி கொள்ளும் செயற்பாடுகளை முன்னெடுக்கு மாறு பின்வருமாறான 'மேசைப் போராளித்' தரப்புகள் ஆலோசனைகளை முன்வைக்கின்றன.

1. அரச சார்பற்ற நிறுவனங்கள்,
2. புத்திஜீவிகள்
3. உரித்தாளர்கள்
4. அழுத்தக் குழுக்கள்
5. சிவில் சமூகம்

இவ் விடயத்தில் "மேசைப் போராளிகள்" இரு வகையான போக்குகள் காணப்படுகின்றன. ஒன்று பிரச்சினைகளைத் தனித்தனியாக அடையாளங்கண்டு பொறுப்புகளைச் சுமத்துதல், மற்றது மேற்கூறிய அனைத்தையும் ஒன்றாக இணைத்து சிவில் சமூகம் எனக் குறிப்பிடுவதனிடம் அனைத்துப் பிரச்சினைகளையும் கையளித்தல்.

தமக்குள்ள பொறுப்புகளை அறிவுப்பூர்வமாக விளங்காத இத்தகையவர்களே மேற்கூறிய பிரச்சினைகள் உக்கிரமடையக் காரணமாகவும் அமைகின்றனர் எனலாம். இதன் பாதகமான அம்சங்களில் ஒன்று இத்தகையோரின் தொகை நாளுக்கு நாள் அதிகரிப்பதாகும். எழுத்தாளர்கள், அரசியல்வாதிகள், உயர்கல்வி கற்றவர்கள், செயற்றிட்டங்களை வகுப்பவர்

கள், ஆசிரியர்கள், ஊடகவியலாளர்கள், அரசாங்கத்தில் உயர் பதவி வகிப்பவர்கள் உட்படப் பலரும் பிரச்சினைகளிலிருந்து விலகி 'நடுநிலையில்' நிற்பதாக கூறிப், பொறுப்பற்ற செயல்களில் ஈடுபடுகின்றனர்.

சிவில் சமூகம் என்ற கருத்து, காலத்துக்குக் காலம் வெவ்வேறு பொருள்களில் விளங்கப் பட்டுள்ளது. அது பற்றிய கருத்துகளை முன் வைப்பதோடு இன்றைய உலகமய, தனியார் மய, பல்தேசிய கம்பனிகளின் இலாப வேட்டை நிகழ்ச்சி நிரலுக்குள் அகப்பட்டு சிவில் சமூகம் நீர்த்தன்மையாகி உயிருக்குப் போராடும் நிலையை குறிப்பாக விளக்குவதே இக் கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

சிவில் சமூகம்

சிவில் சமூகமென்ற விடயம் தெளிவில்லாத கருத்தாக அமைவதைச் சகலரும் ஏற்கின்றனர். காலத்துடன் மாறும் அரசியல் பொருளாதார நிலைமைகளுக்கேற்ப அது பொருள் கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

சோக்ரடீஸ் காலத்தில், உண்மையை மூடி மறைக்காது வெளிப்படுத்துபவர்களை, நர மாமிசம் உண்பதற்கு எதிராக இருப்பவர்களை, அரசியல் அடிப்படையில் ஒன்றிணைவோர் எனவும் சுதந்திரமாக செயற்படும் ஆற்றலுள்ளவர்களாகவும் பொது மரபுகள், நம்பிக்கைகளை உருவாக்குபவர்களாகவும் அரசியல் பங்குதாரர்களாகவும் (Political Part—nership) செயற்படுபவர்கள் என அக் காலத்தில் விளங்கப்பட்டது. நல்வாழ்வுக்காகச்

செயற்படுபவர்கள் சிவில் வாழ்வுக்கான பிரசைகளாக அடையாளங் காணப்பட்டனர். “உயர்ந்த ஞானம், பொது நலனுக்காகச் செயற்படல், சிறந்த ஊக்கம், நீதிக்காக அர்ப்பணிப்புடன் செயலாற்றுவோர்” பொது வாழ்வுக்காகச் செயற்படுவோர் (சிவில் சமூகம்) என பிளேட்டோ குறிப்பிட்டார். சீசர், பண்டிமிக்க அரசியல் சமூகமாக அதனைக் குறிப்பிட்டார், சமூகம் உயிர்ப்பாக செயற்படும் போது நீதியை நிலைநாட்டும் பொருட்டு இத்தகைய சிவில் சமூகம் உருவாகிச் செயற்படும் என்பது அவரது கருத்தாக இருந்தது.

16ம் நூற்றாண்டில் சிவில் சமூகம் பற்றிய கருத்துகள் மேலும் விரிந்தன. ஹோன். போடின், குடும்பமும் அதில் நடக்கும் கலந்துரையாடல் களும், பல குடும்பங்கள் சேர்வதால் உருவாகும் சமூகம் குறித்த நாட்டின் அரசியல் தன்மையை மீளமைக்கச் செயற்படும்போது, சிவில் சமூகமாக விருத்தியடைகின்றது என்றார். கூட்டாகப் பங்கேற்றல், பரஸ்பர நலனுக்காக செயற்படல், பிரசைகளுக்கிடையிலான தொடர்பு, பொது நலனில் அக்கறை, சமூக உணர்வு போன்றன சிவில் சமூகம் பலம் பெறுதற்கான அடிப்படைகளைத் தோற்றுவிக்கின்றன எனக் குறிப்பிட்டார். அந்த காலகட்டத்தில் நிலவிய மன்னராட்சி சர்வாதிகாரம் அடக்குமுறைகள் போன்றனவற்றுக்கு எதிராக செயற்பட வேண்டிய தேவையை இது எடுத்துக்காட்டியது.

உள்நாட்டுக் குழப்பங்களும் அமைதியின்மையும் அடக்குமுறைகளும் கடமீறியிருந்த பிரித்தானியாவில் வாழ்ந்த ஹொப்ஸ், தோமஸ் லொக் ஆகியோர் ஒப்பந்தத்தின் அடிப்படையிலேயே அரசு தோன்றியது எனத் தமது ‘சமூக ஒப்பந்தக் கொள்கை’யில் எடுத்துக்காட்டினர். அரசு தோன்று முன், மக்களின் வாழ்வு எவ்வாறு இருந்தது என்பதில் கருத்து வேறுபாடு இருந்தலும் மக்களே ஒப்பந்த அடிப்படையில் அரசை உருவாக்கினர் என்ற கருத்தை இருவரும் மறுக்கவில்லை. ஹொப்ஸ் சட்டம், ஒழுங்கு, நிருவாக அதிகாரம் ஆகியன பற்றி அக்கறை கொண்டிருந்தார். ஆனால், லொக் சட்டமும் நிருவாகமும் தனித்தனியாகப் பிரிந்திருக்க வேண்டும் என வலியுறுத்தினார். சமூக உரிமைகளைப் பாதுகாக்க இது அவசியம் என்பது அக் காலச் சமூகத்தின் கோரிக்கையாகவும் இருந்தது.

தனி மனிதர்கள் ஒன்றுசேர்ந்து அமைப்பு களை உருவாக்கவும் அவ்வமைப்பு மிகச் சரியானத் தெரிவை நோக்கிப் பயணிக்கவும் வேண்டும் என்பதுடன் அரசும் சிவில் சமூகமும் இணைந்து செயலாற்றுவதன் மூலமே இரண்டும் உயிர் வாழலாம் என்பது லொக்கின் கருத்தாயிருந்தது.

மனிதர் தமது எதிர்காலத்தைத் தாமே தீர்மானிக்க வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்திய மொண்டெஸ்கியூ, “அரசியலற்ற சமூகமும் சமூகமற்ற அரசும்” என்பதை அறிமுகஞ் செய்தார். அரசாங்கம் தனது சட்டங்கள் மூலம் மனித நடத்தையைக் கட்டுப்படுத்த முனைகையிற் சிவில் சமூகம் சட்ட வலிமையற்ற மரபுகள் சார்ந்த கட்டுப்பாடுகளை உருவாக்குகின்றது. எனவே அரசின் சட்டத்துறை, நீதி, நிருவாகம் ஆகியவற்றிடையே தெளிவான அதிகார வேறாக்கம் இருக்க வேண்டும் எனக் கூறிய அவர். சமூகம் அரசியற் சமூகமாக வளர்வதன் மூலமே பொது மக்கள் நலன் சார்ந்த அரசாங்கத்தை உருவாக்க முடியும் என்றார்.

பிரெஞ்சுப் புரட்சிக்கு வித்திட்ட அறிஞர்களுள் ஒருவரான ரூசோ சுதந்திரம், சமத்துவம், சகோதரத்துவம் ஆகிய அடிப்படைகளை முன்வைத்தார். சிவில் சமூகம் பொது விருப்பு, பொது நலனின் அடிப்படையில் தோன்றுகின்றது என்றும் அது தனது பலத்தின் மூலம் ‘பொது வேட்கையை’ உருவாக்கிச் செயற்படுகிறது எனவும் பொது வேட்கையின் அடிப்படையிலேயே அரசாங்கம் நிலைக்க முடியும் என வலியுறுத்தினார்.

டேவிட் ஹியூம், அடம் ஸ்மித் போன்றோர் சிவில் சமூகத்தை அரசிற்கு வெளியே இயங்கும் ஒன்றாகவும் ஆக்கபூர்வமான தொடர்புகளை உருவாக்கிப் பலம் பெறும் அமைப்பாகவும் அடையாளங் காட்டினர். மக்கள் தாம் ஏன் ஒன்றாக இணைய வேண்டும் என்பதை அறிவுபூர்வமாகச் சிந்தித்துச் செயலாற்றுவதனால் அது வளர்ந்த மீள் ஒழுங்கமைப்பாக விருத்தியடைகின்றது எனவும் சமூகப் பொருளாதார மேம்பாடு இதன் அடிப்படையில் விளைகின்றது எனவும் சுட்டிக்காட்டினர்.

சர்வதேச ரீதியாக ஏற்கப்படும் சமூக ஒழுங்குகளின் அடிப்படையில் இயங்கும் ஆற்றலுள்ள அமைப்பாக சிவில் சமூகத்தை அடையாளப்படுத்திய இம்மனுவேல் கான்ட் சமூக நீதி, உரிமைகளைப் பாதுகாத்தல் ஆகி

யன சார்ந்த நோக்கங்களே சிவில் சமூக வலிமைக்குக் காரணமாக அமைகின்றது என்றார்.

தனியாளின் சுதந்திரத்துக்கும் தனிச் சொத்துரிமைக்கும் முன்னுரிமையளித்த ஹெகல் (Hegel) சிவில் சமூகம் தவறின்றிச் செயற்படுவதற்கான வழிகாட்டலை அரசாங்கமே வழங்க வேண்டும் எனவும் அதன் மூலமே சமூகம் சிறப்பாகச் செயற்பட முடியும் எனவும் சுட்டிக்காட்டினார். மேலும் சிவில் சமூகம், அரசியல் சமூகம் என்ற வகைப்பாட்டினையும் அவர் முன்வைத்தார்.

ஜனநாயகம் எனும் கோட்பாடு வலுப்பெறத் தொடங்கியபோது பொதுசன அபிப்பிராயம் என்பது வலுவான ஒரு சக்தியாகக் காட்டப்பட்டது. அரசியல் அறிவுள்ள சமூகத்தில் பொது அபிப்பிராயம் என்பது சிவில் சமூகத்தின் இயங்கு சக்தியாவதோடு அடக்கு முறைக்கெதிரான மன வலிமையையும் உருவாக்குகின்றது என உறுதி செய்யப்பட்டது.

அரசியல், பொருளாதாரம், தத்துவம் ஆகியவற்றை முன்வைத்த கார்ல் மார்க்ஸ் பொருளாதாரத் தளத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு சிவில் சமூகத்தை அடையாளங் காட்டினார். சிவில் சமூகம் என்பது முதலாளிய சமூகத்தில் 'முதலாளியக் குணாம்சங்களைக்' கொண்ட ஒரு அமைப்பாகச் செயற்படுகின்றது எனவும் அது அதிகாரம் மிக்க அரசாங்கத்தைப் பாதுகாக்கும் நோக்குடன் செயற்படும் எனவும் சுட்டிக்காட்டினார். பொது நன்மைக்காக வன்றித் தனிப்பட்டோர் நலனை அடிப்படையாகக் கொண்ட அமைப்பாக ஒதுங்கியிருந்து செயற்படும் ஒன்றாகவும் மார்க்ஸ் சிவில் சமூகத்தை அடையாளங் காட்டினார்.

மார்க்சின் கருத்துகளை ஏற்கும் புகழ்பெற்ற அறிஞர் அந்தோனியோ கிராம்சி அரசின் மேல் கட்டுமானம் வர்க்க அடிப்படையைக் கொண்டது எனவும் அதன் செயற்பாடுகளே சிவில் சமூகம் தோன்றக் காரணமாகின்றன எனவும் குறிப்பிட்டார். அத்துடன் அரசியலறிவு, பண்பாடு, சுய ஒழுங்கு, சுதந்திரம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் அது தோற்றம் பெறுகின்றது எனவும் அரசின் பிரதான பொறுப்பு சிவில் சமூகத்தை ஆக்கபூர்வமானதாக வளர்ப்பதாகும் என்றார். அரசியல் பண்பாட்டின் அடிப்படையில் விருத்தியடைந்த சமூகத்திற் பொருளாதார நெருக்கடி ஏற்படும் போது அதற்கெதிராகப் போராடும் சிவில் சமூகம் சுரண்டலைப் பாதுகாக்கும்

நோக்குடனேயே செயற்படும் என்ற கிராம்சி, அரசின் அமைப்பு (மேல் கட்டுமானம்) முதலாளித்துவம் சார்ந்து இருப்பதும் அதற்குரிய சிந்தனைகள் பல்வேறு வடிவுகளிலும் சமூகத்தில் பதிவுறுவதுமே அதன் காரணம் என விளக்கினார்.

தற்காலச் சமூக அமைப்பில் சர்வதேச சிவில் சமூக அமைப்புகள் செயற்படுவதை ஃபிளெமிங் (2000) போன்றோர் சுட்டிக் காட்டுகின்றனர். புதிய சமூக அமைப்புகளாக (New Social Movement) அவை அடையாளப் படுகின்றன. பொது நோக்கங்களைக் கொண்ட சிவில் சமூகங்கள் நாடுகளின் எல்லைகளைக் கடந்து செயற்படுகின்றமையும் பிரதேச அரசாங்கங்களின் நலன்களையும் சர்வதேச நலன்களையும் இவ்வமைப்புகள் கருத்தில் கொள்கின்றன. மனித உரிமைகள் மீறல், போர்க் குற்றங்கள், சிறுவர்கட்கும் பெண்களுக்குமெதிரான வன்முறை, வறுமை, இன அழிப்பு, ஊடகவியலாளர்களுக்கெதிரான நடவடிக்கைகள் போன்றவை பற்றி அவை குரல் எழுப்புகின்றன. பல சந்தர்ப்பங்களில் அவை தாராளவாதச் சிந்தனையின் அடிப்படையில் அமைவதால் அவற்றுக் கெதிராகப் பல விமர்சனங்களும் முன்வைக்கப்படுகின்றன.

ஏகாதிபத்திய நாடுகளிலிருந்து பெருமளவு நிதி பெறும் சிவில் அமைப்புகள், உதாரணமாக அரசு சார்பற்ற நிறுவனங்கள், நிதி வழங்கும் நாடுகளினதோ அமைப்புகளினதோ நலன்சார்ந்தே செயற்பாடுகளை முன்னெடுக்கின்றன. பல்வேறு நாடுகளில் நிகழும் அடக்கு முறைக்குத் தீர்வாக நிதி வழங்கும் அமைப்புகள் மூலம் "மாயத் தோட்டாக்கள்" (Magic Bullets) வழங்கப்படுகின்றன. அவை யாரையும் தாக்குவதில்லை. எதிர்ப்புக் கூட்டங்கள், கருத்தரங்குகள், வெளியீடுகள், மாநாடுகள், கலை நிகழ்ச்சிகள் என்ற வகைகளுள் முடங்கும் இத்தகைய அமைப்புகளின் நடவடிக்கைகள் பிரச்சினையின் காரணங்களைத் தேடுவதில்லை; தெரிந்தாலும் வெளிப்படுத்துவதில்லை. ஆழமான வெட்டுக் காயங்கட்கு மீண்டும் மீண்டும் ஒத்தடம் போடுவதாகவே அவை அமைகின்றன. வெட்டுபவர் யார், வெட்டற்கான காரணங்கள், காயத்தின் கடுமை என்பன பற்றிச் சிந்தக்க இடமளிக்கப்படுவதில்லை.

உலகமயமாதல், தனியார்மயம், வளச் சுரண்டல், இராணுவத் தலையீடுகள், புலனாய்வு போன்றவற்றால் சிவில் சமூகச் செயற்பாடுகள் மேலும் நீர்த்துப் போயுள்ளன.

நாடுகளின் பொருளாதாரம்,

1. அரசு துறை (வருமானத்தை தேடுதல், கடன்களைப் பெறல், பொதுத் துறைகளை தனியார் மயப்படுத்தல், மீள வழங்குதல் (redistribution))
2. தனியார் துறை (முழுமையான இலாப நோக்கம், கட்டற்ற வளச்சுரண்டல்)
3. சமூகம் (சுய உதவியில் தங்கியிருத்தல்)

என்பதாக அமைந்துள்ளமையைப் பலரும் எடுத்துக்காட்டியுள்ளனர்.

இத்தகைய நிலமைகளைப் பாதுகாக்கும் வகையிலேயே கல்வி மற்றும் ஊடகச் செயற்பாடுகள் முன்னெடுக்கப்படுகின்றன. குடும்பம், சமூகம், சிவில் உரிமைகளைப் பற்றி சிந்திப்பதற்கோ செயற்படுவதற்கோ 'மூளைச் சலவைக் குட்டட்ட' தனியார் தயாராக இல்லை. மேலும், இன-மத முரண்பாடுகள், மானிய முறை, சமூகத்தின் தொடர்ச்சியாக வரும் சாதிப் பிளவுகள், ஆண்-பெண் வேறுபாடுகள், வானத்திலுள்ள கற்பனை உலகு தொடர்பான பற்றிய நம்பிக்கைகள் போன்றனவும் சிவில் சமூகம் உயிர்ப்புடன் செயற்படுவதை வரையறுக்கின்றன. அவை 'மாய வித்தையாகச்' சுருங்குவதற்குப் பல காரணங்களைக் காட்ட முடியும்.

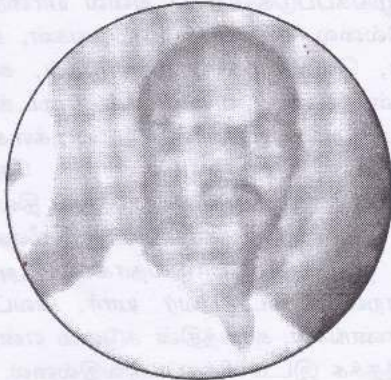
அரசு சிவில் சமூகத்தை உருவாக்குகிறதா, அல்லது சிவில் சமூகம் அரசினை உருவாக்குகிறதா என்ற வினாக்கட்கான விடை,

நாடுகளின் அரசியல், பொருளாதாரம், அயற் கொள்கை போன்றவற்றாலும் சர்வதேச அமைப்புகளின் செல்வாக்கினாலும் தீர்மானிக்கப்படுகின்றன. தனி மனிதர்கள் சிவில் சமூகமாகச் செயற்பட அவர்களின் வர்க்க சிந்தனை, தத்துவ அறிவு, பொதுநலனிற்கு காட்டும் ஆர்வம், அர்ப்பணிப்பு போன்ற காரணிகள் அடிப்படையாக அமையும் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

பின்- நவீனத்துவ சிந்தனையின் அடிப்படையில் இயங்கும் சமூகம் நெருக்கடிக்குட்பட்ட முதலாளியச் சீரழிவுச் சூழலாற் பல்வேறு கூறுகளாகப் பிரிந்துப் போய் உள்ளது. ஒருமைப்பாடு, பொது நலன், பரஸ்பர கருத்துப்பரிமாற்றம் போன்றனவற்றுக்கு 'நேரம் இல்லாத' நிலையைத் தோற்றுவித்துள்ளன. சிறப்பான எதிர்காலம் குறித்த நம்பிக்கையின்மை, விரக்தி, தனிமை நாட்டம் போன்றன தீவிரமடைந்த நிலையில் தனியார், குடும்பங்கள், சமூகம் ஆகியன சிதைந்து வருகின்றன. இத்தகைய சூழலில் ஆரோக்கியமான சிவில் சமூகத்தை உருவாக்க வேண்டிய பொறுப்பு சமூக நலன், ஐக்கியம், பொதுநலன் போன்றனவற்றில் அக்கறையுள்ள பொதுவுடைமைச் செயற்பாட்டாளர்களின் தோள்களிலே சுமத்தப்படுகின்றது.

அஞ்சலி

பொன்னர் தியாகராஜா (தியாகு)

அண்மையில் காலமான சங்கானை நிச்சாமத்தை சேர்ந்த பொன்னர் தியாகராஜா (ஆசிரியர்) கேம்பிரிஜ் தனியார் கல்வி நிலையம் மூலம் மாணவர் கல்வி வளர்ச்சிக்கு பங்காற்றினார். சமூக வீட்டுநாடு நோக்கில் கட்டுரைகளையும் குறிப்புகளையும் எழுதியதுடன் சமூக வீட்டுநாடு படிப்பு வட்டத்தினை விரிவு படுத்தும் நோக்கில் சங்கானையில் அதன் திகழ்வனை நடாத்துவதற்கு தமது கல்விநிலையத்தில் ஏற்பாடு செய்து கொடுத்தவர். தாயகம் இதழின் நீண்ட கால வாசகராக திகழ்ந்த அவருக்கு தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையும் தாயகம் இதழும் தமது அஞ்சலியைத் தெரிவித்துக்கொள்கின்றது.

மண் வீடு

க. சிவகரன்

ஒரு புதுவித வியாபாரத்தை இங்கிருந்து நடாத்தும் எனது திட்டத்தை மறைத்து வைத்துக் கொண்டு, எனது நடிப்பை வேறு விதமாக திருப்பி விட்டிருந்தேன்.

எனது தாய்நாட்டில் அந்தக் காலத்தில் இருந்த பண்பாட்டை, கட்டடக் கலையை, உணவுமுறையை மீளவும் படைக்கவேண்டும். எமது பண்பாடு, பாரம்பரியம் மீளவும் பேணப்படவேண்டும். அந்தப் பழைய உலகம் மீளவும் படைக்கப்பட வேண்டும். இவைதான் எமது நாகரிகம், கலாசாரம் எனப் பறைசாற்ற வேண்டும் என நான் இங்கிருப்பவர்களிடம் கூறும் பொழுது பலரும் சிரித்தார்கள். உனக்கு விசர் என்று கூறினார்கள். ஆனால் அதில் ஒருநாள் அல்லது இரண்டுநாள் மட்டும் தங்கி இருந்து வருவதற்கு பலரும் சம்மதம் கூறினார்கள். அப்படிக்கணக்குப் போட்டு ஆக்களை அனுப்பிவைத்து அங்கே உல்லாசப் பயணத்துறையை மேம்பாடு செய்து கொஞ்சம் பணம் பார்க்க வேண்டும் என்ற எனது கனவு படிப்படியாக நிறைவேறிக் கொண்டிருக்கின்றது.

எனது தம்பி மட்டும் தான் தாய்நாட்டில் இருக்கின்றான். மற்ற ஒன்பதுபேரும் ஆளுக் கொரு நாட்டில் நாங்கள் இருக்கின்றோம். எங்களுடைய குடுப்பத்தையே வைத்து மிகப் பெரிய வியாபாரத்தை நடாத்த முடியும் என்ற என்னுடைய இரகசியத் திட்டத்தை நான் வைத்திருக்கின்றேன்.

என்னுடைய கனவு இல்லத்தை, அந்த மண்வீட்டை மீளவும் கட்டிவிடவேண்டும் என்ற என்னுடைய இலச்சியம் நிறைவேறியிருக்க வேண்டும். எனது தம்பி தாய்நாட்டில் இருந்து எனது இலச்சியத்தை நிறைவேற்ற அயராது உழைக்கின்றான் என்ற நம்பிக்கையுடன் நான் இங்கிருப்பவர்களுக்கு கதையளக்கத் தொடங்கியநாள்முதல் கேலியும், கிண்டலும், நக்கலும், சிலருக்குப் பொறாமையும் என எனது பொழுதுகள் கழிந்தன. எங்கள் குடும்பத்திற் பத்துப் பேரும் பிறந்து வளர்ந்த அந்த ஆல்யத்தை மீளவும் கட்டி அதற்கு ஒரு கும்பாவிஷேசம் செய்து குடியேற்றவிழா நடாத்தி காவலுக்கு ஒருவனை வைத்துவிட்டு, விடுமுறையாக ஊர் சென்று அதிலே குடியிருந்து கும்மாளமிட வேண்டும் என்ற என்னுடைய கனவில் ஒரு கபட நாடகம் இருக்கின்ற விடயம் மிகவும் இரகசியமாக என்னாற் பேணப்படுகின்றது. ஒரு தனிப்பட்ட விளம்பரத்தைப் போட்டு மண்வீட்டின் படத்தையும் காட்சிகளையும் அங்கே அப்பம், பிட்டு, தோசை, கூழ், கஞ்சி, கருவாட்டுக் குழம்பு, வரகு, சாமி. குரக்கன், புழுக்கொடியல் என்றெல்லாம் விளம்பரம் போட்டு, தாய்நாட்டில்

என்னுடைய தம்பி. மிகவும் நல்லவன். அவன் இராமனுக்கு வாய்த்த இலக்குமணன் போல அல்ல, இராவணனுக்கு வாய்த்த விபீடணன் போன்றவன். கண்ணை மூடிக் கொண்டு இராமா, இராமா என்று என் பின்னே வரமாட்டான். சிறுவயது முதலே அவன் தர்மம் நியாயம் என்று பேசுவான். அவனை வைத்துக்கொண்டு வாலி வதையோ அல்லது சூர்ப்பனகையின் மூக்கறுப்போ செய்ய முடியாது. அவனை அவனுடைய வழியிந்தான் கையாள வேண்டும் எல்லோரும் வெளிநாடு ஓடிவர. அவன்மட்டும் மண் வீட்டின் மூலையிலே குந்தியிருந்து எங்களுக்காக இரவுபகலாய் அழுதுகொண்டேயிருந் தவன். அம்மாவையும், அப்பாவையும் விட்டு விட்டு வரமாட்டேன் என்று அடம்பிடித் தவன். பெரிய பாசக் காரன். தன்னுடைய பாசத்தால் பல்வேறுபட்ட துன்பங்களையும் சோதனைகள், சோதனைச் சாவடிகள், சாவுக்கும் வாழ்விற்கும் இடையேயான போராட்டம். ஊர்விட்டு, இடம்பெயர்ந்து ஓடி, அலைந்து உலைந்து உயிரைமட்டும் பேணிய பாவம் அவன். அப்பாவையும் அம்மாவையும் தோளிற்சுமந்து கடலையில் எரித்து மண்ணையும் மக்களையும் நேசித்து இன்றுமட்டும் தாய்நாட்டில் வாழும் மிகப் பெரிய தியாகி. அந்தத் தியாகியிடம் இந்த வியாபாரத் திட்டம் செல்லுபடியாகாது என்பது எனக்குத் தெரியும். எனவேதான் அவனுக்கு நான் அவனுடைய பாணியில் போய் வழிக்குக் கொண்டுவர அரும் பாடுபட்டேன்.

அவனுடைய பலவீனம் பாசம் தான். அவனுக்குப் பாசமாகப் பல கடிதம் எழுதினேன். மண்வீட்டின் கனவுகளை மீளமீள அவனுக்கு எழுதினேன்.

ஊரில் இருந்த எங்களுடைய மண்வீடு ஒரு கமாரான வீடுதான். அதற்குத் தலைவாசல் கிடையாது. பெரிய அகன்ற பாரமான கதவு ஒன்றுதான் இருந்தது. ஆனால் எனது புதிய திட்டப்படி அகலமான மண்சுவர். சற்று பெரிய சாரளம். முன்னே தலைவாசல். மேலே பனையோலை வேய்ச்சல். அருகே பெரிய மாட்டு வண்டிற் கொட்டகை. அங்கே மாட்டு வண்டில் உல்லாசப் பயணிகளை ஏற்றிச் செல்வதற்கு வசதியாக என்பதை மறைத்து

முன்பு இல்லாத, பொல்லாத வசதிகளையும் போட்டு திட்டத்தை அனுப்பினேன். தம்பி பழைய கனவுதான் கொஞ்சம் பெரிதாக இருந்தால் என்ன என. நான் படம் போட்டுக் காட்டினேன். எனது வலையில் அவனைச் சிக்க வைக்க முடியாமற்போக, அப்புவும் அம்மாவும் வாழ்ந்த அந்த வீட்டில் ஒருமுறை உறங்க வேண்டுமடா என அவனுடைய உணர்வைத் தட்டியெழுப்பி சம்மதம் பெற்றுவிட்ட எனது சாமர்த்தியம் இன்று நிறைவேறும் கட்டத்தில் உள்ளது.

மாட்டு வண்டில் ஒன்றும் இப்போ ஊரில் கிடையாது. மாட்டுவண்டில் ஓட்டக்கூடியவன் நான் ஒருவன் மட்டுந்தான் ஊரில் உள்ளேன். பெரிய வடக்கன் மாடோ. ஒரு வண்டிற் சில்லுத்தானோ மருந்திற்கும் கிடையாது என்றான். நான் விடுவேனா வேறு வழிகளில் புலனாய்வு செய்து ஒரு முகவரியை கொடுத்து பழைய மாட்டு வண்டில் ஒன்றை விலைபேசி முடிக்க ஏற்பாடு செய்தேன். அவன் அதை வாங்கியிருப்பான்.

அந்தக் காலத்தில் எங்கள் ஊர் எப்படி இருந்தது என்று உங்களுக்கும் ஒருமுறை ஞாபகமூட்ட விரும்புகிறேன் என எனக்குப் பின் வந்தவர்களிடம் நான் பேசியது உண்டு. அப்போது ஊரில் எல்லாம் மண்வீடுகள்தான். ஒன்று இரண்டுதான் கல்வீடுகள். மணல் வீதிகளும் மண்வீடுகளும் மாட்டு வண்டிகளும் பஞ்சமும் பசியும் காணப்பட்ட நாட்டில் மெல்லமெல்ல சண்டை வந்தது. எங்களைப் போன்றவர்கள் மேல்நாட்டிற்கு ஓடிவர. அங்கே, இருந்தவர்கள் அடிவாங்கி உதைவாங்கி அழுது குழறி எப்படியோ வாழ்ந்து கொண்டதான் இருக்கின்றார்கள்.

எங்களைப் போன்ற கமாரான மண் வீட்டில் வாழ்ந்தவர்கள் காலம் காலமாக எப்படி கஷ்டப்பட்டார்கள் என்று எனக்குத் தெரியும். அப்படியாயின் கூலி வேலைசெய்து நாளாந் தம் வாழ்வு ஓட்டியவர்கள் எப்படி வாழ்ந் திருப்பார்கள் என்று யோசித்துப் பாக்க வேண்டும். நல்ல வேளை நாங்கள் வெளிநாடு வரவில்லையென்றால் எங்கள் கதை அதோ கதிதான் அந்த மண்வீட்டில்தான் காலா காலமாக கிடந்திருக்கவேண்டும். என்னுடைய வியாபாரத் திட்டத்தை விட்டால் அந்த

மண்வீட்டை நான் வெறுக்கின்றேன். முன் விறாந்தையிலே தொங்கிய ஏணையிலே நாங்கள் பத்துப் பேரும் அந்தப் பழைய அம்மாவின் சேலையிலே ஆடியிருப்போம். எனக்கு இப்பவும் எனது தம்பிமாறும் தங்கைகளும் அடித்த மூத்திரமணம் வயிற்றைக்குமட்டும். உள்ளே மண்வீட்டின் அறையைத் திறந்தால் ஓரே இருட்டு சாரைப்பாம்பு எப்பொழுதும் பணையோலை வரிச்சுகளுக்குள் நெளியும். அம்மா குசினியை மெழுகி மெழுகியே குனிந்து போனார். பாவம் அம்மா, மண் வீட்டை மொழுகுவது என்பது சாதாரண மான விடயம் கிடையாது. மழைக்காலத்தில் வேய்ச்சல் தப்பிய காலங்களில் அம்மாவின் உடற் சூட்டில் நாங்கள் ஒட்டிக்கொண்டு நடுங்கிக் கொண்டிருப்போம். அப்படிப்பட மண் வீட்டை மீளவும் கட்டவேண்டும் என்பது ஏன்? எல்லாம் பணம் பார்க்க ஒரு புதுவழி என்ற விடயம் மட்டுமே. இத்திட்டம் என்னால் இரகசியமாகப் பேணப்படுகின்றது.

எனது நண்பன் வெள்ளையிடம் எனது திட்டம் பற்றிக் கூறிய பொழுது அவன் வியந்தான். இப்படியான வீடுகள் ஆபிரிக்காவில் இப்பொழுதும் இருப்பதாக கூறினான். அங்கே உல்லாசப் பயணத்துறையில் அவற்றை வைத்துச் சம்பாதிப்பதாயும் கூறினான். எமது மக்கள் மட்டுமல்ல எமது நாட்டில் நாம் வாழ்ந்த பழைய வாழ்வும் காணாமற் போய் விட்டதாக அவனுக்கு நான் பாசாங்கு பண்ணினேன். முப்பது வருட யுத்தம் இடப் பெயர்வு எல்லாம் வந்து பழைய மண் வீடுகளையும் கழுவிவிட்டதாக அவனிடம் கூறினேன்.

எங்களுடைய பழைய மண்வீடு ஒரு மண்மேடாய் மட்டும் கிடப்பதாகவும் அதை அந்தக் காணியை கைவிட்டதாயும் தம்பி கூறினான். அவன் தன்னுடைய மனைவியின் சீதன வீட்டிற் குடியிருந்தான். எனது அடுத்த திட்டம் அந்த மண் வீட்டைக் கட்டி மீண்டும் உயிர் கொடுத்து அந்தக் காணியையும் எனது பெயரில் அபகரித்து எனது வியாபாரத்தை நடாத்துவது தான். மண் வீட்டுத்திட்டம் போட்டு பணமும் அனுப்பிய பின்பு தம்பியிடம் இருந்து பதில் எதுவும் வரவில்லை. கடந்த ஒருவருடமாக அவனுடைய 'போன்' வேலை

செய்யவில்லை. ஆனால் என்னுடைய திட்டத்தை மட்டும் அவன் நிறைவேற்றியிருப்பான் என்ற நம்பிக்கையிற்றான் நான் எனது மனைவி பிள்ளைகளையும் அழைத்துக் கொண்டு யாழ்ப்பாணம் வந்தேன்.

வந்த நான் நேரே எனது மண்வீட்டைப் பார்ப்பதற்கு ஊரில் உள்ள வளவிற்குப் போனேன். எனது மனைவியும் பிள்ளைகளும் என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தனர். உங்கள் தம்பி உங்களை ஏமாற்றிவிட்டார் எனவும் அவன் உங்கள் பணத்தை மோசடி பண்ணிவிட்டான் எனவும் அவர்கள் திட்டினர்.

எனது தம்பி மேல் எனக்குக் கடுங்கோபம் வந்தது. எனது கைகள் நடுங்கத் தொடங்கின. கால் நிலத்தில் நிற்காது தடுமாறியது. துரோகி, துரோகி என்று கத்தினேன். ஊர் நாய்கள் எனது சத்தம் கேட்டுக்குரைத்தன. என்னை யாரும் அடையாளம் காணவில்லை என்பதனால் யாரும் என்னிடம் பேசவில்லை. நான் பலத்த சத்தமிட்டபடி வாகனத்தின் கதவை படாரென அடித்துமுடி அந்தத் துரோகியின் வீட்டை நோக்கி போகும்படி கூறினேன். எனது மனைவியும் பிள்ளைகளும் என்னைச் சமாதானப்படுத்த முடியாமல் அழத்தொடங்கிவிட்டனர்.

தம்பியின் வீட்டை அடைந்தபொழுது அவன் வீட்டில் இல்லை. அவன் மனைவி மட்டும் வந்தாள். அவர் வயலுக்கு உரம் போடப் போய்விட்டார் என்றாள். ஓடிவிட்டானா? துரோகி, எங்கே என்னுடைய வீட்டை அவன் என்ன செய்தான். காசுப்பேய். பாதகன். துரோகி. பரதேசி என்று கத்தினேன். அவன் மனைவி சிரித்தாள்.

அத்தான் உங்கள் வீடு ஒன்றும் களவு போகவில்லை. அருகில்தான் உள்ளது. அவர் வயலுக்குத்தான் போனவர் நீங்கள் வாருங்கள் என்றாள். கையிற் திறப்புடன் அவள் வந்தாள். அயலில் உள்ள சிறிய வளவில் அழகிய நவீனபாணியில் ஒரு சிறிய வசிப்பிடத்தைக் காட்டி. கதவைத்திறந்து உள்ளே சென்றாள். குளிர்காற்று சில்லென்று வந்தது. மாபிள் தரைகள் காலைக் குளிர்வித்தன. நீங்கள் பழைய கனவில் உள்ளீர்கள் அத்தான். அவர் உங்களை ஏமாற்றவில்லை. உங்கள் திட்டம் வேறு. அவர் திட்டம் வேறு. நீங்கள் வந்து

தங்கிப்போக இதுதான் சரியென அவர் கட்டியுள்ளார்.

வீட்டை நோட்டம் விட்டேன். தான் அனுப்பிய பணத்திற்கு மேலாய் செலவுசெய்து இருப்பது தெரிந்தது. காணி உறுதியையும் வீட்டுப் பத்திரத்தையும் தம்பியின் மனைவி என்னிடம் தந்துவிட்டுப் போனாள். நான் அந்த வீட்டின் காற்றோட்டமான வாசலிற் படியில் இருந்து நடந்து முடிந்தவைகளை யோசித்தேன். எனது மனைவியும் பிள்ளைகளும் தங்கள் பொருட்களை அடுக்கி உள்ளே இடம்பிடித்து அடிபட்டுக்கொண்டிருக்கின்ற சத்தம் கேட்கின்றது.

எனது தம்பியை எண்ணுகின்ற பொழுது எனக்கு வியப்பாகப் பட்டது. எனது கனவுத் திட்டத்தில் அவன் மண்ணை அள்ளிப் போட்டாலும் மனிதனாக இருந்தான். பழைமையிலும் பழைய பண்பாட்டு உணர்வுகளிலும் உல்லாசப் பயணம் செய்ய நினைத்த எனக்கு அவன் பாடம் புகட்டி விட்டான்.

அந்த மண்வீட்டின் பிரியம் என்னிடம் இருப்பது நியாயம்தான் அந்த உணர்வையும் பண்பாட்டையும் பழமையையும் மூலதனமாகக் கொண்டு வியாபாரம் செய்யும் எனது நோக்கம் வேறு. நான் சுகமாக வசதியாக நாட்டில் பொழுதைக் கழித்துவிட்டுச் செல்ல வேண்டும் என்ற எனது தம்பியின் நோக்கம் வேறு. அவனை எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கின்றேன். எனது மண்வீட்டுக் கனவுகள் என்னைவிட்டு மெல்லமெல்ல கலையத் தொடங்கியது. எனது மனதில் இருந்த எமது பண்பாட்டையே விற்றுப் பிழைக்கின்ற வியாபாரப் புத்தியும், கேவலமான எண்ணமும் மனதைவிட்டு விலகியது. எனது தம்பியின் அயராது உழைப்பும் அவன் எனக்காக கட்டிய வசிப்பிடமும் என்னைக் கேலி செய்தன. என் தம்பியை எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கின்றேன். அவனைக் கட்டிப் பிடித்து அவன் வியர்வையில் அந்த மண்வீட்டின் கனவைக் கரைத்தால் மட்டும் போதும் எனக் காத்திருக்கிறேன்.

எழுதுகோலே

மகுடம் சூடிய கோலே!
புதிய பயணம் கொள்கிராய்
கிரீடம் இறக்கி சின்பு!
சிந்தனை மரத்தின்
வீழுதுகோலே!
துப்பாக்கிகள் கூட
வலுவீழந்தே போகும்
உன் வீச்சின் முன்!
ஆயிரமாயிரம் தலை
இராவணன்களை
முளைக்கச் செய்யும்
உனது ஒற்றைத் தலை!
வெள்ளை ஆதிக்கத்தில்
நீ செய்கிராய்
நீலப்புரட்சி!
தலைகுனிகிராய் நீ
வீழ அல்ல...
வீதைக்கவே!
நம்பிக்கையின் விரல்படியில்
களமாடும் எழுதுகோலே!
குத்திக் கிழிக்கிராய்
மூட நம்பிக்கையின் தேகத்தை!
அதிகார வர்க்கத்தின்
கரங்கள் நீரும்போதெல்லாம்
ஒய்வறியாது சிந்துகிராய்
குருதியை!
நீலப்புரட்சி
நீருக்கு மட்டுமல்ல
தேவை சமூகத்திற்கும்
உணர்ந்தியவனே!
வேடமிட்ட
கொடூர சாக்கடைகளில் ஓடுவது
பாலல்ல...
வெண்ணீர் நஞ்சு!
பணத்தாள்களின் மீது
நிற்கும் மனிதனின்
கால்களை கிழித்தெறி!
வெளியேறட்டும்
சுயநல சீழ்!
இதயத்தின் மேல்
இடம்பிடித்தவனே!
இதயத்தினுள் நுழை!
மாணுட வீதைகளை
தூவீ வீடு பிஞ்சு நிலத்தில்!
வீருட்சமாகி தரட்டும்
மனித நேயக் கனிகளை!

சா. கா. பாரதி ராஜா

சிங்கள மக்களுடன் உறையுடனாகத் தொடர்புகொள்வோம்...

'வட்டுக்கோட்டை முதல் முல்லைத்தீவு வரை' நூலை முன்விறுத்தி சில குறிப்புகள்

தெ. ஞாலசீர்த்தி மீநிலங்கோ

அறிமுகம்

தமிழ் மக்களின் பிரச்சனைகளை சிங்கள மக்கள் அறிந்திருக்கிறார்களா?, எமது பிரச்சனைகள் சிங்களை மக்களிடம் சொல்லப்பட்டுள்ளதா?, இலங்கையின் தேசிய அரசியல் தொடர்பில் தமிழ் மக்களின் நிலைப்பாடுகள் என்ன என்று அவர்களுக்கும் தெரியுமா? இலங்கை அரசால் முன்னெடுக்கப்படும் மக்கள் விரோத நடவடிக்கைகள் சிங்கள மக்களை மட்டுமன்றித் தமிழ் மக்களையும் மோசமாகப் பாதித்துள்ளது என்பதை சிங்கள மக்கள் அறிவார்களா?

மூன்று தசாப்தங்களுக்கும் மேலாக நீடித்த கொடிய போர் முடிந்து பத்தாண்டுகள் முடிந்துள்ள நிலையில் மேற்சொன்ன கேள்விகளை தமிழ்ச் சமூகம் தன்னுள் கேட்டுள்ளதா என்ற வினா முக்கியமானது. சிங்கள மக்களுடன் தமிழ் மக்கள் பற்றியும் அவர்களது தேவைகள், பிரச்சனைகள் பற்றியும் என்றாவது உரையாடப்பட்டிருக்கின்றதா. தமிழ் மக்களின் உரிமைக்கான கோரிக்கையின் நியாயத்தை இலங்கையின் தென் பகுதிக் கடைக்கோடியில் வாழும் சிங்களவர்கள் அறிவார்களா?

தமிழ் மக்களுக்கான தீர்வை இந்தியாவும் சர்வதேச சமூகமும் பெற்றுத்தரும் என்ற பொய்யை குத்தகைக்காரர்கள் தொடர்ந்தும் சொல்லி வருகிறார்கள். கடந்த அரை நூற்றாண்டு கால தமிழ் அரசியலின், விடுதலைப் போராட்டத்தின் செல்விசை பற்றியும், செயற்பாடுகள் பற்றியும்

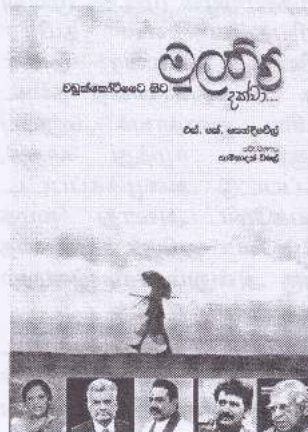
தொடர்ச்சியான விமர்சனங்கள் தமிழ்ச் சமூகத்திற்குள்ளேயே வைக்கப்பட்டு வந்துள்ளன என்பதைச் சிங்கள மக்கள் அறிவது முக்கியமானது. அதிலும் குறிப்பாக இவ்விமர்சனங்கள் அரசாங்கத்தின் பக்கத்தில் இருந்து கொண்டு எழாமல் சார்பின்றி மக்கள் நலநோக்கில் வைக்கப்பட்டவை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இவ்வகையிலேயே சிங்களத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ள சி.கா. செந்திவேலின் 'வட்டுக்கோட்டை முதல் முல்லைத்தீவு வரை' நூல் முக்கியமான வரவு என்பேன். இதைத் தமிழில் இருந்து மொழிபெயர்த்துள்ள விமல் சுவாமிநாதனுக்கு பாராட்டுக்கள். மேற்சொன்ன கேள்விகளுடனும் இந்நூல் சொல்லமுனையும் கருத்துக்களுடன் இக்கட்டுரை இணைந்த வாசிப்பொன்றை மேற்கொள்ள முனைகிறது.

சுயவிமர்சனத்தின் போதாமை: தமிழ்ச் சமூகத்தின் அவலத்தின் குறிகாட்டி

போர் முடிவடைந்து பத்தாண்டுகள் நிறைவடைந்துள்ள நிலையில் எம்மை நாமே கேட்க வேண்டிய கேள்விகள் உள்ளன. அக்கேள்விகளை

நாம் மனச்சுத்தியுடன் கேட்க வேண்டும். அதற்கான பதில்களையும் தேட வேண்டும். இதைச் செய்வதாயின் எம்மை நாமே சுயவிமர்சனம் செய்தாக வேண்டும். சுயவிமர்சனத்திற்குத் தயாரில்லாத மனிதர்களிடமோ சமூகத்திடமோ எதிர் பார்க்க அதிகம் இல்லை.

தாயகம்

இன்று விமர்சனத்திற்கோ சுயவிமர்சனத் திற்கோ தயாரில்லாத சமூகமாக இலங்கையில் உள்ள தமிழ்ச் சமூகமும் அதனிலும் மேலாக புலம்பெயர் தமிழ்ச் சமூகமும் உள்ளது. முப்பதாண்டு கால ஆயுதப் போராட்டமும் அதற்கு முந்தைய தமிழ்தேசிய அரசியலின் குறுந்தேசிய வாதக் குணங்களும் அதற்கு வலுவான காரணியாயுள்ளன. ஜனநாயக மறுப்பின் அடிப்படையில் கட்டியமைக்கப்பட்டு வளர்க்கப்பட்ட விடுதலைப் போராட்டமும் அதன் வழிவந்த அரசியலும் இன்றுவரைத் தொடர்கிறது. இன்று தமிழ்ச்சமூகம் ஒரு முக்கியமான திருப்பு முனையில் நிற்கிறது. ஒரு சமூகமாக தன்னைச் சுயவிமர்சனம் செய்து தவறுகளில் இருந்து திருத்திக் கொண்டு முன்செல்வதற்கான தேவை எமது சமூகத்திற்கு உண்டு. இதில் எம் அனைவருக்கும் பங்குண்டு. நாம் அனைவரும் விமர்சனங்களை ஏற்றுக் கொள்ளவும் கலந்து பேசவும் சேர்ந்து பணியாற்றவும் வேண்டும். அதற்கான அடிப்படை எமது சமூகத்தில் ஜனநாயகத் தன்மையை உறுதிப்படுத்துவதும் மாற்றுக் கருத்தை மதிப்பதுமே.

ஆண்டாண்டு காலமாக இதைச் செய்யத் தவறியதன் துர்ப்பலன்களை இன்றும் தமிழர்கள் அனுபவிக்கிறார்கள். 1976 ஆம் ஆண்டு தமிழீழத்தை வென்று தர உங்களிடம் என்ன வேலைத்திட்டம் இருக்கிறது என்று ஒரு பகிரங்க விவாதத்தின் போது கம்யூனிஸ்தரான சண்முகதாசன் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் தருமலிங்கத்தை நடுவர் ஒரேற்றர் சுப்பிரமணியத்தின் முன்னிலையிற் கேட்டபோது, தருமலிங்கம் கூறிய பதில் “அது எங்கள் இரகசியம்” என்பது தான். அந்த இரகசியமும் சிதம் பர இரகசியம் மாதிரி இல்லாத ஒரு இரகசியமே. தருமலிங்கத்தின் பதில் தப்பியோடப் போதுமானதாக இருந்ததே ஒழிய நேர்மையான தல்ல என்பதைப் பலரும் அறிவர். ஆனாலும், அந்தவிதமான இரகசியங்களாலேயே தமிழ் மக்கள் இன்னமும் வழிநடத்தப்படுகின்றனர். இதைத் தொடர்ந்து ‘தனித்தமிழீழம் முடிந்த முடிவு அது விவாதத்திற்குரியதல்ல’ என தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் தலைவர் அமிர் தலிங்கம் கூறி பகிரங்க விவாதங்களைத் தடை செய்தது தமிழ்த் தேசிய ஜனநாயக மறுப்பு அரசியலின் ஒரு பகுதியே. ஈழத்து காந்தி, தந்தை என மகுடமிடப்பட்டு அழைக்கப்பட்ட எஸ்.ஜே.வி. செல்வநாயகமோ அவரது ‘மைந்தர்களோ’, ‘பேரப்பிள்ளைகளோ’ தமிழ்ச் சமூகத்தை ஜனநாயகப்படுத்துவதற்கு அன்றும் சரி, இன்றும் சரி தயாராக இல்லை.

விடுதலைப் போராட்டம் ஆயுதப் போராட்டமாக விரிவடைந்த முதற்கொண்டு தமிழ்ச் சமூகம் தியாகி - துரோகி என்ற இரு அந்தங்

களில் இயங்கி வந்துள்ளது. இதன் எச்சங்கள் இன்னமும் எம்மத்தியில் உயிர்ப்புடன் இருக்கின்றன. மாற்றுக் கருத்துக்களைக் பேசவும், எழுதவும் கூடிய ஜனநாயக சூழல் உருப்பெறும் போதே அரசியல் ரீதியாகவும் சமூக ரீதியாகவும் எமது எதிர்காலத்தின் திசைவழிகள் குறித்து பரந்துபட்ட ஒன்றிணைந்த உரையாடலை எம் மால் நிகழ்த்த முடியும்.

தமிழ்ச்சமூகம் பேச வேண்டிய அதே வேளை பேச அஞ்சுகிற விடயங்கள் குறித்துப் பேசுவதே இதன் நோக்காதல் வேண்டும். ஒருபுறம் ஜனநாயகத் தன்மையுள்ள சமூகச் சூழல் இன்னமும் எம்மிடம் வேர்விடவில்லை. மறுபுறம் சர்வதேச சமூகம் பற்றிய அளவுகடந்த நம்பிக்கைகள் எம்மிடம் உண்டு. வரலாற்றில் இருந்து நாம் கற்றுக் கொண்ட பாடம் என்ன? எம்மை நாம் சுயவிமர்சனம் செய்திருக்கிறோமா போன்ற கேள்விகள் போர் முடிந்து பத்தாண்டு கள் கடந்த நிலையிலும் பதிலளிக்கப்படா மலே உள்ளன. இதற்கான தொடக்கமே ‘வட்டுக் கோட்டை முதல் முல்லைத்தீவு’ வரை என்ற நூல்.

தமிழர் அரசியலும் சிங்கள மக்களும்: பொய்களும், புனிதங்களும் நிறைந்த குப்பைமேடு

தமிழ்த் தேசியவாதம் இன்னமும் தன்னுடைய பழைய சுவடுகளிலேயே தொடருகிறது. கட்சிகள் வேறானாலும் கொள்கைகள் வேறென்று சொல்லப்பட்டாலும் தலைவர்கள் வேளைக்கொன்று பேசினாலும், அடிப்படையில் ஒரு மாற்றமும் இல்லாமல், ஒரு பழைமைவாத, இந்திய-மேற்குலக விசுவாசங் கொண்ட குறுகிய தேசிய பார்வையிலிருந்து விடுபட இயலாமல் அது திணறுகிறது. அதன் இருப்பை இயலுமாக்குகிற சிங்களப் பேரின வாதத்தின் வர்க்க அடிப்படை என்ன என்றோ அதற்கு ஆதாரமாக இருப்பது எது என்றோ பழைமவாதத் தமிழ்த் தேசியவாதிகள் கவனிக்க ஆயத்தமாக இல்லை. தமிழ் மக்கள் ஒரு தேசிய இனம் என்பதைப் பேரினவாதம் இன்று திட்டவாட்டமாக மறுக்கிறது. தமிழரின் அடையாளத்தை இந்த நாட்டுக்குரியதல்ல என்று சொல்லுமளவுக்கு பேரினவாதம் போயுள்ளது. கல்வித் துறை முதற் கொண்டு பல்வேறு ஊடகங்கள் மூலமும் தொல்லியல் ஆய்வுகள் என்ற பேரிலும் தமிழர்கள் அந்நியர்கள் அவர்கள் இந்த மண்ணுக்குரியவர்களல்ல என்ற சிந்தனை சிங்கள மக்கள் மத்தியில் வலுவூட்டப்பட்டு வருகிறது. அதை எதிர்கொள்வதற்கான ஆர்வமோ ஆற்றலோ அக்கறையோ கூடத் தமிழ்த் தேசியவாதத் தலைமைகளிடம் போதியளவில் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. இதனைத் தமிழ்த்தலைவர்கள் என்று சொல்

பவர்களின் அன்றாட செயல்களும் கோமாளித் தனங்களும் பட்டவர்த்தனமாக விளக்குகின்றன.

தமிழ்த் தலைமைகள் இன விடுதலையைப் பற்றி பேசியிருக்கிறார்கள். ஆனால் அது முழுச் சமூகத்தினதும் விடுதலையைப் பற்றி யதாக இருந்ததில்லை. உண்மையில் தமிழ்ச் சமூகத்திற்குள் இருந்து வரும் பல சமூகக் கொடுமைகளையும் அநீதிகளையும் பற்றிப் பேசுவது தமிழரின் ஒற்றுமைக்கு கேடானது என்று தான் நமக்குச் சொல்லப்பட்டு வந்துள்ளது.

தமிழ் மக்களின் ஒன்றுமையைப் பற்றிப் பேசப்படுகிறது. ஆனால் தமிழ் மக்கள் நடுவே பண்பாட்டின் பேராலும் மரபின் பேராலும் பெண்கள் மீதும் தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தினர் மீதும் ஆதிக்கமும் அடக்குமுறையும் தொடருகின்றன. அவற்றைப் பற்றிப் பேசுவற்குத் தடை விதிப்பதன் மூலமும் அவை இல்லாமற் போய்விடா.

சிங்கள மக்களைப் போலவே தமிழ் மக்களும் சாதியின் பெயரால் அடக்கப்பட்டார்கள், இன்னமும் அடக்கப்படுகிறார்கள் என்ற உண்மையை சிங்கள மக்களுக்குச் சொல்ல வேண்டுமல்லவா. இலங்கையின் அடிப்படை முரண்பாடு சிங்களவர்களும் தமிழர்களும் இடையிலானதல்ல, மாறாக உழைக்கும் மக்களுக்கும் சுரண்டும் மக்களுக்கும் இடையிலானது என்பதை விளக்க, இருசமூகங்களும் ஒருவரையொருவர் விளங்குவது முன்னிபந்தனையாகிறது. இது சாத்தியமாகினால் வேறு பாடுகள் அதிகமல்ல என்பதை இரு சமூகங்களும் விளங்க அதிக காலம் எடா.

வட்டுக்கோட்டை முதல் முள்ளிவாய்க்கால் வரையான வரலாற்றை மனந்திறந்து பேசுவதை எல்லா தமிழ்த் தேசியவாதிகளும் அஞ்சுகின்றனர். அவ்வாறு பேசுவது தமிழ்த் தேசியவாத அரசியலின் எழுபதாண்டு வெறுமையை அம்பலப்படுத்துமென அவர்கள் அறிவார்கள். தேசிய இனப்பிரச்சனைக்குத் தீர்வைத் தேடும் ஆற்றலின்மையை மக்களிடமிருந்து மறைக்கவும் தமிழ் மக்களின் அரசியலைத் தமது குறுகிய வரையறைக்குள் கட்டுப்படுத்தவும் நாடகமாடுகிறார்கள்.

இதன்வழியே தமிழ்ச்சமூகம் பற்றிய பார்வை சிங்கள மக்களைச் சென்றடைகிறது. தமிழர்கள் இலங்கையைப் பிரிக்க நினைக்கிறார்கள். இந்தியாவினதும் மேற்குலகின் உதவியுடனும் இதைச் செய்ய நினைக்கிறார்கள். அதை அடைவதற்கான வழிமுறையாகவே தமிழ் தலைமைகளது ஜெனீவா, முதலான அனைத்தும் படையெடுப்புக்களும் பார்க்கப்பட்டன. தமிழ்த் தலைமைகள் சிங்கள மக்களுடன் பேசுவதற்கு

செலவழித்த நேரத்தை விடவும் மேற்குலகத் தூதரகங்களிலும் புதுடெல்லியிலும் செலவழித்த நேரம் அதிகம். இலங்கைத் தமிழ் மக்களின் உரிமைகளை சிங்கள மக்களின் ஆதரவில் லாமல் வென்றெடுக்க இயலாது என்பது இப்போதாவது விளங்கியிருக்க வேண்டும். இலங்கையின் இனப்பிரச்சனைக்குத் தீர்வைக் கோருவோர் இந்த உண்மையை மறந்துவிடுகிறார்கள்.

2009 போரின்போது பல்லாயிரக்கணக்கான வர்கள் கொல்லப்பட்டார்கள் என்ற உண்மை சாதாரண சிங்கள மக்களுக்குத் தெரியாது. போரில் இறுதியில் பொதுமக்கள் கொல்லப்பட்டதை மறுத்துதான் சிங்கள ஊடகங்கள் எழுதின. முட்கம்பி முகாமில் தமிழ் மக்களை வைத்திருப்பதற்கு கண்ணி வெடிதான் காரணம் என்ற அரசின் பிரச்சாரத்தைக்கூட அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்கிறார்கள். இதனாலேயே சிங்கள மக்கள் தமிழ் மக்களை வெறுக்கிறார்கள் என்று சொல்ல இயலாது. அப்படி இருந்தால் கொழும்பில் இரு பிரிவு மக்களும் சேர்ந்து வாழ முடியாது. அந்த நிலை வரவில்லை. ஆனால் போரின் முடிவில் சிங்கள மக்கள் பேரின பெருமிதத்தில் இருந்தார்கள் எனினும் அதே சமயம் அது இன வெறுப்பாக மாறவில்லை என்பதையும் கூறவேண்டும்.

சிங்கள மக்கள் பற்றித் தமிழ் மக்களும் தமிழ் மக்கள் பற்றி சிங்கள மக்களும் பரஸ்பரம் அறிய விடாமல் அரசியல் சக்திகள் பார்த்துக் கொண்டுள்ளன. இது இன்றுவரை சிங்கள—பௌத்த பெருந்தேசிய அகங்காரத்திற்கும் தமிழ்த் தேசியத்தின் குறுகிய பார்வைகளுக்கும் வித்திட்டுள்ளன. இன்று அரசியல் தேசியவாதத்தின் அரசியலாகி இனத்துவ நெருக்கடியாகியுள்ளது. அதன் பலனை இருதரப்புத் தேசியவாதிகளும் அறுவடை செய்கிறார்கள்.

தமிழர் வரலாறு பற்றிச் சொல்லப்பட வேண்டியவை

வரலாறு என்பது வெறுமனே நிகழ்வுகளின் பதிவு அல்ல. அதில் எது பதியப்படுகிறது எது விடுபடுகிறது எது திரித்தோ மாற்றியோ எழுதப்படுகிறது என்பனவெல்லாம் அதிகாரம் பற்றிய கேள்வியுடன் தொடர்புடையவை. பொய்கள் வரலாறாகவும் செய்திகளாகவும் நம்மிடையே உலாவுகின்றன. மேலும் மேலும் புனைவுகளாலானவை ஆகிவரும் இன்றைய செய்திகளிலிருந்து தான் ஆளும் வர்க்கத்தின் வரலாற்றாசிரியர்கள் நாளை வரலாற்றைப் புனைவப் போகின்றனர். எனவே அதற்கு எதிரான முறையில் அதிலிருந்து மாறுபட்ட ஒரு அணுகுமுறையுடன் இன்னொரு

வரலாறு எழுதப்பட வேண்டிய தேவை நம் முன் உள்ளது. அதை எழுதும் பொறுப்பு சமூக விடுதலைக்காக அர்ப்பணிப்புடன் இயக்கக் கூடிய ஆய்வறிவாளர்களுக்கு உண்டு. அதற்கான சரியான திசைகளை அவர்கள் தீர்மானிக்க வேண்டியுள்ளது. குறிப்பாக இலங்கையின் வரலாறு மன்னர்களுடையதும் ஆளும் வர்க்க பிரமுகர்களதும் சாதனைகளதும் மோதல்களதும் வெற்றி தோல்விகளதும் வரலாறாகவே பதியப்பட்டதும் போதாமல் தேசிய இனங்களிடையிலான ஒரு நிரந்தரப் பகைமையின் வரலாறாகவும் காட்டப்பட்டு வருகிறது. இந்த விதமான வரலாற்றுச் சித்தரிப்பின் நேரடியான விளைவாக இன்றைய போர்ச் சூழல் அமைந்தது என்பது என் வாதமல்ல. ஆனால் இச் சூழலை உருவாக்க விரும்பியவர்களது கையில் மேற்கூறிய வரலாற்றுத் திரிப்பு ஒரு வசதியான கருவியாக இருந்து வந்துள்ளது என்பதில் எனக்கு ஐயமில்லை.

இனங்களிடையிலான பகைமையாக வரலாறு சித்தரிக்கப்படுகிற போது உண்மையாகவே சமூக முரண்பாடுகளின் வேராக இருந்து வந்துள்ள அடிப்படையான சமூகப் பிரிவுகள் அதாவது சமூக ஏற்றத்தாழ்வுகளை அடையாளப்படுத்துகிற பிரிவுகள் தொடர்ந்தும் மறைக்கப்படுகின்றன.

இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தொடக்கத்தில் தமிழ்த் தலைமையாகத் தம்மை அடையாளப்படுத்திய பொன்னம்பலம் ராமநாதனும் அவரது ஆதரவாளர்களும் யாழ்ப்பாணச் சைவ வேளாள மேட்டுக் குடிகளின் ஆதரவின் அடிப்படையிலேயே தம்மை நிலை நிறுத்த முடிந்தது. அவர்களது தமிழ் அடையாளம் என்பது தமிழ்ப் பேசும் மக்களின் எண்ணிக்கையைச் காட்டித் தங்களுக்கு அரச அதிகாரத்தில் பங்கு கேட்கிறதில் முக்கியமாய் இருந்தது. ஆனால் அதன் மூலம் கிடைக்கக் கூடிய சமூக நலன்களை முழுத் தமிழ்ப் பேசும் சமூகத்தினதும் விருத்திக்காகப் பயன்படுத்தக் கூடியளவுக்கு அவர்களது பார்வை விரிவடையவும் இல்லை. அவ்வாறு விரிவடைவது அவர்களது தனிப்பட்ட நலன்கட்கோ அவர்கள் சார்ந்த சாதி- வர்க்க நலன்கட்கோ ஏற்படையதாக அமையவும் இல்லை.

பொன்னம்பலம் ராமநாதனைத் தமிழ்த் தேசிய அரசியலின் மூலவராகவும் ஆறுமுக நாவலரை அவரது வழிகாட்டியாகவும் தமிழ்த் தேசியத்தின் தொடக்கம் புள்ளியாகவும் கொள்கிறவர்கள், ராமநாதனின் நிலைப்பாடுகள் சனநாயக மறுப்பானவையாக இருந்தது பற்றிப் பேச விரும்புவது இல்லை. ராமநாதன் இலங்கை முழுவதும் பரவி இருந்த தமிழ் மக்களை ஒருமைப் படுத்துவது பற்றிய அக்கறை காட்ட

வில்லை. அதேவேளை பொதுவான தமிழ் தேசிய அடையாளத்தை உருவாக்குவது அவரது நோக்கல்ல. தான் சார்ந்த சாதிய-வர்க்க நிலைப்பாட்டில் அவர் உறுதியாக இருந்தார். அவர் தமிழ் மக்களின் பிரதிநிதியல்ல. ஆனால் வரலாற்றில் அவர் தமிழ் மக்களின் பிரதிநிதியாகவே கொள்ளப்படுகிறார். இதில் கேட்க வேண்டிய கேள்வியாதெனில், அவர் எந்தத் தமிழ் மக்களின் பிரதிநிதி என்பதுதான்.

தேசிய இனப் பிரச்சினையை வெறுமனே மொழிப்பிரச்சினையாகப் பார்த்த பலரும், அதன் அடிப்படை மொழியை விட ஆழமானது என விளங்கத் தவறினர். தேசிய இனங்களிடையிலான முரண்பாட்டைப் பகை முரண்பாடாக மாற்றுவதில் அனைத்துத் தேசிய இனங்களின் முதலாளிய-பிரபுத்துவ வர்க்கத் தலைமைக்கும் ஒரு பங்கிருந்தது. நடுத்தர வர்க்கத்தினரிடையே வணிகம், தொழில்வாய்ப்பு, உயர் கல்வி வாய்ப்புப் போன்ற துறைகளில் வளர்ந்துவந்த போட்டிக்கு இன அடையாளப் பரிமாணம் வழங்கியதன் மூலம், அவர்கள், தேசிய அரசியலில் இன முரண்பாட்டை முக்கியமான ஒரு ஆயுதமாக்கினர். அரசாங்க உத்தியோகம், பொலிஸ், இராணுவத் துறைகளில் ஆட்சேர்ப்புப் போன்ற விடயங்களில் இன அடிப்படையிலான பாராபட்சம் படிப்படியாக வலுப்படத் தொடங்கியபோதும், இன முரண்பாடுகளை முடுக்கிவிடுவதற்குப் படுத்தலின் பங்கு வேறெந்தப் பாராபட்சத்தினும் பெரிது.

வரலாற்றை ஒதுக்கித்தள்ளிவிட்டு எந்தவொரு உரையாடலையும் நிகழ்த்த முடியாது. ஆனால் ஆதிக்கசக்திகள் வரலாற்றை மறைக்கிறார்கள், திரிக்கிறார்கள், மறுக்கிறார்கள். எனவே வரலாற்றைச் செவ்வனே பதியவேண்டியிருக்கிறது. இந்நூல் அக்கடமையைச் செய்திருக்கிறது. எனவே இது தமிழ் மக்களை மட்டுமல்ல சிங்கள மக்களிடம் போய்ச் சேர்ந்தாக வேண்டும்.

தமிழர் ஐக்கிய விடுதலைக் கூட்டணி தேர்தலை வெல்லப் பயன்படுத்திய 'தமிழீழக் கோரிக்கை' பாசாங்கானது என்பதைச் சுட்டிக் காட்டி, 1976 வட்டுக்கோட்டைத் தீர்மானம் பற்றி அவ்வேளை அதிக ஊக்கங் காட்டாத குமார் பொன்னம்பலம், தமிழீழக் கோரிக்கையை முன்னிறுத்தித் தேர்தலில் நின்றார். கூட்டணி மறைமுகமாக ஐயவர்தனவை ஆதரித்துப் பிரசாரஞ் செய்தது. எனினும் எந்தத் தமிழ்த் தேசியவாதியும் எதிர்பாராதளவு வாக்குக்களை சுதந்திரக் கட்சி வேட்பாளர் ஹெக்டர் கொப்பேகடுவ பெற்

றார். இதற்குக் காரணம் சிறிமா பண்டார நாயக்க ஆட்சியில் விவசாயிகள் அனுபவித்த செல்வச் செழிப்பை ஐயவர்தன ஆட்சியின் திறந்த பொருளாதாரக் கொள்கையின் கீழ் இழந்தமையே.

இவை பற்றிச் சிங்கள சமூகம் அறிந்திருக்க வாய்ப்பில்லை. அதேவேளை தமிழ்ச் சமூகத்திற்குள்ளேயே தமிழ்ச் சமூகத்தின் துர் நடத்தைகள் பற்றி விமர்சிப்போரும் கேள்விகளை எழுப்புவோரும் (அவர்கள் சிறுபான்மையினராக இருந்தபோதும்) தொடர்ச்சியான இருந்து வந்திருக்கிறார்கள் என்பதை அவர்கள் அறிய நியாயமில்லை. அனைத்துத் தமிழ்த் தலைமைகளினதும் விடுதலைப்புலிகளின் நடத்தையையும் முழுமையாகத் தமிழர் ஏற்றுக் கொள்ள வில்லை. விமர்சனங்களும் எதிர்ப்புக்களும் தமிழ்ச் சமூகத்திற்குள்ளேயே இருந்தது என்பது எத்தனை சிங்களவர்களுக்குத் தெரியும். இந்தக் காரணங்களுக்காவே மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ள இந்நூல் முக்கியம் பெறுகிறது.

வட்டுக்கோட்டையிலிருந்து முல்லைத்தீவு வரை: அழிச்சாட்டியம், அநியாயம், அவலம்

இந்த நூல் வட்டுக்கோட்டைப் பிரகடனத் தோடு தோற்றம் பெற்ற தமிழீழச் சிந்தனையோடு தொடங்குகிறது. இந்த நூலின் முதல் 15 அத்தியாயங்கள் 1976 முதல் 1993 வரையான காலப்பகுதியில் ஈழத்தமிழ் அரசியலின் முக்கியமான பக்கங்களைச் தொட்டுச் செல்கின்றன. இவை தமிழ் இளையோர் வாசித்துத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டியவை. இலங்கை அரசாங்கத்தின் நடத்தை எவ்வாறு தமிழ் மக்களின் விசனத்தும் கோபத்துக்கும் வழிசெய்து இளைஞர்கள் ஆயுதமேந்த வழிவகுத்தது என்பதையும் விளக்குகிறது. இவை சிங்கள மக்கள் அறிய வேண்டிய செய்திகள்.

16 முதல் 20 வரையான அத்தியாயங்கள் தமிழ் மக்கள் அமைதியின் மீது வைத்திருந்த நம்பிக்கை (சந்திரிக்கா முதல் ரணில் விக்கிரமசிங்க வரை) எவ்வாறு தகர்ந்தது. அதில் அரசாங்கத்தினதும் சிங்களப் பேரினவாதத்தினதும் பங்கென்ன என்பதையும் ஆராய்கிறது. இவை சமாதானத்தின் மீது தமிழ் மக்கள் எவ்வளவு விருப்போடிருந்தனர் என்பதையும் தமிழர்கள் போர் விரும்பிகள் அல்ல என்பதையும் காட்டுகிறது. தீர்க்கப்பட்டிருக்கக் கூடிய தொரு பிரச்சனை ஏன் இன்றுவரைத் தீர்க்கப்படாமல் இருக்கிறது என்பதற்கான வினாவுக்கான பதிலையும் இவ்வத்தியாயங்கள் சுமந்து நிற்கின்றன.

அடுத்த 7 அத்தியாயங்கள் இறுதிப்போரின் தொடக்கத்திலிருந்து நிறைவுவரையான காலப்பகுதியின் தகவல்களைத் தாங்கி நிற்கின்றன.

சிங்கள மக்களிடம் போய்ச்சேராத முக்கியமான பக்கங்கள் இந்த அத்தியாயங்கள். 'பயங்கரவாத்திற்கு எதிரான போர்' என்ற போர்வையில் தமிழ் மக்கள் மீது ஏவப்பட்ட வன்முறையின் கோர முகத்தை இப்பக்கங்கள் காட்டி நிற்கின்றன. இவை நிச்சயம் சிங்கள மக்களிடம் கொண்டு சேர்க்கப்பட வேண்டியவை.

இந்நூல் சுட்டிக்காட்டுகிற சில விடயங்களை இங்கு சுருக்கமாகப் பார்க்கலாம். ஈழத்தின் தமிழ்த் தேசியவாத அரசியல், திட்டமிட்டு வளர்க்கப்பட்ட பல மயக்கங்களை ஆதாரமாகக் கொண்டே தன்னை நிலைநிறுத்தியது. இந்த மயக்கங்களில் பிரதானமானவை: தமிழரது வரலாற்றுப் பெருமைகள், தமிழின் தொன்மை, தமிழரது (முக்கியமாக குடாநாட்டுத் தமிழ் மேட்டுக்குடிகளது), அறிவின் மேன்மை ஆகியன. இவையே இன்றும் தொடர்கின்றன. அதற்கு சிறந்த உதாரணம் இன்றும் நடக்கின்ற 'அப்புக்காத்து அரசியல்'.

1970கள் தொட்டு தமிழரசுக் கட்சியை அதன் அரசியல் அஸ்தமனத்தினின்று சிங்களப் பேரினவாதம் தொடர்ந்து காத்து வந்துள்ளது. இருப்பினும் தமிழரசுக் கட்சியின் அரசியல் தற் கொலையைத் தடுக்கும் ஆற்றல் சிங்களப் பேரினவாதிகட்கு இருக்கவில்லை. இதை தமிழாராய்ச்சி மாநாடு, வட்டுக்கோட்டைத் தீர்மானம் ஆகியன நிரூபித்தன. யாழ்ப்பாணத்தில் பல்கலைக்கழகம் அமைப்பதற்கு தனது தீவிர எதிர்ப்பை கூட்டணியும் தமிழ்த் தேசியவாதிகளும் தொடர்ந்து வெளியிட்டமையானது மக்களிடமிருந்து தமிழரசுக்கட்சி எவ்வளவுள தூரம் தனிமைப்பட்டிருந்தது என்பதற்கு சான்றாக அமைந்தது.

தமிழ்த் தேசிய அரசியல் அழிச்சாட்டியங்களாலும் அடக்குமுறைகளாலும் ஜனநாயக மறுப்பாலுமே வளர்ந்தது. இதன் தொடர்ச்சியாக அமைந்த ஆயுதந்தரித்த இயக்கங்கள் ஜனநாயக மறுப்பை அடுத்த கட்டத்திற்கு நகர்த்தின. இந்த மோசமான அரசியல் செல்நெறியின் வளர்ச்சி 2009இல் அவலமான முடிவை எட்டியது. இவை சொல்லப்பட வேண்டியவை. செல்வநாயகம், அமிர்தலிங்கம், பிரபாகரன், விடுதலைப்புலிகள் என்ற குறுகிய கண்ணாடிகளுடன் தமிழ் மக்களை சிங்களவர்கள் பார்ப்பதை நிறுத்த வேண்டும். அதற்கு தமிழ் மக்கள் பற்றிய பல்வேறு பார்வைகள் அவர்களைச் சென்றடைய வேண்டும். தமிழர்கள் பற்றிய அவர்களது முற்கற்பிதங்களும் எண்ணங்களும் மாற வேண்டும். அதற்கு அவர்களுடனான உரையாடல் அவசியம். அந்த உரையாடலை தொடக்குவதற்கான ஒன்றாக இந்தநூலைக் கருதுகிறேன்.

நிறைவாக

பேரினவாதத்துக்கு எதிரான போராட்டத்தின் வழிமுறைகள் எவ்வாறு அதன் தலைமையின் வர்க்க நலன்களாலும் குறுகிய தேசியவாத அணுகுமுறை யாலும் தவறாக அமைந்தன என்பதை விளங்கிக் கொள்வது தமிழ் மக்களின் விடுதலைப் பாதையைத் தீர்மானிப்பதற்கு அவசியமானது. இதை இந்தநூல் தெளிவாக வரலாற்று நோக்கில் காட்டுகிறது. இந்நூல் சில முக்கிய கேள்விகளை எழுப்பிச் செல்கிறது.

வெகுஜனக் கண்ணோட்டத்தில் அமையாத அரசியற் சூதாட்டங்களும் பேரம் பேசுதலும் இன்று முன்னைவிட அதிகமாகவும் உக்கிரமாயும் நடைபெறுகின்றன. இவற்றின் தோற்றுவாய் என்ன? இவற்றை இயலுமாக்கியது வெறுமனே சில தனிமனிதர்களது சுயநலமான செயல்களா என்பதை நாம் ஆராய வேண்டியுள்ளது. தமிழ் மக்கள் தமது கடந்த நான்கு தசாப்தகால இன்னல்களி் விருந்து மீண்டு விடுதலையை நோக்கிச் செல்லும் வழி என்ன?

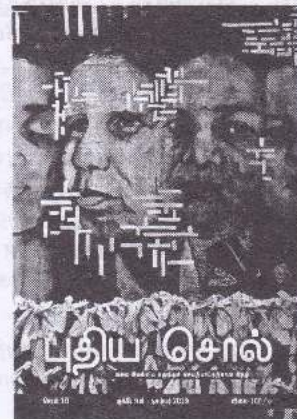
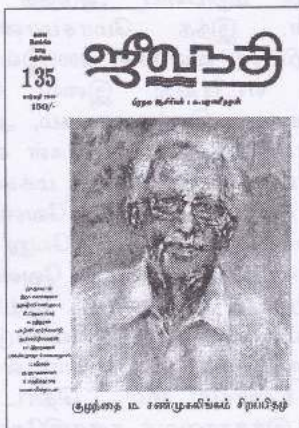
முஸ்லிம் மக்கள் பற்றியும் மலையகத் தமிழர் பற்றியும் இன்றும் தமிழ்த் தேசிய அமைப்புக்கள் நடுவே உள்ள பார்வைகளைக் கவனமாக மீளாய்வு செய்ய வேண்டியுள்ளது. உழைக்கும் மக்களின் பிரச்சினைகள் பற்றிய அக்கறை தமிழ் தேசியவாத அரசியலில் அன்றும் இல்லை இன்றும் இல்லை என்பத ஒரு கசப்பான உண்மை. அரசியலை வெகுஜனப்படுத்துவது பற்றியும் சனநாயகப்படுத்துவது பற்றிய தயக்கம் தமிழ் சமூகத்தில் மிகுதியாக உள்ளது. இதை எவ்வாறு நடைமுறைச்சாத்தியமாக்குவது?

தாம் வாக்களித்த அதிகாரத்தை வழங்கினால் வென்று தருவார்கள் என்கிற நம்பிக்கை தமிழ் மக்களிடம் இன்று இல்லை. ஆனாலும்

தமிழ் மக்களுடைய பிரதிநிதிகளாகச் சொல்வோரால் மக்களுக்கு எதையும் செய்யாமல் தொடர்ந்தும் 'பிரதிநிதிகளாக' இன்னமும் உலா வர முடிகிறது. அரசாங்கங்களுடன் பேரம் பேச முடிகிறது. அந்நிய நாடுகளின் தலையீட்டை வரவேற்க முடிகிறது. இதை எவ்வாறு தமிழர்கள் அனுமதிக்கிறார்கள். இவை ஆழமாகச் சிந்திக்கப்பட வேண்டியவையாகும்.

தமிழ் மக்கள் தமக்குள் திறந்த உரையாடலை நிகழ்த்துவது எவ்வளவு அவசியமோ, அதேயளவு அவசியம் சிங்கள மக்களுடன் உரையாடுவது. இந்த சின்னத்தீவில் இரண்டு சமூகங்களாலும் ஏன் ஒன்றாகச் சீவிக்க முடியாது என்ற கேள்வியை நாம் கேட்டாக வேண்டும். விரலை மற்ற சமூகத்தின் முன் நீட்டமுன் அதை நாம் எம்முன் நீட்ட வேண்டும். எம்மை நாம் ஈவிரக்கமின்றி விமர்சிக்க வேண்டும். அதை சமூகநீதியின் அடிப்படையில் நிகழ்த்த வேண்டும். தேசியவாதத்தின் நோக்கில் அல்ல என்பதை அழுத்திச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

தமிழ் மக்கள் கேட்க வேண்டிய கேள்விகள் உள்ளன. அவை தொடர்ந்தும் அச்சமின்றியும் கேட்கப்பட வேண்டும். தமிழ்த் தேசியத்தின் பெயரால் இன்னமும் எத்தனை காலத்திற்கு ஏமாற்றப்படப் போகிறோம் என்பதை தமிழ் மக்கள் முடிவு செய்ய வேண்டும். இன்று தலைமுறைகள் தாண்டியும் ஒடுக்கப்படும் சமூக மாகத் தமிழ் மக்கள் இருப்பதற்கு பதில் கூறவேண்டியவர்கள் யார்? எமது எதிர்கால சந்ததிர்காகவானது கேள்வி கேட்கும் விமர்சிக்கும், விமர்சனத்தை ஏற்கும் சமூகமாக நாம் மாற வேண்டும். அது நிகழாவிடின் தமிழ் மக்களின் விடிவு என்றென் றைக்கும் சாத்தியமானதல்ல. எனவே கேள்விகளில் தொடங்குவோம்.

northern PC PARK

வடக்கின் கணினிப்பூங்கா

கணினி உலகில் நம்பகமான சேவையில்
15 வருடங்களுக்கு மேலாக யாழ் மண்ணில்

10, Muddaskadai Junction,
Stanley Road, Jaffna.

	Northern Pc Park	077 757 0124	021 567 5566
	NPcpark	077 336 6443	021 222 9581
	northernpcpark	075 555 7327	021 222 2050
	Northern PC Park	071 777 2377	021 222 0388

info@pcpark.co

www.pcpark.co

Hot Line:- 077 777 1545

யாழ்ப்பாண தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையில் இடம்பெற்ற
சீனப் புரட்சியின் 70 ஆவது ஆண்டு நிறைவும் இன்றைய சவால்களும் என்ற தலைப்பில்
சமூக விஞ்ஞானப் படிப்பு வட்டம்

ஆசியப் பெருநகரங்களில் வளி மாசும் எம்மை நெருங்கும் ஆபத்தும் என்ற தலைப்பில்

11.12.2019 அன்று யாழ். தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையில் இடம்பெற்ற
பேராசிரியர் க. கைலாசபதி அவர்களின் 37 ஆவது ஆண்டு நினைவுக் கருத்தரங்கின் காட்சிகள்.

புதிய ஜனநாயகம் - புதிய வாழ்வு - புதிய பண்பாடு - 03.11.2019 இராகலை தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையின் பிராந்திய கிளை அலுவலக திறப்பு நிகழ்வு

யாழ். நிம்மர் மண்டபத்தில் இடம்பெற்ற தோழர் கே.ஏ.சுப்பிரமணியம் அவர்களின் 30 ஆவது ஆண்டு நினைவுக் கூட்டமும் தோழர் வள்ளியம்மை சுப்பிரமணியம் அவர்களின் வெற்றிக்கு வலிகள் தேவை நூல் வெளியீடும்

தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையின் 45 வருட தொடர்ச்சியான இலக்கியப் பணிகளில் வேர்களாக செயற்பட்ட முன்னோடிகளில் ஒருவரான கவிஞர் மாவை வரோதயன் அவர்களின் புத்தாவது நினைவு தின நிகழ்வு - கொழும்பு

கவிஞர் மாவை வரோதயனின் 10 ஆவது ஆண்டு நினைவும், "தாயகம்" சிறப்பிதழ் அறிமுகமும் - யாழ்ப்பாணம்

வாரம்தோறும் தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையின் நடைபெறும் மார்க்சிச கற்றல் களம்

மறுமலர்ச்சி மன்றத்தில் இடம்பெற்ற பிள்ளை அழுத கண்ணீர் சிறுவர் நாடகம்

தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை

